

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΕΛ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2014 - 2015

ΟΜΙΛΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Υπεύθυνος καθηγητής: Νικόλαος Κων/νου Αλέφαντος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το σχολικό έτος 2014-2015 αποφάσισα να οργανώσω στο σχολείο μας έναν όμιλο δημιουργικής γραφής. Το εγχείρημα δεν ήταν εύκολο για διάφορους λόγους. Άλλοι από αυτούς είχαν να κάνουν με τη διαδικασία γνωστοποίησης του ομίλου στους/στις μαθητές/τριες του σχολείου ή των γύρω περιοχών και άλλοι με το γεγονός ότι και άλλοι συνάδελφοι κατά το παρελθόν είχαν αποπειραθεί κάτι ανάλογο χωρίς μεγάλη επιτυχία. Επιπλέον, η παράδοση του σχολείου μας ευνοεί την ανάπτυξη ομίλων που προσανατολίζονται σε γνωστικά αντικείμενα των θετικών κυρίως σπουδών και αυτό φαίνεται από το ισχυρό ενδιαφέρον που κάθε χρόνο εκδηλώνεται για ομίλους φυσικής, βιολογίας ή μαθηματικών.

Ωστόσο, οι παραπάνω παράγοντες δε με αποθάρρυναν από το να ξεκινήσω το εγχείρημά μου. Άλλωστε, το προηγούμενο καλοκαίρι είχα προετοιμαστεί κατάλληλα και είχα εκπονήσει υλικό περίπου διακοσίων σελίδων με κειμενικά είδη, κείμενα, ασκήσεις δημιουργικής γραφής και σχετική θεωρία της κειμενογλωσσολογίας, για να στηρίξω τη λειτουργία του ομίλου από πλευράς υποστηρικτικού υλικού. Πιστεύοντας, λοιπόν, πως κάθε αρχή έχει και τις δυσκολίες της, αποφάσισα να ξεκινήσω τον όμιλο το τρίτο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου, ακόμη και όταν ενημερώθηκα από τη διεύθυνση ότι είχαν αρχικά δηλώσει συμμετοχή μόνο 5 ενδιαφερόμενοι. Ήμουν αποφασισμένος να ξεκινήσω ακόμη και αν θα βάφτιζα την ομάδα των μαθητών που είχαν δηλώσει συμμετοχή, ομάδα δημιουργικής γραφής και όχι όμιλο, αφού κάτι τέτοιο δεν το επέτρεπε η κείμενη νομοθεσία.

Με αυτή την πίστη ξεκίνησα στην πρώτη συνάντηση με τους/τις μαθητές/τριες, που πλέον ήταν επτά, να τους αναλύω τι έχω σχεδιάσει στο μυαλό μου κατά τη διάρκεια των συναντήσεων και τους δήλωσα ότι θα ήθελα να προσανατολίσουμε τη διδασκαλία στη συνερεύνηση των αρχών της κειμενογλωσσολογικής θεωρίας. Όταν ζήτησα από τους/τις μαθητές/τριες να μου εκφράσουν τη γνώμη τους για το πώς θα ήθελαν να οργανωθεί η κάθε συνάντησή μας και τι περιμένουν από το πρόγραμμα, η άποψη και επιθυμία των περισσότερων ήταν ότι θα ήθελαν να τους δίνω έναν τίτλο και με αυτόν ως πυξίδα να δημιουργούν ένα κείμενο, ποιητικό, λογοτεχνικό, στοχαστικό ή άλλου τύπου. Ομολογώ ότι

εξεπλάγην με την πρότασή τους, διότι ανέτρεπε τον αρχικό διδακτικό μου σχεδιασμό. Ωστόσο, σκέφτηκα ότι σκοπός της δημιουργικής γραφής δεν είναι να ικανοποιηθεί ο διδακτικός, επιστημονικός ή άλλης μορφής εγωισμός του διδάσκοντος, αλλά να νιώθουν καλά τα παιδιά και να δημιουργούν. Άλλωστε, θεωρώ άθλο για ένα παιδί να κάθεται ύστερα από το επτάωρο πρόγραμμα του σχολείου και άλλες δύο ώρες, για να παρακολουθήσει έναν όμιλο.

Με αυτό το σκεπτικό και υπό τις περιγραφόμενες ως άνω συνθήκες συμφώνησα να ξεκινήσουμε σύμφωνα με τις υποδείξεις και επιθυμίες των παιδιών. Για αυτό τους έδωσα για την επόμενη συνάντησή μας την εργασία με τον τίτλο « Ο Βράχος». Ο τίτλος ήταν λίγο αποθαρρυντικός, προκειμένου να δυσκολεύσω τους συμμετέχοντες και να το ξανασκεφτούν, αλλά, όπως φαίνεται στη συνέχεια από τις εργασίες που παραθέτουμε, δεν τα κατάφερα.

Στην επόμενη συνάντηση οι μαθητές/τριες είχαν γίνει ήδη 11 (ο απαιτούμενος από τον νόμο αριθμός). Μάλιστα, οι τέσσερις νεοφερμένοι είχαν και εργασία με τον τίτλο «Βράχος», δείγμα ότι είχαν συζητήσει με συμμαθητές τους τι θα γινόταν και πώς και για αυτό είχαν έρθει προετοιμασμένοι. Στη διάρκεια της συνάντησης οι μαθητές/τριες διάβαζαν το κείμενό τους και στη συνέχεια ακολουθούσε κριτική από τους άλλους με την παρέμβαση ή την καθοδήγησή μου.

Στην επόμενη συνάντηση οι συμμετέχοντες είχαν πλέον γίνει 14 και τολμώ να αναφέρω ότι απέτρεψα τη συμμετοχή άλλων, διότι θεώρησα ότι δεν θα μπορούσε πλέον να έχει λειτουργικότητα αυτό που κάναμε. Μάλιστα, σε πολλές συναντήσεις μας δεν ήταν αρκετός ο χρόνος και για αυτό παραμείναμε περισσότερη ώρα χωρίς αυτή η καθυστέρηση να προκαλεί την αγανάκτηση των μαθητών.

Γενικά, από την εμπειρία μου μπορώ να πω ότι διδάχθηκα σε μεγάλο βαθμό, καθώς αντί να διδάξω στους μαθητές τις αρχές της δημιουργικής γραφής και της κειμενογλωσσολογίας έμαθα από αυτούς πόσο αστείρευτη είναι η νεανική έμπνευση και επινοητικότητα, το χιούμορ, η φαντασία και η δημιουργική διάθεση. Παράλληλα, σε κάθε ευκαιρία που είχαμε κείμενο με αναφορική λειτουργία της γλώσσας μου δόθηκε η αφορμή να αντιπαραβάλλω τη λογική στην ποιητική λειτουργία της γλώσσας και να τονίσω κάποιες συμβάσεις που

χαρακτηρίζουν τα κείμενα ανάλογα με την πρόθεση του πομπού τους, τους αποδέκτες του μηνύματος και την καταστασιακή περίσταση στην οποία εκτυλίσσεται η επικοινωνία.

Ιδιαίτερη εντύπωση μού έκανε ο συναισθηματισμός που αναδύθηκε από πολλές μαθητικές δημιουργίες, καθώς και ο αγνός, επενδυμένος με ιδεαλισμό και αφέλεια, τρόπος με τον οποίο προσεγγίζουν την πραγματικότητα γύρω τους. Εντύπωση, επίσης, προκάλεσε η υπερβολή που χαρακτηρίζει τους νέους, υπερβολή που αποτυπώνεται στη σκέψη και, φυσικά, στον τρόπο με τον οποίο εκφράζονται. Τα παιδιά δημιούργησαν σε κλίμα ελευθερίας και αυτό μού έδωσε τη δυνατότητα να αντλήσω πολύτιμα συμπεράσματα αναφορικά με τον τρόπο με τον οποίο βιώνουν τον κόσμο. Πολλά από τα συναισθήματα και ιδέες τους πιστεύω ότι εκφράζονται στο παρόν λεύκωμα με τις μαθητικές δημιουργίες που περιέχει.

Επιπλέον, πιστεύω ότι δόθηκε στους μαθητές/τριες η δυνατότητα να ενισχύσουν την αυτοεκτίμησή τους, καθώς στις περισσότερες περιπτώσεις η κριτική που δέχονταν από τους συμμαθητές τους ήταν θετική. Άλλωστε, κάποιοι με ατολμία ή φυσική δειλία διάβαζαν, με την ενθάρρυνση των υπολοίπων, τις εργασίες τους και αυτό ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για την ανάπτυξη της αυτοπεποίθησής τους, συναισθήματος που εκλείπει από πολλούς νέους στην εφηβεία και για αυτό επιζητούν την επιβεβαίωση από τους άλλους και την ένταξη σε ομάδες. Στον όμιλο υπήρξαν τρεις τέτοιες περιπτώσεις μαθητών/τριών που κατά την προσωπική μου εκτίμηση ωφελήθηκαν από την συναναστροφή τους και την έκθεση των σκέψεων και συναισθημάτων τους σε συνομηλίκους.

Καταληκτικά, θα ήθελα να ευχαριστήσω τη διευθύντρια του σχολείου μας, κυρία Σερέτη Βασιλική, για την υποστήριξη που μου παρείχε στο εγχείρημά μου, καθώς και τους συμμετέχοντες μαθητές/τριες του σχολείου μας για την πολύτιμη εμπειρία που μου προσέφεραν. Ειδικότερα, οι μαθητές και μαθήτριες που συμμετείχαν στον όμιλο ήταν οι εξής:

Νίκα Μαρλένο, Α3

Παπαδάκη Ελευθερία, Α3

Σπανόπουλος Ανδρέας, Α4

Στέρπα Μυρτώ, Α4

Στουραϊτη Μαρία, Α4

Στριφτάρης – Χαλκιάπουλος Αριστόδημος, Α4

Τραγουλιά Μυρτώ, Α4

Τσαγγάρη Εβίτα, Α4

Τραντάς Χάρης, Α4

Φαρμάκη Νεκταρία, Α4

Λαφαζάνη Παναγιώτα, Β3

Μαραγκόζογλου Δήμητρα, Β3

Μάστορα Όλγα, Β3

Στεμνή Κατερίνα, Β5

Σημείωση 1: Στις συναντήσεις μας συμμετείχε και η Λαφαζάνη Μαρία, έργα της οποίας έχω συμπεριλάβει στο εν λόγω λεύκωμα.)

Σημείωση 2: Στο λεύκωμα έχω συμπεριλάβει και δύο δικές μου δημιουργίες, τις οποίες εκπόνησα ύστερα από απαίτηση των μαθητών, που σημειωτέον ήταν – όχι αδικαιολόγητα – πολύ αυστηροί κριτές).

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ

Βράχος

Όπως το δάχτυλο ξαπλώνει πάνω στις χορδές
και ξεπετιούνται νεογέννητες οι νότες
σε ελάσσονα και μείζονα διάθεση,
ο κόσμος δημιουργείται για πρώτη φορά,
με ένα μπαρέ,
εν άγνοιά σου.

Παρουσιάζονται λύσεις σε φα δίεση
και ημιτόνια στιγμών και εμπνεύσεων.
Το πεντάγραμμο ξυπνά και ξεφεύγει από το χαρτί.
Το βλέπεις να στροβιλίζεται στον χώρο
και το υποτιμάς.
Το βλέπω να στροβιλίζεται γύρω σου
και μαθαίνω πως τα θαύματα υπάρχουν.

Κι αν μέχρι τότε δίσταζε,
τόρα το χέρι τριγύριζε κι ανακαλύπτει μόνο του,
χαϊδεύοντας, το λαιμό της κιθάρας.
Αυτή ανατριχιάζει σε ένα χαρακτηριστικό vibrato,
ενώ εσύ δημιουργείς και υποφέρεις,
βασανίζεσαι και βασανίζεις
μες στη σιωπή και το μυστήριο.

Ο κόσμος μας είχε φτιαχτεί
(αν ποτέ αλήθεια φτιάχτηκε)
σαν κάστρο ανίκητο,
απόρθητο στις εντάσεις
και μεγάλο για να μην το οξυδώνει το εγώ μας.

Οι προσθήκες μου, όμως, σε πονάνε,
σε πονάει να κάνεις λάθος.
Αυτό το «μας» σαν να 'ναι κύμα
σε τρομάζει και σε φοβίζει πριν καν έρθει.
Σαν επιτίθεται γλυκά κι ωραία σαν ποίημα
εσύ περήφανη το αρνείσαι, μένεις βράχος!

Βράχος

Χρόνια ατελείωτα πέρασαν από πάνω μου
Υπάρχω εδώ από την αρχή του χρόνου
και θα υπάρχω μέχρι το τέλος του.
Όλα εναλλάσσονται συνεχώς
Καθεστώτα ανέρχονται και καταρρέουν
Άνθρωποι ερωτεύονται και ξεχνούν
Ζώα γεννιούνται και πεθαίνουν

Όλα αναλώσιμα
Όλα στο τέλος πεθαίνουν
Όλα με αφήνουν και χάνονται
τα περιστέρια μου λένε τα νέα
ανακαλύψεις, επαναστάσεις, καταστροφές
Όλα τα ακούω
Όλα τα μαθαίνω
Αλλά τίποτα δεν ζω
Καρφωμένος στη θέση μου
Ανήμπορος να πάω οπουδήποτε
Αυτή είναι η αδυναμία μου
να φεύγουν όλα γύρω μου
κι εγώ να μένω εδώ, για πάντα...

Βράχος

Από μικρή λάτρευα τη θάλασσα. Όνειρό μου ήταν να αποκτήσω ένα σπίτι εκεί που σκάει το κύμα. Να κάθομαι στο μπροστινό μπαλκόνι και να αγναντεύω το απέραντο, χαμένη στις δικές μου σκέψεις. Μακριά από όλους και από όλα. Να έρχονται εκεί οι φίλοι μου και ακούγοντας μουσική να συζητάμε για οτιδήποτε περνά από τον ανθρώπινο νου. Αυτός μάλλον είναι και ο λόγος που ξημεροβραδιάζομαι στον βράχο μου. Έτσι τον έχω ονομάσει. Βρίσκεται στην Αγία Μαρίνα, στο θέρετρο των ναυτικών. Κάθε καλοκαίρι βρίσκεται εκεί, χωρίς να με εγκαταλείπει ποτέ! Κάθε μέρα, ενώ όλοι οι φίλοι μου βρίσκονται από την άλλη μεριά της παραλίας, εγώ πηγαίνω εκεί. Απλώνω την πετσέτα μου πάνω του και βουτάω. Όταν βγαίνω, κάθομαι, μερικές φορές ξαπλώνω κιόλας, και

αγναντεύω προς το πέλαγος. Πιο δίπλα βρίσκεται το λιμάνι. Άνθρωποι πηγαиноέρχονται συνεχώς. Έχω μάθει το δρομολόγιο απέξω. Ανά μια ώρα φεύγει καράβι από το λιμάνι της Αγίας Μαρίνας για τα Στείρα. Αφού, λοιπόν, παρακολουθώ τον κόσμο, το πλοίο, την Εύβοια αλλά και τη θάλασσα χάνομαι στις δικές μου σκέψεις. Σκέφτομαι, ονειρεύομαι τη ζωή μου. Αχ πόσο θα ήθελα ένα σπίτι! Να εκεί ακριβώς που βρίσκεται ο βράχος μου. Είναι τόσο όμορφα και ήρεμα εκεί. Ακόμα και όταν η θάλασσα έχει κύμα, οι πλαφασμοί είναι γαλήνιοι. Βρέχουν ίσα-ίσα τα πόδια μου με σκοπό να με δροσίσουν. Κάπου εκεί, μέσα στις σκέψεις μου, χτυπάει το τηλέφωνο. Απογοητεύομαι βλέποντας πως είναι η μητέρα μου, η οποία για άλλη μια φορά θα γκρινιάξει που κάθομαι μόνη μου στην άκρη του βράχου. Φοβάται, λέει. Τόσα συμβαίνουν. Μετά από λίγο θα έρθουν και τα παιδιά. Άλλοι θα με πειράζουν, θα με βρέξουν και δύο τρεις θα έρθουν να καθίσουν δίπλα μου. Στους διπλανούς πάντα βράχους. Αφού θα καθίσουμε αρκετή ώρα παρέα, θα γελάσουμε, θα κολυμπήσουμε και θα χωριστούμε πάλι. Βέβαια, αυτή τη φορά θα μείνει κοντά μου ο Γιώργος. Λένε πως δεν πρέπει να πιστεύεις στις καλοκαιρινές αγάπες, αλλά πώς να μην πιστέψεις, όταν καταλαβαίνεις πως βρήκες το άλλο σου μισό; Κάθεται εκεί κοιτώντας και αυτός τη θάλασσα. Ήρεμη που είναι τώρα το απόγευμα! Αφού φύγουμε και πάμε στα σπίτια μας, μαζευόμαστε αργότερα ξανά όλη η παρέα, συνήθως πρώτα σε ένα σπίτι, μετά για φαγητό και καταλήγουμε πάλι στη θάλασσα. Αυτή τη φορά όχι στον βράχο, αλλά στην άμμο, παίζοντας χαρτιά, ακούγοντας μουσική και διασκεδάζοντας. Λένε επίσης πως δεν πρέπει να πιστεύεις και στις παρέες του καλοκαιριού, δεν είναι δυνατό όμως να μην πιστέψεις. Αυτά τα παιδιά τα βλέπω κάθε καλοκαίρι, αλλά όμως σαν να τα βλέπω κάθε μέρα. Το ίδιο και ο βράχος μου. Μπορεί να βλέπόμαστε 15 μέρες το καλοκαίρι, αλλά η ανάμνησή του είναι ολοζώντανη στο μυαλό μου.

Ο βράχος

Είκοσι χρόνια πριν, σαν σήμερα, στην Αθήνα του 1994, έγινε φόνος στην Αίγινα. Θύμα η φοιτήτρια της Γεωπονικής Σχολής Ζωή Πολυχρόνη. Ο δολοφόνος διέφυγε από το νησί χωρίς να τον πάρει είδηση κανείς. Σε μια απόμακρη παραλία, πάνω σε έναν Βράχο, η Ζωή ήταν ξαπλωμένη ειδυλλιακά. Σχεδόν σαν να περίμενε κάποιον να τη βρει. Να πει «είμαι εδώ, είμαι νεκρή, ελάτε να με πάρετε». Στην άμμο πατημασιές, αίματα, συρσίματα, ίχνη πάλης, ένα μαχαίρι. Και μόνο με μια πρώτη ματιά αντιλαμβανόταν κανείς όλο το σκηνικό, σαν σκηνικό ταινίας. Η μυρωδιά θανατίλας δεν πέρασε απαρατήρητη, τόσο που κανένας δεν μπορούσε να πλησιάσει. Στην αμμουδιά, γραμμένα τα αρχικά Ζ.Π. 20/8/1994, απελευθέρωση. Λες και ήθελε να πει ο δολοφόνος πως νεκρή θα ήταν καλύτερα παρά να σέρνεται ζωντανή στο χώμα σαν μια ανούσια ύπαρξη. Ό,τι έγινε έγινε. Ούτως ή άλλως η Ζωή νεκρή ή ζωντανή δε θα πρόδιδε τον δολοφόνο της. Δε θα με πρόδιδε. Το ξέρω! Γιατί η ίδια ζήτησε τον φόνο της. Το βράδυ ακούω καμιά φορά τα ουρλιαχτά πόνου και παράλληλα χαράς να αντηχούν στο άδειο δωμάτιο του σπιτιού μου. Και κάθε χρόνο την επισκέπτομαι και αφήνω λίγα λουλούδια εκεί. Πάνω στην κοιλάδα αίματος που έχει μείνει ανεξίτηλη πάνω σε εκείνον τον βράχο. Σήμερα αποφάσισα να πάω να την συναντήσω. Για πες μου, αγαπημένη μου Ζωή, είναι γλυκός ο θάνατος; Θα σε ξαναδώ σύντομα. Στο υπόσχομαι. Άσε να κυλίσει αρκετό αίμα. Να μην μπορώ να αναπνεύσω. Άσε με τουλάχιστον να πεθάνω χαρούμενος, ευτυχισμένος. Κάνε λίγη ακόμη υπομονή. Έρχομαι να σε συναντήσω. Τα λέμε επιτέλους στην άλλη ζωή. Σε αγαπώ.

Ο βράχος

Πήγαινε κάθε μέρα στο βράχο. Είχε πολύ ωραία θέα από εκεί. Έβλεπε όλη την πόλη της Κέρκυρας, τα στενά καντούνια με τα ρούχα απλωμένα στα σχοινιά, από την άκρη του τοίχου του ενός σπιτιού ως το απέναντι, μια σύμβαση που είχαν κάνει οι νοικοκυρές, για να αξιοποιήσουν τη στενότητα του χώρου! Αντίκριζε το λιμάνι με τα πλοία να πηγαινοέρχονται μεταφέροντας ανθρώπους και εμπορεύματα. Πάνω αριστερά το μάτι του έπεφτε στην πλατεία Λιστόν, όπου τα παιδιά έπαιζαν στη μεγάλη πράσινη έκταση. Δεξιά το μάτι του έπεφτε στο Ποντικονήσι με το γραφικό εκκλησάκι, στη μικρή λωρίδα γης που σε έβγαζε απέναντι, στις Μπενίτσες.

Λίγο όμως τον απασχολούσαν όλα αυτά. Εκείνος πήγαινε για άλλο λόγο στον βράχο. Αν ήθελε θέα, μπορούσε να την απολαύσει και από το μπαλκόνι του σπιτιού του, ενός παλιού ανακαινισμένου αρχοντικού που έστεκε ακόμη επιβλητικό στο κέντρο της πόλης. Η οικογένειά του, όπως λένε, ήταν από τις πιο παλιές του νησιού. Αριστοκράτες όλοι, το όνομά τους ήταν γραμμένο από τα πρώτα στο Libro Doro της πόλης. Κι όμως, στον έρωτα όλοι, αριστοκράτες και ποπολάρτοι, είναι το ίδιο ευάλωτοι. Μόνο ο Έρωτας και ο Θάνατος είναι τόσο δυνατά και αδιάκριτα συναισθήματα, όπως έλεγε και ο ποιητής, ο οποίος για χρόνια πάτησε τα εδάφη του νησιού που και ο ίδιος περπατούσε καθημερινά!

Αυτό το τελευταίο το είχε εμπεδώσει καλά τα τελευταία δύο χρόνια. Μετά το τέλος του έρωτά του βίωνε κάθε μέρα τον θάνατο, έναν αργό καθημερινό θάνατο. Δεν είχε διάθεση να κάνει τίποτα, δύναμη έβρισκε μόνο για να πάει στον βράχο! Άλλωστε, εκεί την είχε πρωτογνωρίσει, τότε που μαζί με τον έρωτα βίωνε τη ζωή, την αναγέννηση, τη χαρά!

Ήταν μια συννεφιασμένη μέρα του Οκτώβρη πριν από τρία χρόνια. Τότε δεν πήγαινε κάθε μέρα στον βράχο, αλλά ο δρόμος τον έφερε κατά κει. Είχε πάει με φίλους για καφέ στο Κανόνι, σε ένα νέο πολυτελές ξενοδοχείο, στο οποίο θα μεταφερόταν το Καζίνο από το Αχίλλειο. Βρήκε, λοιπόν, ευκαιρία να επιθεωρήσει τον χώρο. Είχε πάθος με τον τζόγο και πήγαινε συχνά στο Αχίλλειο, αν και ήταν μακριά από εκεί που έμενε. Αντίθετα, στο Κανόνι ο δρόμος ήταν πιο κοντά, ήλπιζε ότι δε θα

γυρίζει ξημερώματα στο σπίτι, δεν του άρεσε που τον σχολίαζαν. Δεν μπορούσε όμως να αντισταθεί και στο πάθος του.

Μετά τον καφέ, λοιπόν, πρότεινε στους άλλους να πάνε μια βόλτα στον βράχο. Οι άλλοι δεν ενθουσιάστηκαν με την ιδέα, γιατί ήθελαν να πάνε για φαγητό. Εκείνος όμως δεν ήθελε ακόμη να φάει, γενικά δεν ήταν από αυτούς που είχαν το φαγητό ιερή, καθημερινή συνήθεια. Το είχε φιλοσοφήσει το θέμα από μικρή ηλικία, τότε που σε ένα μαγαζί παιχνιδιών του είπαν: «Μικρέ, να τρως για να ζεις και όχι να ζεις για να τρως!» Εξάλλου, δεν είχε καμιά διάθεση να προσθέσει ένα ακόμη πάθος στη ζωή του. Είχε τον τζόγο, το ποτό, το τσιγάρο, πόσα άλλα θα άντεχε!

Δεν μπορούσε, ωστόσο, να φαντασθεί ότι πολύ σύντομα, μόλις έστριβε στο δρόμο και έφτανε στον βράχο, θα προσέθετε ένα πάθος ακατανίκητο στη ζωή του! Μόλις έφτασε στον βράχο, διαπίστωσε πως δεν ήταν μόνος. Σε μια άκρη καθόταν μια κοπέλα. Πρώτη φορά την έβλεπε, έμοιαζε με ξένη. Πλησίασε και χαιρέτισε. Εκείνη του απάντησε χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. Ήταν φανερό πως το μυαλό της έτρεχε αλλού, αναπολούσε...

-Από πού είστε; τη ρώτησε. Πρώτη φορά σας βλέπω!

Ούτε τότε εκείνη γύρισε να τον κοιτάξει! Λες και τον αγνούσε. Κοίταζε επίμονα το απέραντο γαλάζιο, η ματιά της ήταν στυλωμένη προς την Ανδριατική, λες και περίμενε κάποιον, κάποιον με τον οποίο είχε ραντεβού! Είπε να μη γίνει περισσότερο ενοχλητικός. Κάθισε στην άλλη άκρη του βράχου, σε μια πέτρα, και άρχισε και αυτός να ρεμβάζει. Ξαφνικά η κοπέλα σηκώθηκε. Έκανε ένα βήμα μπροστά, λες και ετοιμαζόταν να πέσει στο κενό!

Στην αρχή δεν αντέδρασε. Απλά την κοίταζε αποσβολωμένος. Άλλωστε, δεν ήθελε να γίνει περισσότερο ενοχλητικός, μιας και δεν του είχε δώσει καμιά σημασία. Ευτυχώς όμως σε λίγο αντέδρασε έγκαιρα πιάνοντας με το μπράτσο του την κοπέλα, ενώ βρισκόταν κυριολεκτικά στον αέρα, έτοιμη να πέσει!

Μ' αυτό τον τρόπο γνωρίστηκαν. Έγινε ο σωτήρας της. Τη γλίτωσε από βέβαιο και ανόητο θάνατο, όπως η ίδια αργότερα εκμυστηρευόταν συχνά, όταν κάθονταν στον βράχο απολαμβάνοντας την όμορφη θέα. Ήταν δασκάλα από την Αθήνα και είχε πρωτοδιοριστεί στο

νησί. Πριν φύγει είχε χωρίσει με τον άντρα που αγαπούσε, έναν ναυπηγό, πέντε χρόνια μεγαλύτερό της. Αυτός βρήκε την ευκαιρία τότε που έφευγε να της πει την αλήθεια: Ήταν παντρεμένος με δύο παιδιά. Για μεγάλο διάστημα είχε καταφέρει να κρατήσει επιμελώς κρυφή την οικογενειακή του κατάσταση!

Τον σκεφτόταν ακόμη! Με βαριά καρδιά πήγε στην Κέρκυρα, αν και ήθελε πολύ να διοριστεί! Ήταν έτοιμη να μείνει στην Αθήνα, κοντά του, υποταγμένη στη μοίρα της, αυτή της παλλακίδας! Σιγά - σιγά την έφερε κοντά του, πίστεψε πως είχε ξεχάσει τον άλλο και ότι θα γινόταν δική του. Ήταν πολύ όμορφη γυναίκα, ψηλή, ξανθιά, με ωραίο και λυγρό σώμα, έξυπνη, με κουλτούρα, ευχάριστη στην παρέα και μοναδική στη συζήτηση, με έναν λόγο, ήταν ερωτεύσιμη!

Ωστόσο, το όνειρο δεν κράτησε πολύ. Το καλοκαίρι πήρε μετάθεση για την Αθήνα, αν και δεν του είχε πει τίποτα. Τότε τα κατάλαβε όλα. Δεν είχε ξεχάσει! Η σκέψη της ήταν ακόμη στον άλλο, στον παντρεμένο! Αν και πίστεψε πως θα τα κατάφερνε, τελικά απέτυχε. Σκεφτόταν διαρκώς πόσο περίεργοι είναι οι άνθρωποι, ακόμη πιο πολύ η καρδιά τους! Αυτή τη διάσταση δυσκολευόταν πολύ να τη φιλοσοφήσει, πολύ απλά γιατί σε αυτήν δε χωρούσε η λογική.

Αυτά σκεφτόταν με τις ώρες στον βράχο! Ο βράχος, εκτός από μπαλκόνι στο πέλαγος, είχε γίνει το καταφύγιό του, ήταν το πεδίο βολής των σκέψεών του. Έστεκε εκεί, γερός και στέρεος, απειλητικός πάνω από τη θάλασσα, στην άκρη του λόφου, του λόφου των ονείρων του! Σκεφτόταν, σκεφτόταν με τις ώρες, αναλογιζόταν πόσο παράξενοι και αλλόκοτοι είναι οι άνθρωποι. Πάνω από όλα ο ίδιος: Αριστοκράτης, ευκατάστατος, εισοδηματίας, με τόσες επιτυχίες στις γυναίκες, τόσα προξενιά είχαν έρθει στο σπίτι, όλα τα είχε απορρίψει. Και τώρα στεκόταν εκεί, στον βράχο, περιμένοντας μάταια. Εκείνη τον είχε απορρίψει!

Μέσα στη δίνη των σκέψεών του αποφάσισε να αναλάβει δράση και να μη χάνει πια καιρό. Έπρεπε ο ίδιος να πάει να τη βρει, δεν άντεχε άλλο! Έκανε γοργά το βήμα, έπεσε στο κενό. Μέχρι να σκάσει με πάταγο στα βράχια της θάλασσας η ζωή του άρχισε να κυλά γρήγορα: Το νησί, ο ίδιος, τα πάθη του, εκείνη...

Το παρασκήνιο

Μόλις τέλειωσε η παράσταση
σε είδα στο παρασκήνιο
να βγάζεις τη μάσκα
και να λύνεις τα όμορφα, χρυσά σανδάλια
και μια στιγμή απλά να μένεις
σαν από πάντα ακίνητη
για να εξαγνίσεις κάθε ξένο συναίσθημα
που δε φόβισε το χειροκρότημα.

Η ατμόσφαιρα θολή κι όλα γύρω χάλια,
Πεταμένοι, γυμνοί ηθοποιοί κάτω,
τα ρούχα τους συγύριζαν τα σενάρια.

Κουρασμένη ως ήσουν
κουρασμένος ως ήθελα να είμαι,
νόμισα πως με κοίταξες
και με το λίγο μου ταλέντο
σου έδειξα πως ένιωσα ευτυχισμένος.

Την επόμενη μέρα, μετά την πρόβα,
σε πλησίασα λίγο περισσότερο.

Έγραφες μανιωδώς τα ποιήματά σου
για τα σύννεφα και τους αγγέλους

και πήρα τα πράγματά σου κι έφυγα
για να έχω χαρτί να γράψω το βράδυ.
Τι περίεργο που εσείς ποτέ δε δέχεστε
να λατρέψετε στο χαρτί!
Έγραφα για τα μάτια και τον έρωτά σου
και κοιμήθηκα ευτυχισμένος
κι αφού έθαψα τις λέξεις μου στο χώμα
το πρωί με ξύπνησε το άνθος της μυρωδιάς σου.

Ύστερα, πέθανες στη σκηνή
και με φόβιζαν τα μάτια σου τα αιώνια κλειστά.
Μα εσύ έγραψες για αγγέλους
και ήταν δικός μου ρόλος τα νέα να ανακοινώσω
και μη θέλοντας να σε ξανασκοτώσω
δείλιασα και δεν έπαιξα σωστά.

Έτρεξα σε εσένα αμέσως μετά,
πολύ με φόβιζε το χειροκρότημα του τέλους.

Μα εσύ δεν ήσουν στο παρασκήνιο.

Προτιμούσες τους πιο πεζούς κι απλούς ανθρώπους
και τις τρομακτικές μάσκες από αλουμίνιο
κι έτσι έφυγες και βόλταρες ΔΙΚΗ ΜΟΥ
κάπου στο προσκήνιο
κι εγώ έμεινα ύστερα μόνος,
εγκλωβισμένος στο παρασκήνιο

δίχως κανένα χειροκρότημα να με λυτρώσει.

Ίσως...

Εσύ έγγραφες για σύννεφα κι αγγέλους
μπορεί να με μπέρδευες με κάποιο σύννεφο
και να γραφες για μένα μια περίοδο,
σου πα ψέματα δεν κοιμήθηκα,
μόνο για τα μάτια σου έγγραφα
κι έτσι θα νιωθα ευτυχισμένος...

Το Παρασκήνιο

Εντυπωσιακά χρώματα, αρώματα απατηλά,
φαντασμαγορικές εικόνες, φτιαγμένες όψεις,
αγάλματα και κτίρια που αναδύουν γιασεμί,
παραστάσεις επί παραστάσεων,
ηχηρά λόγια, πύρινοι λόγοι,
υποσχέσεις που γεμίζουν τις ψυχές με ελπίδα,
επίγειοι παράδεισοι ευτυχίας,
παρελάσεις Αλεξανδρινών βασιλέων
με εντυπωσιακά αρώματα,
ιαχές γηπέδων, μάχες στο Κολοσσαίο,

δαφνοστεφανωμένοι νικητές,
όλα αυτά συνιστούν φευγαλέες στιγμές,
απόπειρες για την κατάκτηση της κυριαρχίας,
λουτρό αίματος για μια ιδέα, ένα
κατασκευασμένο όραμα, μια ουτοπία.
Εγώ όμως ξέρω πως πίσω από όλα αυτά,
στο Παρασκήνιο, γράφεται η Ιστορία.
Εσύ το ξέρεις;

Το παρασκήνιο

Ζεις σε μιαν εικόνα που δημιουργείς, εσύ! Κάθε μέρα ζεις τη δική σου σκηνή! Κάθε μέρα ενσαρκώνεις κι έναν ρόλο! Τον δικό σου ρόλο! Που τον επιλέγεις εσύ για τους άλλους και οι άλλοι για σένα! Η ζωή σου είναι μια θεατρική παράσταση σκηνοθετημένη τέλεια με το δικό σου σενάριο, το σενάριο της ζωής σου, τέλειο επίσης. Γιατί; Γιατί όμως το κάνεις αυτό; Γιατί βάζεις τον εαυτό σου στη θέση του ηθοποιού για κάθε γεγονός και κάθε στιγμή της ζωής σου; Θα μου πεις «Σου βγαίνει υποσυνείδητα», θα μου πεις «τι άλλο μπορώ να κάνω; Το απαιτούν οι περιστάσεις». Ναι, αλλά έτσι υποκρίνεσαι, θα σου πω εγώ. Δεν είσαι αληθινός, είσαι ψεύτικος, ένα πιόνι των άλλων. Ένα πιόνι που στη σκακιέρα δεν έχει τύχη γιατί ο παίχτης που του ανήκει αδυνατεί να σε χειριστεί σωστά. Εσύ όμως δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Αιχμαλωτίζεσαι! Συνηθίζεις! Σε καταλαβαίνω! Αλλά δεν υπάρχει μόνο η σκηνή, υπάρχει και το παρασκήνιο! Εκεί όπου ετοιμάζεσαι για τη σκηνή. Για μένα το πιο βασικό σημείο μιας παράστασης. Το παρασκήνιο είναι το σημαντικό. Εκεί συμβαίνουν τα φυσιολογικά, τα αναπάντεχα και όμως τα αναμενόμενα πράγματα της ζωής που καθιστούν τον άνθρωπο, άνθρωπο.

Αυτές οι στιγμές είναι οι σημαντικές, γιατί είναι οι αυθόρμητες που περιλαμβάνουν τα γεγονότα που διαμορφώνουν και δημιουργούν τη σκηνή και το ρόλο σου.

Άρα, δώσε βάση στο παρασκήνιο για σένα και για τους άλλους.

Αυτή είναι η ζωή. Η ζωή είναι το παρασκήνιο κι όχι η σκηνή!

Σελήνη!

Το καλοκαίρι το ένιωσα την τελευταία μέρα του Αυγούστου.

Όταν το τελευταίο φύλλο του δέντρου ετοιμαζόταν να κάνει τη μεγάλη του βουτιά για φέτος.

Το λουλούδι μέσα μου σήμαινε την άνθισή του.

Ήταν σαν ένα παιχνίδι του σύμπαντος.

Δε με φοβίζει όμως αυτό. Με τρομάζεις εσύ.

Το αβέβαιο του μέλλοντος, το μπερδεμένο του τώρα

Το κρύο του αύριο, η κουφόβραση του παρόντος.

Κάτω από το σεληνόφως τρέχω να λουστώ – να κρυφτώ

Σαν προβολέας δυνατός το φως του σπάει τα δεσμά της καρδιάς μου

Όλο το σκοτάδι, που τότε λυτρώνεται, τρέχει να κρυφτεί στην αγκαλιά της λαμπερής σελήνης.

Ή μήπως...

Φόβος, Τρόμος, Σύγχυση, Δύναμη, Ελευθερία.

Κρύβεται κάτω από τις βαριές πέτρες της ακροθαλασσιάς

Στη σκιά της βάρκας

Κρύβεται μέσα στα μπλαβιά νερά του πελάγους

Στη σκιά του λογισμού.

Κοίταξα ψηλά και η σελήνη είχε αρχίσει ήδη να απομακρύνεται

Έτρεξα να τη φωνάξω. Άδικος κόπος.

Έτρεξα να πιάσω τουλάχιστον τα κομμάτια της ψυχής μου. Μάταιος κόπος.

Σάμπως μπορείς να παγιδεύσεις τον ίδιο τον αέρα;

Σελήνη!

Κοιτάζοντας τ' άστρα νιώθεις ένα σκίρτημα στην καρδιά! Αυτό, το κάτι μεγαλειώδες, κατακλύζει την ψυχή σου! Το θέαμα είναι συναρπαστικό! Τα άστρα παίρνουν θέση γύρω από τη Σελήνη, δημιουργούν κάτι μαγικό, κάτι που σε θαμπώνει, κάτι που σου γεμίζει την ψυχή! Είναι άραγε η λάμψη που εκπέμπουν ή κάτι άλλο που καθιστά αυτό το θέαμα μοναδικό; Είναι μάλλον η αίσθηση της ύπαρξης, της ύπαρξης της Σελήνης!

Αυτό που βλέπεις και νιώθεις, όμως, είναι πραγματικό; Όταν προσγειώνεσαι στη γη, ύστερα από ένα νοητό ταξίδι μέσα σε ένα διαστημόπλοιο, ύστερα από μια νοητή περιήγηση στον πλανήτη της Σελήνης, συνειδητοποιείς τη σημασία της οντότητας αυτής! Συνειδητοποιείς τη σημασία αυτής της ανακάλυψης του ανθρώπου, της ύπαρξης της Σελήνης! Αναλογίζεσαι το μεγάλο αυτό επίτευγμα της ανθρωπότητας! Σκέφτεσαι πώς ο απλός άνθρωπος κατάφερε να κάνει κάτι τόσο μεγαλειώδες, να πατήσει το πόδι του στη Σελήνη! Συλλογίζεσαι τι τον οδήγησε σε αυτή την ανακάλυψη, τι στοιχεία

διέθετε, τι τον βοήθησε, ποια μέσα χρησιμοποίησε για να υλοποιήσει αυτό το επίτευγμα!

Άραγε, η δράση του ανθρώπου στον τομέα της επιστημονικής ανακάλυψης συνεχίζεται;

Τι ξέρουμε; Τι αγνοούμε; Τι έπεται στη συνέχεια; Κάτι εξίσου συναρπαστικό, κάτι λιγότερο ή κάτι περισσότερο;

Υπομονή!!! Όλα θα τα μάθουμε!!!

Σελήνη;

Ο Μπομπ εκπαιδευόταν για αυτό όλη του τη ζωή. Από τα τρία του η Τ.Β.Μ. τον επέλεξε σαν παιδί θαύμα και δεν έζησε πουθενά αλλού από τότε. Μόνο στο δωμάτιο ελλειπτικής βαρύτητάς του. Πλέον στο τριακοστό περίπου έτος της ηλικίας του (η Τ.Β.Μ. δε νοιαζόταν για ημερομηνία γέννησης και συναφή) το μόνο που ήξερε ήταν τα διάφορα πετρώματα, νόμοι φυσικής και είχε γνώσεις επιβίωσης σε αντίξοες συνθήκες. Ήταν άλλος ένας ανάμεσα σε πενήντα Μπομπ που η Τ.Β.Μ. είχε εκπαιδεύσει να είναι ίδιοι. Χωρίς ταυτότητα. Χωρίς αναμνήσεις. Μόνο αναγκαίες γνώσεις για την αποστολή τους. Δε χρειάζονταν τίποτα άλλο. Ήταν πειραματόζωα αλλά δεν το ξέρανε.

Η αποστολή τους ήταν απλή. Η επιβίωση στη σελήνη. Όποιος επιβίωνε περισσότερο θα πήγαινε στον Άρη. Απλή αποστολή. Επιβίωση...

Μόλις τα πενήντα διαστημόπλοια έφτασαν, μορφασμοί απορίας δημιουργήθηκαν στα πρόσωπα των Μπομπ. Πού είμαστε; Μετά από δύο μέρες που οι Μπομπ προσαρμόστηκαν στο νέο περιβάλλον, δύο σκέψεις κυριαρχούσαν στο μυαλό τους. Τροφή. Νερό. Επιβίωση. Τίποτε άλλο. Άλλες σκέψεις σαφώς υποδεέστερες ήταν: πού είναι η σελήνη; Πού είμαι; Τι κάνω; Τίποτα όμως πιο δυνατό από την επιβίωση. Όλα αυτά στη Σελήνη, τον δορυφόρο της Γης..

Η Σελήνη!

Κρύοι και άσχημοι και άδειοι είστε,

ολόιδιοι με τείχος.

Ξεχωρίζετε λόγω της απουσίας της ζωής

που σας σφίγγει (σχεδόν σας φιλάει)

κάνοντάς σας να βρωμοκοπάτε.

Απαθείς κι αξιολύπητοι.

Δεν αντιδράτε, από φόβο.

Δε ζείτε, από φόβο.

Δεν υπάρχουνε καν!

Είστε απλά ηλίθια εμπόδια!

Όλο

«Μάλιστα κύριε,

Μάλιστα κύριε»

Μάλιστα!

«Πυροβολήστε!»

(κι ας είναι αθώοι)

«Χτυπήστε!»

(κι ας είναι ανήλικοι, σχεδόν 16)

«Σκοτώστε»

(ξανά και ξανά! Μία σφαίρα δεν είναι αρκετή)

Για αυτό, σας λέω, αδέρφια,

πετάξτε τους πέτρες,

βρίστε τους αδέρφια!

Για αυτούς που έπεσαν!

Για την ελευθερία,

Τη Ζωή!

«Μπάτσοι, γουρούνια...»

.....

Γιατί μας χτυπάνε;

Γιατί πετάνε πέτρες;

Γιατί μας βρίζουν;

Αυτοί!

Αυτοί οι τρομακτικοί αγριάνθρωποι!

Γιατί μας χτυπάτε;

Μην μας χτυπάτε!

(Στο τμήμα είπαν πως μόλις χθες

Ο Θανάσης πέθανε

Γιατί τον βρήκε μια πέτρα σε μια διαδήλωση.

Η γυναίκα του, όταν το έμαθε, χάθηκε,

Άρχισε να τρέχει στους δρόμους.

Τα παιδιά του μείναν μόνα...

Άντε να τους εξηγείς τώρα τι είναι ο θάνατος...)

Φοβάμαι!

Κι ο φόβος είναι πολύ κρύος.

Έχουμε όλοι παγώσει.

Κάνει κρύο στην Ελλάδα...

Μη μας χτυπάτε, παρακαλώ!

Στο σπίτι

,αν φτάσω,

θα ρωτήσει ο γιος μου

γιατί είμαι γεμάτος μελανιές

στα χέρια

στο πρόσωπο

στην καρδιά

στην ψυχή...

Θα αναστενάξω...

Να ο Μάκης, ο Ορέστης, ο Μιχάλης.

Στο σχολείο παίζαμε τους κλέφτες και τους αστυνόμους,

κανείς ποτέ δεν ήθελε να είναι ο κλέφτης

Η Ελένη, ο Γιάννης, ο Γιώργος, η Μαρίνα.

Η Ειρήνη...

Ειρήνη σε αγαπώ ακόμα!

Να και οι πέτρες τους που έρχονται τώρα.

Εγώ είμαι!

Γιατί με μισείτε σήμερα;

Είμαι ακόμα ο ίδιος.

Φταίει η στολή;

Αυτή η στολή που μας κρατάει ζεστούς

για να ξεχνάμε να φοβόμαστε;

Είμαι ο ίδιος,

Ορκίζομαι δεν ξέχασα,
φοβόμουν όταν πρωτοπάτησα τη σκανδάλη
και μπροστά στεκόταν άνθρωπος
(μάλλον φοβόταν κι αυτός
γιατί έγινε λευκός από το κρύο)
Φοβάμαι ακόμα
Ο ίδιος
θέλω να γδυθώ, θέλω να φύγω,
και να σας πάρω όλους να πάμε να ζήσουμε
επιτέλους.
Είμαι ο ίδιος ακόμα...

Και οι μέρες αλλάζουν
Ο ήλιος και η Σελήνη
πλάθουν τον χρόνο σαν από λάσπη.
Αυτή, πανέμορφη, σαν να κλαίει κοιτάζοντας
Κι έτσι γεννά γαλαξίες,
νέους κόσμους,
νέες ευκαιρίες.
Τέρμα οι χαλασμοί,
καιρός να αρχίσουμε να δημιουργούμε.
Η Σελήνη κλαίει περιμένοντας.
Δολοφόνοι είναι όλοι όσοι λένε να την αγνοούμε.
Πάμε, όλοι μαζί αγκαλιά,

ο κόσμος αυτός είναι πολύ μικρός για μας.

Ας αφήσουμε τις σκιές

κι όλες αυτές τις άρρωστες φιγούρες

που κρύβονται προστάζοντας,

πίσω.

Όχι άλλες εντολές!

Όχι άλλο άχρωμες υπεροπτικέςφωνές!

Όχι άλλες υποδείξεις

στον ποιον πρέπει να μισούμε.

Σε ποιους δε θέλουν, τελικά, να μοιάσουμε οι γονείς μας;

Ποιοι γίναμε;

Π+-άμε όλοι μαζί στο φεγγάρι!

Καιρός να υπάρξουμε χωρίς να πιστεύουμε

στο φόβο.

Γιατί ο φόβος έγινε θρησκεία

Κι εμείς του προσφέρουμε θυσίες.

Η Σελήνη περιμένει!

Η Σελήνη!

Θέλω...

Ήταν μόλις 17 χρονών η Ιόλη, όταν κέρδισε τον τίτλο της Μις Γιανγκ στα καλλιστεία. Ξεχώριζε μέσα σε όλα τα κορίτσια. Με μεγάλη ευκολία θα μπορούσε να τις ξεπεράσει όλες και να γινόταν ακόμη και Σταρ Ελλάς. Ήταν πραγματικά πανέμορφη. Τα πράσινα μάτια της μαγνήτιζαν αυτόν που την έβλεπε, τα καστανά, ξανθά, πλούσια μαλλιά της δεν είχαν τίποτα να ζηλέψουν από ψεύτικα. Το καλλίγραμμα κορμί της με τις κατάλληλες καμπύλες θαύμαζε εντυπωσιακό. Σαν χαρακτήρας ήταν υπερβολικά φιλόδοξη. Πάντα επιθυμούσε στη ζωή της να αποκτήσει πολλά χρήματα και φήμη. Ήθελε να γίνει διάσημη. Πρώτη κατηγορία στη λίστα των θέλω της ήταν ένα μεγάλο σπίτι με κήπο και ένα πολυτελέστατο αμάξι μεγάλων κυβικών. Πίστευε λοιπόν ότι η δουλειά του μοντέλου θα ήταν η καταλληλότερη, για να αποκτήσει αυτά που ήθελε. Είχε πάρει από μικρή τη ζωή στα χέρια της, αφού οι γονείς της πέθαναν όταν ήταν 6 χρονών και η ίδια μεγάλωσε με τη γιαγιά και τον παππού της. Ποτέ στο σχολείο δε διάβαζε, ειδικά από τότε που κέρδισε τον τίτλο το σταμάτησε τελείως. Από την επόμενη κιόλας μέρα το τηλέφωνό της δεχόταν συνεχώς κλήσεις με προτάσεις για δουλειά. Πέρασε ένας χρόνος από τα καλλιστεία, όλη η Ελλάδα μιλούσε για αυτή την καλλονή που σε όποια δουλειά και αν την καλούσαν ξεχώριζε! Τα θέλω της έγιναν πραγματικότητα. Νοίκιασε ένα μεγάλο σπίτι στην Εκάλη και απέκτησε ένα τεράστιο αυτοκίνητο. Έβγαζε πολλά χρήματα και, επομένως, της έφταναν να αποταμιεύει, για να μπορέσει κάποια στιγμή να αγοράσει ένα σπίτι και να μη μένει σε ενοίκιο, μιας και το θεωρούσε απαξιωτικό. Γνώριζε πολύ καλά πως μέσω της ομορφιάς της μπορούσε να πετύχει ό,τι ήθελε. Δεν ήταν και λίγες οι φορές που την αξιοποιούσε για δικό της όφελος. Ήταν ήδη 18 ετών και είχε αποκτήσει ό,τι θα προσπαθούσε κάποιος σε όλη του τη ζωή. Κανείς όμως δεν μπορούσε να την κατηγορήσει πως δεν τα άξιζε όλα αυτά, καθώς για τη δουλειά ήταν αναντικατάστατη. Άλλος ένας χρόνος πέρασε και η Ιόλη ήταν αφοσιωμένη στη δουλειά της, χωρίς να έχει καιρό για έρωτες, εξόδους και φιλίες. Είχε ξεχάσει τη γιαγιά και τον παππού της, αφού ντρεπόταν για την φτώχη και ταπεινή καταγωγή της. Για τον κόσμο ήταν απλά μια ορφανή κοπέλα που μεγάλωσε με την τώρα πια νεκρή γιαγιά της. Την

έπαιρνε πού και πού τηλέφωνο χωρίς όμως ουσία, αφού και αυτό ήταν για δύο μόνο λεπτά. Ούτε στην κηδεία του παππού της δεν πήγε! Ήθελε να ξεχάσει ό,τι αφορούσε στο παρελθόν! Ντρεπόταν! Ντρεπόταν πολύ! Ήταν βράδυ Σαββάτου, όταν στην πλατεία Κολωνακίου, όπου σύχναζε, γνώρισε τον Σταύρο Παπαϊωάννου! Γιο του γνωστού επιχειρηματία. Ο Σταύρος είχε πολλά χρήματα. Δεν μπορούσε, όπως ήταν φυσικό, να αντισταθεί στην απεριγράπτη ομορφιά της Ιόλης. Οι μήνες πέρασαν και οι δύο τους έγιναν ζευγάρι, ώσπου μετά από έναν χρόνο παντρεύτηκαν. Ο Σταύρος της έκανε συνεχώς δώρα: Αμάξια, ακριβά ρούχα, κοσμήματα. Στην αρχή όλα έδειχναν μαγικά! Η Ιόλη πίστευε πως ήταν ευτυχισμένη και είχε πια εκπληρώσει όλα τα θέλω της. Μετά από λίγους μήνες όμως ο Σταύρος άρχισε να την παραμελεί. Αργούσε όλο και περισσότερο να γυρίσει από τη δουλειά του και ποτέ δεν επιθυμούσε να περάσει ώρες με τη γυναίκα του. Ήταν πια φανερό. Την απατούσε! Εκτός από αυτό, την είχε κάνει να τον εμπιστεύεται όσο ποτέ κανένας δε θα μπορούσε να εμπιστευθεί άλλον άνθρωπο. Έτσι, την έβαζε να υπογράφει σε δάνεια με εγγύηση όλη την περιουσία της Ιόλης. Η Ιόλη βρισκόταν ήδη στον τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης της, όταν κατάλαβε την πάσα αλήθεια. Εκείνο το βράδυ τον περίμενε μέχρι αργά, για να γυρίσει από τη δουλειά. Όταν τόλμησε να του αποκαλύψει πως γνώριζε τα πάντα, εκείνος θυμωμένος όρμησε και την χτύπησε αλύπητα. Χωρίς να σκεφτεί ούτε την ίδια ούτε το έμβρυο. Σταμάτησε να την χτυπά μόνο όταν η Ιόλη βρισκόταν λιπόθυμη στο πάτωμα, με ένα σωρό αίματα τριγύρω της, αφού είχε αποβάλει. Ένωθε μόνη! Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει! Μετά από μια βδομάδα ο Σταύρος ήταν εξαφανισμένος, χτύπησε την πόρτα της η αστυνομία. Της είπαν πως όλη της η περιουσία δεσμεύεται λόγω χρεών. Έκλεισε την πόρτα. Κοίταξε γύρω της σαστισμένη και με δάκρυα στα μάτια συλλογιζόταν τη ζωή της. Δε διέθετε τα χρήματα, για να μπορέσει να ξεπληρώσει τα χρέη του Σταύρου, αφού είχαν κοινό λογαριασμό και αυτός πλέον ήταν άδειος. Ήταν απογοητευμένη! Ντύθηκε γρήγορα και πήγε στο σπίτι που μεγάλωσε. Χτύπησε το κουδούνι αναζητώντας μια στοργική και αληθινή αγκαλιά, πέρα από τα φώτα της δημοσιότητας. Κανένας όμως δε βρέθηκε να της ανοίξει, αφού η γιαγιά της βρισκόταν νεκρή στο αδειανό και λιτό διαμέρισμά της. Οδήγησε με το αμάξι της μέχρι το Σούνιο. Πήγε σε μια μακρινή και απόμερη παραλία γεμάτη σκέψεις. Το γιατί βασάνιζε την καρδιά της! Τα θέλω της είχαν πραγματοποιηθεί. Θα επιθυμούσε όμως μια διαφορετική ζωή! Πιο

ευτυχισμένη! Χωρίς τόσα χρήματα, αλλά με αγάπη και αληθινά αισθήματα. Ίσως τελικά, η λίστα των θέλω της να μην ήταν σωστή. Και τότε πήρε την πιο γενναία απόφαση! Άρχισε να προχωρά προς τη θάλασσα, ώσπου έφτασε εκεί που δεν πατούσε. Κράτησε την αναπνοή της για λίγο και είδε από μακριά τη γιαγιά και τον παπού της αγκαλιασμένοι να την χαιρετούν και να την πλησιάζουν!

Θέλω

Είναι και αυτές οι μέρες του χειμώνα
που είναι μελαγχολικές, νοσταλγικές.
Είναι και αυτές οι μέρες που εύχεσαι να ήταν καλοκαίρι.
Τι ωραία εποχή...
Ποτέ δε θα ξεχάσω το καλοκαίρι που σε γνώρισα
Δίπλα στη θάλασσα.
Στο αγαπημένο μας νησί.
Η τύχη μας έφερε κοντά.
Εκεί γνωριστήκαμε, εκεί ερωτευτήκαμε.
Και αν δεν είμαστε μαζί πια,
οι αναμνήσεις μας θα είναι για πάντα εκεί.
Χαραγμένες.
Στο βράχο που ξαπλώναμε,
στα νερά που κολυμπήσαμε.
στον ήλιο που μας τύφλωνε,
μα πάνω από όλα στην καρδιά μας.

Θέλω!

Θέλω να φαλτσάρω,
με συνοδεία μονάχα
την ξεκούρδιστη κιθάρα
που γρατζουνάς με τέχνη.

Θέλω να φαλτσάρω,
σε σκοπούς γεννημένους
από βαρεμάρα στο μάθημα,
κρυμμένους σε τσάντες σχολικές.

Θέλω να φαλτσάρω,
σε στίχους ανατρεπτικούς,
που παραλύουν ξαφνικά
το απεγάδιαστο τραγούδι τους.

Θέλω να φαλτσάρω,
για σάπια καθεστώτα,
που αργά καταρρέουν
και αργά επανέρχονται.

Θέλω να φαλτσάρω,
για ψευτοερωτευμένους,

που λένε «σ' αγαπώ»
χωρίς να νιώθουν.

Θέλω να φαλτσάρω,
για παιδικά όνειρα,
που εγκαταλείπουμε,
χαρακτηρίζοντάς τα απατηλά.

Θέλω να φαλτσάρω,
μακριά από τους τέλειους,
τους πλαστικούς,
τους ίδιους βαρετούς.

Θέλω να φαλτσάρω,
μέσα στην αγκαλιά σου,
που με προστατεύει
από τους καλλίφωνους.

Θέλω

Θέλω μια ζωή πιο αγνή
στην οποία ο πόλεμος θα έχει εξαφανιστεί
Στην οποία οι άνθρωποι θα ζουν ειρηνικά
χωρίς απάτη και ψευτιά.

Θέλω να ξυπνήσω μια μέρα
με την αίσθηση του φιλικού αέρα
Να με σηκώσει από το κρεβάτι
με το πιο ζεστό του χάδι.

Θέλω να νιώσω ασφαλής
κι ας είμαι σχιζοφρενής
Να σε κρατώ στην αγκαλιά μου
και να σε έχω στη ζεστασιά μου.

Θέλω όταν περνάς
κατάματα να με κοιτάς
Ευτυχισμένοι να ζούμε
σε έναν κόσμο τον οποίο εμείς δημιουργούμε.

Θέλω

Θέλω έναν κόσμο χωρίς μαύρους και άσπρους
χωρίς άσχημους και όμορφους
χωρίς εγωπαθή «τέλεια» ανθρωπάρια να με διατάζουν
χωρίς διαφθορά, χωρίς βία.

Θέλω έναν κόσμο ισότητας.

Θέλω δικαίωμα εκπαίδευσης.

Θέλω δικαίωμα, δικαιώματα.

Βασικά γενικά θέλω δικαιώματα, ελευθερία.

Εσύ μικρέ «συνάνθρωπε» θα πεις ότι ονειρεύομαι.

Αλλά όχι δε θα το αντέξω

Η επιθυμία του αυτονόητου να είναι παράλογη,
ενώ τα ζώα που κυβερνούν ανθρώπους φυσιολογικά.

Είστε όλοι μια άμορφη μάζα.

Ο καθένας από ένα κομμάτι στο μουντό πάζλ της κοινωνίας σας,

Μιας κοινωνίας που φτιάξατε για μένα,

μιας κοινωνίας που δε θέλω να είμαι μέρος της,

μιας κοινωνίας χωρίς θέλω, μόνο με πρέπει,

μιας κοινωνίας γεμάτης με το τι θα πει ο άλλος.

Καλύτερα να μη σου πω πού γράφω τον άλλο.

Καλύτερα να μην σου ταραξώ την ψεύτικη σου πραγματικότητα.
Καλύτερα να γλεντήσεις έξω με το καινούριο σου στήθος,
καλύτερα να ξεκουραστείς αφού κουράστηκες τόσο,
καλύτερα να πας να μαζοποιηθείς.

Αλλά όχι

ΟΧΙ, ΟΧΙ, ΟΧΙ

Δε θα ανεχθώ να γίνω σαν εσένα
Ένα πιόνι σε ένα παιχνίδι που το παίζουν άλλοι,
ένα ακόμη γρανάζι στο σάπιο σύστημα,
ένας ακόμη μοχλός που συντελεί στην καταστροφή αδυνάτων,
που στιγματίζει τον διαφορετικό,
ένας άνθρωπος που η μοιχεία του φαίνεται κανονική,
που δε νοιάζεται για τον σύντροφό του
παρά μόνο τι θα του πει ως δικαιολογία, πώς θα τον κοροϊδέψει,
που όταν τον αδικεί το αφεντικό αυτός κάνει τον μαλάκα.
ΟΧΙ δε θα γίνω κομμάτι του πάζλ σας.

Θέλω αυτή την κοινωνία που οραματίζομαι,
που έχει πρόσωπο,
την ανθρώπινη,
την αυτονόητη,
Την θέλω!

Μάλλον όχι, την ΑΠΑΙΤΩ!

Θέλω!

Θέλω, πολλά θέλω!

Όλα τα θέλω!

Τα θέλω τώρα!

Τα θέλω γρήγορα!

Δεν μπορώ να περιμένω!

Το ξέρω, είναι δύσκολο,
αλλά τα θέλω, τα θέλω πολύ!

Θέλω να κάνω τα πάντα!

Θέλω να γίνω τα πάντα!

Θέλω να αποκτήσω τα πάντα!

Τι θέλω;

Αυτά θέλω;

Είμαι σίγουρη;

Όχι, μάλλον όχι. Δε θέλω αυτά!

Θέλω τα άλλα!

Θέλω αυτά που θα μου χαρίσουν τα πάντα!

Ναι! Ναι! Δε θέλω τα πάντα, αλλά θέλω τα πάντα!

Θέλω αυτά που θα με κάνουν να νιώσω τα πάντα!

Αυτά που για μένα είναι τα πάντα!

Ποια είναι όμως αυτά;

Θέλω!

Τι θέλω;

Αυτά θέλω!

Θέλω, πολλά θέλω!

Η διαφορετικότητα – Ο άλλος

Έχεις αναρωτηθεί ποτέ γιατί τόσα χρόνια γίνονται πόλεμοι που πλήττουν την ανθρωπότητα; Έχεις σκεφτεί τι οδήγησε στο ολοκαύτωμα των Εβραίων; Έχεις προβληματιστεί με το γιατί σήμερα τον 21^ο αιώνα γίνονται καθημερινά μικροί «πόλεμοι» μεταξύ ξένων –μεταναστών και ντόπιων; Έχεις, δεν μπορεί να μην έχεις, φοβηθεί κάποιον συμμαθητή σου που είναι άλλης εθνικότητας, άλλης νοοτροπίας ή ακόμα και μειωμένων ικανοτήτων, πνευματικών ή σωματικών, ότι θα σε βλάψει με την παρέα του; Η απάντηση σε αυτά τα ρητορικά και αναπάντητα ερωτήματα, που δεν προβληματίζουν μόνο εμένα, εσένα και τον άλλο, είναι ο φόβος, ο φόβος του ανθρώπου να δεχθεί τη διαφορετικότητα, τον συνάνθρωπό του, τον άλλο.

Και ποια είναι η διαφορά μας με τους άλλους; Και γιατί να υπάρχει διαφορά μεταξύ μας; Όλοι άνθρωποι δεν είμαστε; Όλοι στον ίδιο κόσμο δε ζούμε; Τι μας κάνει διαφορετικούς; Είναι η χώρα που ζούμε; Το χρώμα του δέρματος, των μαλλιών, των ματιών, το ύψος, τα ρούχα, το φύλο, οι πνευματικές και σωματικές ικανότητες; Τίποτα από αυτά τα φαινομενικά και επιφανειακά διαφορετικά χαρακτηριστικά μας. Είναι κάτι πιο βαθύ, κάτι που μας λερώνει, όπως λέει και ο Καββαδίας, κάτι που δεν πρέπει κι όμως μας κάνει διαφορετικούς. Είναι η αντίληψη, η νοοτροπία, ο φόβος, ο τρόμος μην ο άλλος γίνει πιο δυνατός, πιο ισχυρός, πιο ικανός, πιο άξιος από εμένα. Γιατί εγώ είμαι εγώ, εμείς είμαστε εμείς, τα πολλά εγώ μαζεμένα, οι ίδιοι και αυτοί, οι άλλοι, είναι οι άλλοι, αυτοί, οι διαφορετικοί, αυτός ο ξένος, ο μαύρος, ο άσχημος, ο γέρος, ο ανήμπορος, ο κοντός, ο διανοητικά καθυστερημένος, ο ομοφυλόφιλος, ο

μοναχικός, ο χαζός, ο χαμένος, ο φυλακισμένος, ο κλέφτης, ο δολοφόνος, ο αποτυχημένος, ο καταδικασμένος και αυτός, εκείνος, ο άλλος.

Το μέτρημα! Χάνω το μέτρημα! Μα όλοι, όλοι είναι διαφορετικοί από εμένα, εσένα, αυτόν, εμάς, εσάς κι αυτούς; Κι όμως, όλοι οι άλλοι είναι διαφορετικοί. Γιατί, γιατί πολύ απλά, δεν έχουμε σκεφτεί ότι όλοι εμείς, δηλαδή εμείς κι αυτοί, οι άλλοι, είμαστε ίδιοι, άνθρωποι του ίδιου κόσμου, μιας υποτιθέμενης παγκοσμιοποιημένης και σύγχρονης κοινωνίας,

Πώς είμαστε μέλη της ίδιας κοινωνίας, όταν δεν μπορούμε να ζήσουμε αρμονικά μεταξύ μας; Όμως, ξέρουμε, πραγματικά γνωρίζουμε γιατί συμβαίνει αυτό, γιατί εμείς, οι διαφορετικοί δεν μπορούμε να ζήσουμε όλοι μαζί; Μπορεί ένας απλός νους ενός εφήβου, ο οποίος διερωτάται συνεχώς για τον κόσμο γύρω του να αναζητήσει και να βρει τα αίτια αυτού του φαινομένου, να βάλει τους πρώτους λίθους στη βάση της προσπάθειάς του να αλλάξει τον κόσμο. Όμως, όταν γίνεται ενήλικας, εργαζόμενος γεμάτος άγχος και αγωνία να προλάβει τους έντονους ρυθμούς της ζωής, θα δεχθεί ό,τι του δίνεται, χωρίς να το επεξεργασθεί, να το κρίνει και εν τέλει να αποφασίσει αν είναι καλό ή όχι. Δέχεται, δηλαδή, αυτή την κατάσταση, αυτή τη διαφορετικότητα, χωρίς να προσπαθήσει να κάνει κάτι για να την αλλάξει, δέχεται κάτι που αποφάσισαν ιστορικά οι πρόγονοί του, για αυτό ζει με τους άλλους όντας ένας άλλος για αυτούς, ένας ξένος. Δεν έχουν κανένα κοινό μεταξύ τους και όμως έχουν πολλά, απλώς οι συγκυρίες και οι συνθήκες ζωής δεν αφήνουν τον άνθρωπο να καταλάβει ότι ο άλλος, ο συνάνθρωπός του, είναι όμοιος με αυτόν και ότι πρέπει να μάθει να ζει μαζί του, για να κάνει τον κόσμο του καλύτερο, να τον αλλάξει.

Ζούμε σε μια κοινωνία που όλοι είμαστε ίδιοι και όλοι είμαστε διαφορετικοί. Είμαστε εμείς και οι άλλοι, μαζί...

Ο διαφορετικός, ο Άλλος

Αφού έτσι το θες ανθρωπάκο,
κορόϊδεψε τον «χοντροβούβαλο» συνεργάτη σου,
γελοιοποίησε τον «γκέι» συμφοιτητή σου,
στραβοκοίτα τον «ξένο» συγκάτοικό σου,
ξεβράκωσε τον «φυτούκλα» συμμαθητή σου,
υποδούλωσε τη «χαζοβιόλα» σύζυγό σου,
κουτσομπόλεψε τον «κομμουνιστή» συγχωριανό σου,
ρίξ' τα στον «αντίχριστο» συγκατηγορούμενό σου,
περιθωριοποίησε τον «κουτσό» συγγενή σου.

Αφού έτσι το θες ανθρωπάκο,
Ζήσε και πέθανε μόνος,
Αγκαλιά με τον «τέλειο» εαυτούλη σου.

Ο διαφορετικός, ο Άλλος

Φυλακισμένοι στο ζωολογικό κήπο
να κλαίνε οι ιθαγενείς για αιώνες.
Μέσα στην καρδιά του «πολιτισμού»
να εκτίθενται οι «απολίτιστοι».

Σαν τα άγρια τέρατα στα κλουβιά
να τους λένε επικίνδυνους γορίλες.
Να περνούν κυρίες με τους κυρίους τους
να θαυμάσουν τα εξωτικά ζώα,
να τα ταΐσουν μπανάνες,
να τα φωτογραφήσουν.

Ο απόλυτος εξευτελισμός
η γυμνή σάρκα τους να καίει,
η καρδιά να χοροπηδάει στο στήθος,
Να τους λέει να αντιδράσουν.

Μα ποτέ να μην το κάνουν,
από φόβο μήπως τους σκοτώσουν,
Και ο κήπος της ντροπής να ανθίζει
για να επιβεβαιώσει την απανθρωπιά του ανθρώπου.

Σήμερα, γράφτηκε στα αστεία και περίεργα,
για να το κοροϊδεύουμε, να το γελοιοποιούμε,
και σιγά – σιγά να το ακολουθούμε...

Ο Διαφορετικός, ο Άλλος

Εσύ, που κάθεσαι και κρίνεις τον διπλανό σου.

Έχεις σκεφτεί ποτέ πώς θα' ταν να ήσουν εσύ στη θέση του;

Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να τον διαφοροποιήσεις;

Να τον εξευτελίσεις και να τον ρίξεις στη μιζέρια;

Η γειτόνισσά σου είναι σκουρόχρωμη

Ο θεός σου είναι αλλοπαδός

Οι γονείς σου είναι αρβανίτες

και η υπηρέτριά σου είναι αλλόθρησκη.

Ο σκύλος σου είναι διασταύρωση

Ο αδελφός του κολλητού σου είναι γκέι.

Ο φίλος σου ο περιπτεράς είναι λαθρομετανάστης

Ο ξάδερφός σου είναι παχύσαρκος.

Και σε νοιάζει που οι συμμαθητές σου είναι Αλβανοί;

Σε πειράζει που ο ντελιβεράς είναι Πακιστανός;

Θα μπορούσαν να είναι αυτοί στη θέση των σημαντικών προσώπων σου

Πώς θα αντιδρούσες;

«Το κατακάθι της ζωής»

Η βροχή έλιωσε τα δικά μου «θέλω»

Τα πήγε πίσω στο πετρόχτιστο πηγάδι των απωθημένων

στο ατέλειωτο σκοτάδι της αβύσσου,

όπου ό,τι μπαίνει

δεν ξαναβγαίνει – τουλάχιστον ανέγγιχτο.

Για κάθε όνειρο που σκοτώνεις

ο δήμιος βάζει άλλη μια κοτρώνα

και αυτός χαίρεται

κι ο πάτος του πηγαδιού

Όλο και ξεμακραίνει από τα μάτια μου

Και αυτός χαίρεται...

Όχι γιατί εξαιρείται από τον φόρο των θεμελίων του μέλλοντος,

αλλά γιατί η πληρωμή του είναι αδρή

γιατί το χρυσό του χρήματος

αμαύρωσε την ψυχή του.

Ο άλλος, ο διαφορετικός

Εγώ Εσύ Πονώ Ζεις

Τι εστί αγάπη, κατανόηση,

Βοήθεια;!

Τριγυρνώ μόνος στα δαιδαλώδη σοκάκια του μυαλού.

Δε με καταλαβαίνεις.

Δε με ακούς που σφαδάζει η ψυχή μου κάθε βράδυ.

Στα όνειρά σου είσαι χαμένος.

Εσύ κι όλοι σας

Φούμαρα και φρούδες ελπίδες

Απλώνω το χέρι μου να πιαστώ

απ' το δικό σου.

Να σωθώ. Να γλιτώσω από το γκρεμό...

Μα εσύ το μαζεύεις μην τυχόν και στο αγγίξω.

Με φοβάσαι, με απεχθάνεσαι

Μα ξέρεις τι; - Εγώ πιο πολύ!

Νιώθω απηυδισμένος,

και η αηδία μου δε γνωρίζει από φραγμούς.

Σε φοβάμαι!

Και σαν άδειο κουφάρι, πέφτω από τα βράχια

Και σαν έκπτωτος άγγελος, το αγνό βαμβάκι της ψυχής μου

Γίνεται μαύρος χείμαρρος

Το είναι μου γρατζουνάει το σώμα για να ενωθεί με τον αιθέρα

Σαν κι εμένα κουράστηκε: να χαμογελά

να ελπίζει

να ζει(;)

Και σαν σφαίρα που τρέχει μετά το πάτημα της σκανδάλης,

αναπόφευκτα πέφτω, κι όλο πέφτω...

στην άβυσσο του αγνώστου.

Ή έτσι νομίζω...

κρατώντας μια λεπίδα στο χέρι

κοιτώντας την πρώτη σταγόνα της βροχής

αφήνοντας πίσω τον κόσμο που ποτέ δε με αγκάλιασε,

γεμάτο με ανθρώπου,

έρημο από ψυχές.

«Ο φυγάς»

Τρέξε! Τρέξε να γλυτώσεις

Τρέχα!

Σα να μην υπάρχει αύριο

για να ξεφύγεις από το χθες

Σα να μην υπήρξες ποτέ

για να μην πεθάνεις προτού ζήσεις

Σα να αγάπησες τον εαυτό σου

για να μπορέσεις να σωθείς από αυτόν...

Μην κοιτάξεις πίσω σου!

Κάρβουνο παντού... ΟΛΑ

το βιβλίο, το τραγούδι, εσύ

Αν όμως βάλεις φτερά στα πόδια σου

φωτιά στην καρδιά σου

Και τολμήσεις να κοιτάξεις την κοινωνία κατάματα γενναία

Θα ξέρεις πως όσο μπόρεσες άντεξες

όσο μπόρεσες ήσουν εσύ

όσο μπόρεσες.

Τι κι αν τραυματίζει η ψυχή σου το σώμα

και το μυαλό σου την ψυχή;

Τι κι αν κάθε στιγμή νιώθεις

πιο βαθιά χωμένος στο αδυσώπητο βασανιστήριο του νου σου;

Κανείς δε νοιάζεται

Ούτε χθες, ούτε σήμερα, ποτέ.

Γίνε κύριος του εαυτού σου. Ζωντάνεψε τη φωνή σου

Που έπαψε να τραγουδά

Μην ακούς τον κάθε ανθρωπάκο που απλόχερα

σου προσφέρει τις συμβουλές του.

Είναι παγίδα! Φούμαρα!

Μην ακούς ούτε κι εμένα...

Φύγε! Φύγε να γλυτώσεις.

Κατάδικος

Πέρασαν χρόνια, μα εγώ εδώ ακόμα

Κατάδικος των πράξεών μου

Μέσα από τις μπάρες είδα την αλήθεια

Είδα τη ζωή μου σε μια γυάλα

Ενώ όλοι και όλα μεγαλώνουν

Εγώ μικραίνω

Σαν το τίποτα έζησα

Σαν το τίποτα θα πεθάνω

Το έχω μετανιώσει χίλιες φορές

Αλλά κανέναν δεν τον νοιάζει

Πονάω, πονάω πολύ

Αλλά και να το φωνάξω, τι θα γίνει;

Παίρνω την ευθύνη όλων μου των πράξεων

Και δε φοβάμαι να το πω
Μπορεί να είμαι φυλακισμένος
Αλλά μέσα μου είμαι ελεύθερος.

Ο Κατάδικος

Εκείνο το βράδυ ο Νίκος δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Θες ήταν το κλάμα του μωρού και τα βήματα της γυναίκας του που με δυσκολία προσπαθούσε να κοιμήσει τον μικρό γιό τους; Θες ήταν οι σκέψεις και τα χρέη που στριφογύριζαν σαν σβούρα στο μυαλό του; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Μιας και το μωρό δεν τους άφηνε σε ησυχία, ο Νίκος βρήκε ευκαιρία, για να αναλογισθεί τη ζωή του. Ήταν 30 χρονών, τελειόφοιτος του Πολυτεχνείου, δυστυχώς όμως δεν μπόρεσε να βρει μια δουλειά που να ταιριάζει στη σχολή του. Αντίθετα, δούλευε σαν μπάρμαν ή σερβιτόρος σε διάφορα μαγαζιά. Η Άννα, η γυναίκα του, 28 χρονών, είχε σπουδάσει και αυτή στο Πολυτεχνείο. Δυστυχώς όμως δεν μπορούσε να βρει πουθενά δουλειά! Εξάλλου, είχε και το παιδί. Ποιος θα το πρόσεχε τις ώρες που θα έλειπαν και οι δύο; Τα έξοδα συνεχώς αυξάνονταν. Μια τα απαραίτητα για το παιδί, μια ένα χοντρό μπουφάν γιατί έπιασαν τα κρύα και δεν σταματούσαν ποτέ οι υποχρεώσεις.

«Τι θα γίνει βρε Νίκο; Η κυρία Αλεξάνδρα φωνάζει για το νοίκι. Πού θα βρούμε λεφτά;».

«Δεν ξέρω βρε αγάπη μου! Θα ζητήσω από τους γονείς μου. Ελπίζω όλο και κάτι να έχουν στην άκρη!»

«Δεν μπορώ άλλο αυτή την κατάσταση. Δεν αντέχω άλλο!»

Χωρίς να ξαναπεί τίποτα η Άννα γύρισε από την άλλη μεριά και κοιμήθηκε, αφού πλέον το παιδί είχε ηρεμήσει. Ο Νίκος προσπάθησε, αλλά οι προσπάθειές του ήταν μάταιες, αφού όλο το βράδυ δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Μια κοιτούσε με γλύκα, στοργή και έρωτα τη γυναίκα του που κοιμόταν δίπλα του και μια το γιό του με αγάπη, αλλά

παράλληλα και θλίψη για την εποχή που θα μεγάλωνε. Μετά από λίγες εβδομάδες η σπιτονοικοκυρά τους ήρθε γεμάτη με κακά νέα. Αναγκαζόταν να τους κάνει έξωση μιας και της χρωστούσαν πολλά ενοίκια και η ίδια χρειαζόταν τα λεφτά. Ήταν παραμονή μιας μεγάλης πανελλαδικής απεργίας, όταν η κυρία Αλεξάνδρα είχε έρθει για την έξωση. Ο Νίκος είχε ήδη κανονίσει με τους φίλους του να διαδηλώσουν και αυτοί στην πορεία. Αφού λοιπόν συναντήθηκαν στα Προπύλαια την καθορισμένη ώρα, είπαν τα νέα τους και η πορεία ξεκίνησε. Αμέσως όμως άρχισαν να γίνονται πολλά επεισόδια. Κουκουλοφόροι έμπαιναν μέσα σε μαγαζιά, έσπαγαν τις βιτρίνες, έκλεβαν τα εμπορεύματα, έβαζαν φωτιά παντού. Ξαφνικά, σαν από μηχανής θεός της σκέψης του, έπεσε μπροστά του μια κουκούλα, ενός άλλου. Αμέσως την άρπαξε και χωρίς δισταγμό τη φόρεσε και άρχισε να τρέχει προς ένα κοσμηματοπωλείο. Ένας άλλος του έδωσε έναν λοστό και χωρίς σκέψη τον πήρε κι άρχισε να σπάει τη βιτρίνα του μαγαζιού..

«Ωραία», σκέφτηκε, «Αυτή είναι η ευκαιρία. Θα πάρω τα λεφτά από το ταμείο και λίγα κοσμήματα, θα ξεχρεώσω και δε θα το καταλάβει κανείς. Εξάλλου, τόσοι είναι εδώ! Εμένα θα πιάσουν;» Πήρε μια σακούλα κι έριχνε μέσα όσα περισσότερα μπορούσε: Χρήματα, κοσμήματα, ρολόγια. Αυτά που μάζεψε του έφταναν και να ξεχρεώσει και να βάλει στην άκρη. Πάνω όμως στον παρορμητισμό του δεν είχε ακούσει την αστυνομία. Γύρισε να βγει από το μαγαζί και ήταν περιτριγυρισμένος από δεκάδες αστυνομικούς που είχαν ζώσει τους γύρω δρόμους. Χωρίς κουβέντα τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στη φυλακή. Μέσα στην απερίσκεψιά του ο Νίκος δεν σκέφτηκε ούτε τη γυναίκα αλλά κυρίως ούτε το παιδί του το οποίο θα μεγάλωνε με έναν πατέρα στη φυλακή. Την επόμενη μέρα όλα τα κανάλια είχαν βουίξει από την είδηση: «Τελειόφοιτος Πολυτεχνείου κλέβει μαγαζί, για να ζήσει!» Όλοι λυπόυνταν γι' αυτό τον νέο που θα ζούσε στη φυλακή. Δυστυχώς όμως η καταδίκη του δεν μπορούσε να αποφευχθεί. Θα έμενε στη φυλακή για τα επόμενα επτά χρόνια. Μακριά από τη γυναίκα, το παιδί και την οικογένειά του. Μακριά από τον έξω κόσμο. Μακριά από όλα όσα του έδιναν ζωή. Κατάδικος της παρορμητικής του πράξης.

Ο φυγάς

Και καταντήσαμε να ζούμε σαν δραπετές

σαν κάποιος να μας κυνηγά

Χωρίς να απολαμβάνουμε το μεγαλείο της στιγμής

Κρυβόμαστε από τη ζωή.

Φοβόμαστε να της ανοιχτούμε και να την αντιμετωπίσουμε κατάματα

Αν βρούμε χρόνο από το διάβασμα

Αν βρούμε χρόνο από τη δουλειά,

τότε θυμόμαστε να ζήσουμε.

Αν...

Γιατί για το μέλλον μας θυσιάζουμε το παρόν

ξεχνώντας κάτι βασικό.

Η ζωή κυλάει αδιακόπως, χωρίς να μας ρωτάει

Και τα χρόνια περνούν γρήγορα.

Και εμείς εγκλωβισμένοι στη μικρή μας φυλακή,

στην φαινομενική ελευθερία μας,

βλέπουμε τα πιο ωραία χρόνια μας

να μας χλευάζουν.

Ο Φυγάς

Ξημερώνει μια μέρα
που έβρεχε και είχε αέρα
και ο Γιωργάκης ο ληστής
ξεφεύγει κάθε λογικής

Καθώς έτρωγε φαί
πετάει κάτω το ψωμί
και σηκώνει το μαχαίρι
και καρφώνει τον φρουρό στο χέρι.

Παίρνει μαζί του το πιστόλι
και του φρουρού το πορτοφόλι
και με τα κλειδιά που είχε μέσα
ξεκλειδώνει τα λουκέτα.

Από τις φυλακές λοιπόν Κορυδαλλού
έφυγε τρέχοντας για αλλού
προσπαθώντας να κρυφτεί
από κάθε είδους φυλακή.

Κυνηγημένος από περιπολικά
και αιμοβόρικα σκυλιά

και από αστυνομικούς
με πιστόλια και φακούς

Οι πάνοπλοι αστυνομικοί
με τσεκούρια και RPE
κυνηγούσαν τον φυγά
που είχε τρέξει μακριά.

Ελικόπτερα είχαν απογειωθεί
και ραντάρ σκανάρανε τη γη
για να βρουν τον φυγά
που δεν ήταν πουθενά

Τον κυνηγούσαν νύχτα-μέρα
Σε στεριά και σε αέρα,
αεροπορία και ναυτικό
και μαζί το πεζικό.

Κρυβότανε σε μια σπηλιά
δυτικά του Πειραιά
και έπαιρνε φαί κρυφά
από του θείου του τη γιαγιά

Δεν τον έπιασαν όμως ποτέ

και αυτός ήταν κομπλέ.

Όμως οι αστυνομικοί

γίναν αυτοκτονικοί.

Ο φυγάς(;)

Δεν είσαι τίποτα παραπάνω από ένας φυγάς, ένας φυγάς της ζωής! Ναι, εσύ, εσύ που με κοιτάς! Εσύ που με κοιτάς με φόβο! Με φόβο για τη ζωή. Φοβάσαι εμένα, τον κόσμο γύρω σου, ακόμη και τον εαυτό σου! Φοβάσαι να ζήσεις! Φοβάσαι να δεις την πραγματικότητα! Νομίζεις ότι είναι σκληρή και θα σε απογοητεύσει. Κι όμως είναι σκληρή και ναι, πολλές φορές σε απογοητεύει! Σε απογοητεύει το θέαμά της, γιατί βλέπεις τον κόσμο να φθείρεται! Να δονείται από τις πολιτικές και οικονομικές συγκυρίες και να αφήνεται, να αφήνεται στη μοίρα του, που νομίζει ότι είναι στα χέρια των άλλων! Επιζητάς, όπως κι εγώ, μια κοινωνία που ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις και στις επιθυμίες σου! Γιατί εσύ ονειρεύεσαι, όπως κι εγώ! Νομίζεις ότι όλα λειτουργούν με βάση αυτά που σκέφτεσαι. Έχεις την πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι ιδεατός. Δεν είναι όμως έτσι! Είναι φθαρτός, ταλαιπωρημένος και συχνά εξασθενωμένος.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που τόσο πολύ φοβάσαι να αντικρίσεις. Γιατί; Αφού κάποια στιγμή θα αναγκασθείς να προσγειωθείς απότομα σε αυτή, να συνειδητοποιήσεις πού ζεις, με ποιους ζεις, να αντιληφθείς ότι όλα δεν είναι όπως τα φαντάζεσαι, αλλά τελείως διαφορετικά. Αφού το έχεις νιώσει κι εσύ, όπως κι εγώ, ότι οι άνθρωποι δεν είναι όπως τους φαντάζεσαι, «τέλειοι» φίλοι, συμπαραστάτες, αλλά αγρίμια που θέλουν να σε φάνε, να σε νικήσουν, να βγουν αυτοί πρώτοι, αυτοί οι δυνατοί.

Και γιατί; Γιατί να μη τα συνειδητοποιήσεις όλα αυτά τώρα; Δεν είναι η ώρα νομίζεις; Και τότε πότε; Όταν θα αναγκασθείς να βγεις στην κοινωνία, να γίνεις πολίτης αυτής, ενήλικας, εργαζόμενος; Όχι, όχι! Εσύ, εσύ ο έφηβος, ο νέος, ο πολίτης της δικής σου κοινωνίας, πρέπει να

γνωρίσεις, να γνωρίσεις τον κόσμο γύρω σου, τους ανθρώπους γύρω σου, από τι και ποιους περιβάλλεσαι! Αλλά πρέπει; Ναι, πρέπει να μάθεις την αλήθεια! Να αντιληφθείς και να κατανοήσεις την πραγματικότητα! Για να μην είσαι φυγάς, φυγάς μέσα στην ίδια σου τη ζωή, για πάντα! Γιατί, γιατί αν από τώρα δεν ευαισθητοποιηθείς πάνω σε κάποια θέματα, δε θα μπορέσεις ποτέ να καταλάβεις τους «κανόνες» που διέπουν την κοινωνία σου. Γιατί; Γιατί θα είσαι φυγάς μέσα σε αυτή, μέσα στην κοινωνία που ζεις και αναπνέεις!

«Όνειρα ...»

Ονειρεύεσαι σε δύο συνιστώσες!

Ονειρεύεσαι εσύ και το υποσυνείδητο σου,

εσύ κι ο εαυτός σου!

Εσύ κάνεις όνειρα πραγματικά, ρεαλιστικά.

Εσύ, όμως, κάνεις και όνειρα ουτοπικά, σουρεαλιστικά.

Οι δύο συνιστώσες προστίθενται!

Το αποτέλεσμα; Η συνισταμένη.

Αχ, αυτή η συνισταμένη!

Πώς θα την καταλάβω;

Τι είναι; Τι θέλει να μου δείξει; Τι πρέπει να ξέρω;

Πώς θα λύσω το πρόβλημα;

Τι πρέπει να κάνω; Τι πρέπει να ονειρευτώ;

Εγώ το καθορίζω αυτό ή κάτι άλλο;

Αλλά ξέρω, ξέρω τι πρέπει να κάνω!

Δεν πρέπει να σταματώ να ονειρεύομαι!

Γιατί τα όνειρα είναι σημαντικά!

Σημαντικά μόνο αν είναι συνδυαστικά(;)

Όχι μεμονωμένα, σποραδικά, σκόρπια,

σαν σπόρια που πετάνε τα παιδιά στα πουλιά στις πλατείες.

Αλλά συγκροτημένες σκέψεις, με νόημα, ρεαλισμό, υλοποιήσιμα.

Γιατί ονειρεύομαι σημαίνει σχεδιάζω το μέλλον μου,

βάζω στόχους και προσπαθώ να τους πετύχω!

Αυτό είναι το όνειρο!

Το δικό μου όνειρο, που καιρό τώρα με προβληματίζει

Πρέπει! Πρέπει να ονειρευτώ για να ζήσω!

Γιατί; Γιατί τα όνειρά μου δίνουν στόχους, στόχους για να πετύχω!

Ποίημα (χωρίς τίτλο)

Αποσιωπούν οι κάμερες,

αποσιωπείς εσύ

Σκοτώνεις εσύ,

σκοτώνω εγώ

Πονάω εγώ,

πονάει αυτός.

Πεθαίνει αυτός,

Γελάνε αυτοί!

Γιατί; Ένα μεγάλο γιατί κρύβεται πίσω από την ξεκούρδιστη σωφροσύνη του λαού.

«Φταίει»

-Ποιος;

-Αυτός.

Εγώ;

Ποτέ!

Ο κύριος Τέλειος δεν έχει ψεγάδια.

Η μόνη τους σχέση με αυτά είναι ο εντοπισμός τους σε μένα.

Είμαι, είσαι, είναι, ΕΙΜΑΣΤΕ

-Ποιος ανήκει πού;

-Εσύ είσαι εμείς

Εγώ είμαι εσύ.

Εμείς φταίμε.

Φως

Όσο ο ήλιος μας φωτίζει,

σηκωνόμαστε σκυφοί.

Κοιτώντας το πάτωμα,

τα βήματά μας οδηγούν

εκεί που θα καθλωθούμε

με το κεφάλι κάτω,

επί ώρες που συσσωρεύονται

στην ψυχή και μας καίνε.

Κοιτώντας το πάτωμα

γυρνάμε πάλι πίσω

και κλειδωνόμαστε στα κουτιά.

Αλλά, όταν ο ήλιος δε μας φωτίζει,

παρά λίγες λάμπες ανάβουν

στην άκρη του δρόμου

για τη στοιχειώδη ορατότητα,

κοιτάμε ψηλά

και βλέπουμε τα άστρα,

ξεπιάνεται ο σβέρκος μας
από την υποκριτική,
πραγματική αθλιότητα.

Φως

Το πιτσιρίκι
ξυπνάει οικειοθελώς,
μόλις ολοκληρωθεί
το πέμπτο όνειρο.
Κουκουλωμένο με το χοντρό
πολύχρωμο πάπλωμα,
περιτριγυρισμένο από μαξιλάρια
και λούτρινα ζωάκια.
Απόλυτη ησυχία,
στο δωμάτιο, στο σπίτι,
στον κόσμο όλο.
Μέσα από τις στενές γρύλιες
του σκούρου παντζουριού,
τρυπώνουν πειστωμένες
οι ψηλόλιγνες ηλιαχτίδες,
δίνοντας ζωή και φως

στην αιωρούμενη σκόνη.

Ένα χέρι

ανυψώνεται παιδικό

και πέφτει γερασμένο,

χαρίζοντας ενέργεια

στα ασήμαντα μόρια

να στροβιλιστούν

χορεύοντας τρελά

στον δικό του ρυθμό,

τουλάχιστον στιγμιαία.

Μετά οι σκονίτσες επανέρχονται

στην αφετηρία τους,

ιπτάμενες νοχελικά,

λησμονώντας τον άνθρωπο.

Στον χρόνο του φωτός

«Μπρρ, μπρρ, τσα, τσα... Επ, προσοχή! Επ, τι γίνεται εκεί ρε; Ούα... Ου! Ου! Ούα από δω! Ξι...Ξουτ! Βρε ούα από δω παλιόσκυλο!»

Τρόμαξα. Στην στάση επικρατούσε ερημιά. Λίγα αμάξια περνούσαν με ταχύτητα φωτός τον μεγάλο άδειο δρόμο. Μέσα στη σιωπή και τον τσουχτερό ήλιο ενός χειμωνιάτικου μεσημεριού περίμενα υπομονετικά το λεωφορείο, για να επιστρέψω σπίτι από τη δουλειά. Η κόπωση και η βαριεστημάρα έβγαιναν από μέσα μου αυθόρμητα και με αναίδεια. Δίπλα ένας άλλος κύριος καθόταν και περίμενε και αυτός. Μέσα από την μαύρη, μεγαλοπρεπή καπαρντίνα του, κάτω από το κομψό

του καπέλο, πίσω από την κακομούτσουνη μάσκα το πρόσωπό του την κοίταζε με εμπάθεια και ειρωνεία. Η όλη απαξίωση προς αυτή τη γυναίκα φαινόταν ξεκάθαρα στα μάτια του. Μπορεί και εκείνος να τη φοβόταν. Θα την έτρεμε σίγουρα. Αλλά την κοιτούσε υπεροπτικά, σαν αλαζόνας, από ψηλά, ψύχραιμα. Μια γυναίκα δίπλα του χτυπιόταν, φώναζε, έκλαιγε. Και εκείνος εκεί στεκόταν απαθής μπροστά της, αμίλητος, σιωπηλός. Βαρέθηκε η δύσμοιρη να μιλάει για μια ακόμη φορά στο κενό και απομακρύνθηκε χαρούμενη, τραγουδώντας.

Μετά από μερικά λεπτά έφτασε το λεωφορείο. Ανέβηκα και απαλλάχθηκα από τις ενοχλητικές κραυγές και τα φάλτσα τραγούδια. Από την πίσω πόρτα ανέβηκε και ο καλοντυμένος κύριος. Μπαίνοντας στο λεωφορείο τίναξε το ακριβό παλτό του με τα «ακριβά» χέρια του θέλοντας να απομακρύνει τη βρώμα που του έφερε η αμαρτωλή και άστεγη γυναίκα. Κάθισα φρόνιμα στο κάθισμά μου και εκείνος στο δικό του, στο βάθος.

«Μα, κοίτα τον», σκέφτηκα, «με τι θράσος κρίνει τώρα αυτή τη γυναίκα; Με ποιο δικαίωμα θεωρείται καλύτερος από εκείνη; Πώς μπορεί να έχει σχηματίσει άποψη για εκείνη; Χωρίς να την ξέρει, χωρίς να ξέρει την ιστορία πίσω από το πρόσωπο! Μα ποιος νομίζει πως είναι δηλαδή; Για πείτε μου, κύριε, σας παρακαλώ: Ποιος νομίζετε ότι είστε; Ο δικαστής, ένας κριτής, ο θεός; Η συμπεριφορά σας σε αυτή τη γυναίκα ήταν απαράδεκτη, τρομερή, αναιδέστατη, η έσχατη όλων. Ξέρετε τι της συμβαίνει; Ποιος την έφτασε σε αυτή την κατάσταση; Ποια είναι η θέση της; Πώς ζει; Πώς τα βγάζει πέρα με όλη αυτή την καθημερινότητα που μόλις είδατε για λίγη ώρα και δεν αντέξατε ούτε να την παρακολουθήσετε, όχι να τη βιώνετε σε όλη σας τη ζωή; Θα έπρεπε να ντρέπεστε, να μην εμφανιστείτε ποτέ ξανά μπροστά σε αυτή την γυναίκα ή μάλλον καλύτερα μπροστά στα μάτια του κόσμου γενικά. Αλλά να μου πείτε, και να μην εμφανιστείτε στα μάτια του κόσμου, θα σας δουν. Θα δουν το τσαλάκωμά σας, αυτό το τρομερό τσαλάκωμα του χαρακτήρα σας, πίσω από το καλοσιδερωμένο παλτό σας; Θα δουν τη βρωμιά του εσωτερικού σας κόσμου πίσω από το καθαρό σας πρόσωπο; Μα όχι, εκεί φροντίσατε να ρίξετε σκιά. Να μη φαίνεται τίποτα στους άλλους. Να μην μπορούν να το δουν. Να μην υποψιάζονται καν ότι υπάρχει.

Και τι επαγγέλεσθε, για να έχουμε και καλό ερώτημα. Επιστήμονας πρέπει να είστε. Ξέρετε, από τους μεγάλους, τους τρανούς, τους

πανέξυπνους, τους ηθικούς οικογενειάρχες. Πρέπει να είστε από τους «καλούς» ανθρώπους, τους τρυφερούς συζύγους, τους παραδειγματικούς πατεράδες που εργάζονται για το καλό των άλλων, της οικογένειάς τους, το γενικό καλό και για τον εαυτό του τίποτα. Ανιδιοτέλεια, αδερφέ μου, έτσι πάει μπροστά η κοινωνία. Με αλληλοϋποχωρήσεις και καταπάτηση του προσωπικού συμφέροντος. Αυτό δεν κάνετε; Φέρνετε το φως στον κόσμο αυτό τον τυφλό. Τον βοηθάτε να δει τα μύρια χρώματα του ήλιου. Του ανοίγετε τους ορίζοντες. Η ύπαρξη του φωτός όμως δημιουργεί και σκιές, φυσικό φαινόμενο τελείως αναπόφευκτο. Σωστά; Λοιπόν, κύριέ μου: Η γυναίκα εκείνη που βρέθηκε στον δρόμο σας και σας ενόχλησε, σε αυτό τον δρόμο μένει καιρό τώρα. Το όνομά της είναι Τούλα. Τη φωνάζουν όμως τρελή. Το φως που φέρατε σε αυτόν τον κόσμο, κύριε επιστήμονα, ήταν ελάχιστο, ελλιπέστατο. Παντού σκιές, κύριε, παντού σκιές. Έχω μια απορία όμως! Γιατί να μην υπάρχει φως μονίμως σε συγκεκριμένα σημεία; Γιατί δε φωτίσατε με τις έμπειρες γνώσεις σας τα σημεία αυτά; Θέλω πολύ να πιστέψω πως αυτό έγινε άθελά σας. Και δεν μπορώ. Η αδικία με πνίγει. Το φως σας με τυφλώνει, γιατί εγώ μπορώ να δω καλύτερα στο σκοτάδι. Αυτό επέλεξα, να αγαπώ χωρίς να βλέπω. Απλά σας ρωτάω, γιατί η σκιά πάντα να πέφτει στη γωνία αυτής της γυναίκας; Ξέρετε τι γίνεται εκεί, στο σκοτάδι, βλέπετε; Τη βιάζουνε. Την αγγίζουνε χωρίς να το θέλει. Κι αυτή κλαίει μέσα της, αλλά κάνει την τρελή. Όχι σε εσάς, δε σας έχει ανάγκη, δεν έχει ανάγκη την κριτική σας. Το κάνει γι' αυτήν, για τον εαυτό της, για να ξεχάσει τη δική σας ευγένεια. Μα τι τους κάνετε επιτέλους και δε βλέπουν; Τι τους κάνετε και σταματούν να είναι άνθρωποι;

Αυτά είχα να πω και εκείνος είχε φύγει. Και εκεί να ήταν, πάλι δε θα τα άκουγε. Λίγο το ότι σίγουρα ήταν αλαζόνας και δε θα τον ενδιέφερε, λίγο το ότι δε τα είπα δυνατά, φωναχτά για να ακούσουν όλοι, δεν τον έκανα να μάθει, να ξεστραβωθεί. Κοίταξα για λίγο έξω από το παράθυρο. Είχε κιόλας σκοτεινιάσει. Ο ήλιος είχε κρυφτεί. Το λεωφορείο έφτασε στο τέρμα. Κατέβηκα με ανακούφιση και μπήκα στο ζεστό μου σπίτι. Κοντοστάθηκα λίγο στην πόρτα. Στράφηκα πάλι προς τον κόσμο. Είχε σκοτεινιάσει τώρα πια για τα καλά. Οι σκιές είχαν μεγαλώσει πολύ πια. Άλλη μια μέρα στον χρόνο του φωτός έδυσε.

Φως

Ο ήλιος με τυφλώνει, αλλά με γεμίζει και ελπίδα. Ξέρω ότι δε θα τον ξαναδώ και γι' αυτό όσο με σέρνουν προσπαθώ να τον απολαύσω, να νιώσω αυτό το λυτρωτικό καύσιμο στο πρόσωπό μου, αυτή τη ζέστη πάνω στο σώμα μου. Χωρίς ενοχές, χορτασμένος από τη ζωή που έζησα, ξέροντας ότι έχω το δίκιο με το μέρος μου.

Όσο ο βασανιστής μου ξεριζώνει τα νύχια από τη σάρκα μου και νιώθω το καυτό αίμα να ρέει, τόσο νιώθω την οργή μου να φουντώνει. Μια φωτιά έκαιγε μέσα σου και δε μιλώ για τον πυρετό που είχα, αλλά για το φως που μου έδειχνε ότι ο σκοπός μου ήταν δίκαιος. Κάθε χαμόγελο ηδονής του κτήνους που με βασάνιζε με τον πόνο μου ενίσχυε το πείσμα μου, δυνάμωνε τη θέλησή μου.

Τα πυρωμένα μέταλλα που καίνε και σημαδεύουν το κορμί μου τα νιώθω πλέον σα σφυριά που κάνουν το σίδηρο όλο και πιο δυνατό. Νιώθω σαν το σπαθί που φτιάχνεται, για να καρφώσει τον εχθρό και να βαφτεί με το αίμα του. Τι κι αν δε θα τελειώσω εγώ το έργο μου; Χιλιάδες θα με δουν σαν είδωλο, σαν ήρωα, σαν μάρτυρα και θα ακολουθήσουν τα χνάρια μου.

Πολλοί μετά από εμένα θα περπατήσουν το ματωμένο μονοπάτι που χάραξα, με ίδιους στόχους και ίδια μέσα. Μετά από εμένα πολλοί θα δουν το φως. Fiat Lux.

Φως

«Βλέπω φως στο τούνελ!» είπε. Συγκρίνοντας άπειρα και ψάχνοντας για ένα σημείο ισορροπίας ανάμεσά τους, το φως τον έκαιγε, το φως τον πείραζε, το φως διείσδυε στη χαρούμενή του δυστυχία. Το φως έπεφτε πάνω του και τον πλάκωνε πάνω στα καστανά μαλλιά του και ταξίδευε ως τα πράσινά του μάτια. Κι όμως, όλα φάνταζαν μαύρα μέσα στο σκοτάδι. Οι νεκροί είναι όλοι κρύοι, οι βυθισμένοι στο σκοτάδι ίδιοι και οι ζωντανοί παλεύουν και πολεμούν για τη διαφορετικότητά τους.

Γι' αυτό του άρεσε το σκοτάδι! Κανείς δε θα τον έδειχνε, κανείς δε θα του μιλούσε, κανείς δε θα μιλούσε γι' αυτόν, γιατί κανείς δε θα τον έβλεπε. Το είχε φιλοσοφήσει και ήταν χαρούμενος! Γιατί φιλοσοφώντας έρχεται η ευτυχία...

Γιατί, ήταν ευτυχισμένος! Δεν τον πείραζε που δε ζούσε σαν τους άλλους, δεν τον πείραζε που σχεδόν δε ζούσε. Το τούνελ είχε μετατραπεί στο τέλειο σπίτι. Ο φόβος (κυρίως του γεγονότος ότι όντως υπήρχε) είχε γίνει ο τέλειος φίλος. Αυτός είχε γίνει το «εγώ» που πάντα ήθελε και όχι το «εμείς» που του επέβαλλαν.

Έβαλε το χέρι στα μαλλιά του. «Και μετά ο θεός διέταξε να υπάρξει το φως και το φως υπήρξε!», σκεφτόταν. «Έ και;», πρόσθεσε. Δεν τον πείραζε που το φως υπήρχε ακόμα στην άκρη του τούνελ. Αυτόν τον ένοιαζαν μόνο οι αλγόριθμοί του για τα άπειρα και τα αστέρια. Τα αστέρια... Τα γεμάτα φως... Όχι! Αυτός έπλαθε νέα αστέρια, αυτός δημιουργούσε το σκοτάδι πάνω στο φως, όπως ο θεός δημιούργησε (μια και καλή) το φως για πάντα πάνω στο σκοτάδι.

«Έ, και;», απαντούσε η πιο χαρούμενη και όμορφη γυναικεία, σχεδόν κοριτσίστικη, φωνή του κόσμου στο μυαλό του. «Μα, δεν καταλαβαίνεις; Πρώτα το φως και μετά τον άνθρωπο! Και τον αγκάλιασε και τον αγάπησε για πάντα...»

Μα αυτή δεν υπήρχε. Ο θεός δημιούργησε το φως, μα όχι αυτή! Ο θεός άφησε αυτόν μόνο να χαίρεται μονάχα στο μέλλον και να περιμένει μονάχα το μέλλον, όπου θα πλάσει ο θεός αυτή, λες και αυτός ήταν το

φως κι αυτή η ανθρωπότητα όλη. Ήλπιζε μόνο μέσω μελλοντικών φαντασιώσεων.

Αυτή τη μέρα όμως που το φως ξαφνικά φάνηκε, έστρεφε το βλέμμα του μπροστά από το φως και φώναζε: «Φως στο τούνελ!» και η ηχώ γύρισε, για να ξαναταξιδεύσει μπροστά και πάλι πίσω και πάλι και πάλι και πάλι χωρίς σημείο ισορροπίας.

Αρχικά, το ξαφνικό φως τον τύφλωσε, μα μετά το πρώτο του βήμα κατάλαβε πόσο λιγότερα πράγματα φαίνονται με το φως. Δεν έβλεπε τίποτα! Μα αντίθετα με το ίδιο σκοτάδι πάνω σε αυτή τη φωτεινή σκοτεινιά, μπορούσε να δώσει επιτέλους ύλη και υπόσταση στα πράγματα, αφού τα δημιουργούσε.

Έφτιαξε ό,τι τον έκανε χαρούμενο, μα όχι αυτή. Και αυτή ήταν η ελπίδα, η ζωή, η στιγμή, η ύπαρξη, η μελωδία, η ισορροπία, η,η,η... Δεν έφτιαξε τον εαυτό του, αν και φτιάχνοντας ήταν ένας θεός ανάμεσα στους άλλους, χαρούμενο και πληρωμένο και ακέραιο και ανοίκειο και παρόντα και,και,και!

Άρχισε να τρέχει προς το φως! Αυτή ήταν εκεί! Αυτός ήταν εκεί! Αυτός και αυτή μαζί το χάος πριν την ύπαρξη, πριν τον θεό. Αυτός και αυτή μαζί το φως πριν το φως! Έτρεχε, είχε λαχανιάσει, είχε κουραστεί μα έτρεχε! Στον τοίχο έλειπαν μονάχα δύο διαιρέσεις, για να βρει το σημείο ισορροπίας, που πήγαινε έτσι χωρίς να ξέρει. Έτρεχε... Ήξερε, μπροστά του υπήρχε φως. Έτρεχε, η γη κάτω έτρεμε. Ο θεός έφτιαξε πρώτα το φως και μετά τον άνθρωπο. Η Γη ταρακουνιόταν. Μα δεν καταλαβαίνεις; ΕΤΡΕΧΕ...

Έτρεχε... Δεν ήταν φως, μα τρένο...

Νάρκισσος

Στην κρυστάλλινη λαμπάδα του νερού
καθρεφτίζεται ένας όμορφος νέος.

Την υγρή ύλη αγγίζει η λεπτότητα,
η ευθραστότητα μιας λευκής φηγούρας.

Το λευκό αλλάζει μορφή,
παίζει, μεταβάλλεται, αλλοιώνεται.

Το φως της αλήθειας, μέσα στα όρια της φαντασίας
αποκαλύπτει νέα σχήματα, περίεργα χρώματα, όμορφες σκηνές.

Το καθρέφτισμα αυτό μιας ειδυλλιακής μαγείας,
μιας ιδανικής φαντασίωσης καλεί.

Καλεί το μυθικό πρόσωπο
ξανά και ξανά στο παραμύθι.

Στο πέραςμα των χρόνων, στην τρεχάλα των αιώνων
όλο και κάποιος θα βρεθεί,
να αναμειχθεί στο παιχνίδι,
ν' αναλάβει έναν ρόλο και να τον ακολουθεί πιστά.

Όλο και κάποιος Αινείας θα βρεθεί,
όλο και κάποια Νύμφη ονόματι Ηχώ

να «ερωτευθεί» παράφορα
τη ρηχότητα της υδάτινης αντανάκλασης.

Κι έπειτα, όλο και κάποιος Νάρκισσος
Θα πέσει στην παγίδα της ψευτιάς του
θα ξεγελαστεί, θα «αγαπήσει» και θα τιμωρηθεί ταυτόχρονα
που δεν αγάπησε ποτέ κανέναν... πέρα από τον εαυτό του.

Όλο και κάποιος Νάρκισσος
θα μαγευτεί από τη θέα του εαυτού του,
θα απορρίψει την «αγάπη» των άλλων,
θα βυθισθεί στο δικό του νερό, θα μαραζώσει στο δικό του χώμα.

Η Νέμεσις θα έρχεται πάντα
σ' εκείνον που υπερβαίνει τα όρια,
για να αποκατασταθεί η δικαιοσύνη,
για να 'ρθει κι άλλος Νάρκισσος να την αναταράξει...

Ένοχη σιωπή

Τόσα χρόνια στη ζωή
ένα πράγμα έχω μάθει
ο πιο καλός τρόπος
για να αντιμετωπισθεί μια κατάσταση
είναι η σιωπή.

Αχ, αυτή η σιωπή
τόσο ωραία
αλλά τόσο εκνευριστική
σημαίνει τόσα πολλά
και εξηγεί τόσα λίγα.

Από όλες τις εμπειρίες
που έχω αποκομίσει
ένα πράγμα θα σας πω:

Η σιωπή ...
μιλάει πιο πολύ από τις λέξεις.

Η ένοχη σιωπή

Ήταν βράδυ της πρώτης Κυριακής του Μαρτίου, όταν ο Μάριος από την τηλεόραση του γραφείου του παρακολουθούσε τα αποτελέσματα. Η γυναίκα του, μαζί με τον 15χρονο γιο τους και την 8χρονη κόρη τους, κατέφθασε στο κτίριο από την πίσω πόρτα, για να αποφύγει τα φώτα των δημοσιογράφων.

«Μπαμπά, μπαμπά! Συγχαρητήρια! Βγήκες!» Έτρεχαν τα παιδιά στην αγκαλιά του και τον γέμισαν με χαρά.

«Συγχαρητήρια, αγάπη μου, πάντα τέτοιες επιτυχίες» του είπε η Αλεξάνδρα γεμάτη χαρά και θαυμασμό για τον άνδρα της.

Τα λεπτά περνούσαν και από το γραφείο του λαοφιλή καινούριου πρωθυπουργού περνούσαν όλα τα στελέχη του κόμματος, για να τον συγχαρούν. Ήρθε η ώρα για τις δηλώσεις, όχι πάνω σε κανένα μπαλκόνι αυτή τη φορά, αλλά στα Προπύλαια. «Λαοθάλασσα», το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ο Μάριος, ο οποίος δεν πίστευε αυτό που ζούσε.

«Εσύ, αγόρι μου, κάποτε θα φτιάξεις τον κόσμο» του είχε πει η μητέρα του πριν πεθάνει. «Έχεις το χάρισμα και την φώτιση. Το νιώθω. Θα τα καταφέρεις.» Και ίσως να μπορούσε να τα καταφέρει, γιατί είχε το χάρισμα, αν δεν αναλάμβανε τη χώρα σε μια τέτοια κρίσιμη περίοδο. Ήταν δύσκολα τα πράγματα στην Ελλάδα. Απέξω φώναζαν και ήθελαν τα υποτιθέμενα λεφτά τους και ο ελληνικός λαός εκεί ... να υπομένει και να πληρώνει χωρίς να αντιδρά. Αχ, ο φόβος, άσχημο να φοβάσαι. Άσχημο να φοβάσαι, να διεκδικείς και να ελπίζεις. Και τότε βρέθηκε μπροστά τους ο Μάριος. Τους έκανε να φωνάζουν, να διεκδικήσουν και να ελπίσουν πάλι. Τους έδωσε ελπίδες ότι τα πράγματα θα φτιάξουν. Και οι ελπίδες δεν ήταν ψεύτικες. Όντως το πίστευε αυτό που έλεγε. Ήθελε να βοηθήσει την Ελλάδα και τους Έλληνες. Αγαπούσε τη χώρα του και δε θα άφηνε έτσι την εξέλιξη των πραγμάτων. Όμως τα πράγματα ήρθαν λίγο διαφορετικά από ό,τι τα υπολόγιζε.

Στην αρχή όλα φαίνονταν ιδανικά. Τα ταξίδια του στο εξωτερικό και οι συναντήσεις με τους αρχηγούς των άλλων κρατών ήταν καθημερινότητα για τον Μάριο. Μετά από κάποιες πιέσεις της ελληνικής κυβέρνησης προς τις δυνάμεις της Ευρώπης, το τοπίο άρχισε να γίνεται πιο ξεκάθαρο.

Όλος ο τύπος, εγχώριος και μη, είχε ως πρωτοσέλιδό τον Μάριο με λογότυπα διαφόρων ειδών. Τα περισσότερα βέβαια ήταν ενθαρρυντικά και μιλούσαν για έναν ικανό ηγέτη που θα αλλάξει όχι μόνο την πορεία της Ελλάδας, αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης. Το περιοδικό «SPIEGEL» στη Γερμανία δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο «Γερμανία – Ελλάδα: 0-1 – Νίκη του Έλληνα πρωθυπουργού καταφέροντας ό,τι είχε υποσχεθεί προεκλογικά. Μόνη ηττημένη η Γερμανία».

Ενώ αυτά συνέβαιναν στο κυβερνόν κόμμα, η αντιπολίτευση βρισκόταν σε πλήρη απάθεια. Η απάθεια όμως αυτή ήταν το κάλυμμα της ανησυχίας και του φόβου. Φοβούνταν μην τυχόν ο Μάριος και οι συνεργάτες του κατάφερναν αυτά που είχαν υποσχεθεί και γνώριζαν καλά πως, άμα αυτό συνέβαινε, τότε οι ίδιοι θα διαγράφονταν για πάντα από το πολιτικό προσκήνιο. Εκείνη λοιπόν τη στιγμή που τα δημοσιεύματα οργίαζαν υπέρ του Μάριου, θεώρησαν πως έφτασε η ώρα να παίξουν το χαρτί τους. Αμέσως μετά από τη δημοσίευση στο Γερμανικό πολιτικό περιοδικό απειλητικά μηνύματα και προειδοποιήσεις έφταναν στο σπίτι του πρωθυπουργού. Άλλες αφορούσαν τη ζωή των παιδιών, άλλες τον ίδιο και άλλες τη γυναίκα του. Ευτυχώς ή δυστυχώς δεν είχε εμπλοκές σε οικονομικά σκάνδαλα, για να τον απειλήσουν με αυτά. Η ανησυχία του Μάριου ολοένα και μεγάλωνε. Ο αποστολέας παρέμενε άγνωστος, αφού η αντιπολίτευση ή μάλλον τα υποχείριά της δεν άφηναν ίχνος αναγνωρισιμότητας. Ακριβά πληρωμένοι δολοφόνοι. Στην τελευταία και πιο σημαντική συνάντηση του Μάριου με τους εταίρους του στο εξωτερικό για τις διαπραγματεύσεις του χρέους όλα έδειχναν τέλεια. Ο Μάριος ήταν έτοιμος να υπογράψει την πιο επικερδή και πολύτιμη συμφωνία για το καλό της χώρας του. Τη στιγμή που πήρε το συμφωνητικό στα χέρια του, με τους όρους που ο ίδιος είχε θέσει, τα βλέμματα των ξένων αρχηγών κρατών ήταν συνδεδεμένα. Και τότε ήταν η μεγάλη στιγμή. Ο Γερμανός υπουργός οικονομικών σκύβει προς το μέρος του και του λέει: «Η παραιτήσε και λες στον ελληνικό λαό ότι δεν τα κατάφερες ή τα παιδιά σου βρίσκονται στον άλλο κόσμο, χαμογέλα μου τώρα για να μην καταλάβει κανείς τίποτα».

Ο Μάριος σάστισε και το στυλό έπεσε από τα χέρια του. Βρισκόταν στο πιο σημαντικό και καίριο σταυροδρόμι της ζωής του. Από τη μια τα όνειρά του και από την άλλη τα παιδιά του. Πώς λοιπόν να μπορέσει να

βάλει οτιδήποτε πάνω από τα παιδιά του; Εκείνη τη στιγμή σηκώνεται, πλησιάζει τον Γερμανό υπουργό και του λέει:

«Θα τα βγάλω όλα στη φόρα. Η δικαιοσύνη θα νικήσει»

«Για το καλό σου, μην δώσεις παραπάνω αξία στο θέμα. Η οικογένειά σου βρίσκεται ήδη στα χέρια μας».

Την επόμενη κιόλας μέρα ο Μάριος βγήκε και ζήτησε συγγνώμη από τον λαό που δεν μπόρεσε να φτιάξει όσα ήθελε αιτιολογώντας την παραίτησή του με μισόλογα που δεν ταιριάζουν σε έναν πολιτικό σαν τον ίδιο. Και όλα τέλειωσαν εκεί. Η σιωπή κατέκλυσε τον Μάριο και οι ενοχές του όλη του τη ζωή.

Ποίημα (χωρίς τίτλο)

Γυμνός τρέχει ο Φλεβάρης

Να ξεχειλώσει τα πλεκτά του ανέμου

Να πουλήσει την ψυχή των δαιμόνων.

Δοξάζω σε άδικη καρδιά κι ανελέητε φονιά

Αν σε χρειαστώ, μια παράκληση θα αντηχά απόκοσμα,

αιώνια στις σχισμές ενός θεόρατου

επιχρυσωμένου κλουβιού.

Κι αν με χρειαστείς δέσμιος θα γίνω –τι άλλο

θα μπορούσα- της ταπεινής σου ματαιοδοξίας

Ένα πράγμα όμως έμαθα

«Αν σε φοβίζει το σκοτάδι, φύσα το
Διάλυσέ το στην αστείρευτη λάμψη της φαντασίας»

Τουλάχιστον εγώ αυτό κάνω
-ή τουλάχιστον προσπαθώ

Μάλλον θα έλεγες πως είμαι ο πιο μόνος μόνος
Μπορεί και να ένιωθες οίκτο στην όψη μου

Εγώ όμως συντροφιά με τη μοναξιά μου
ζωγραφίζω έναν κόσμο στα δικά μου μέτρα
–και το πιο περίεργο ξέρεις ποιο είναι;
σε αυτόν δε χωράνε φιλανθρωπίες και παθητικότητα.

Και σε αφήνω εσένα και τους άλλους
να λυπάστε σιωπηλά
έναν γέρο που δεν έζησε

Καημένε και φτωχέ...

Διήγημα (χωρίς τίτλο)

Εκείνο το φλεβαριάτικο πρωινό φάνταζε κρύο και υγρό στα μάτια του κυρ-Αντώνη, ο οποίος τώρα προσπαθούσε απελπισμένα να βρει κάποιο ρούχο ή ύφασμα για να προφυλαχθεί από το ψυχρό αεράκι. Για κάποιους αυτό το αεράκι μπορεί να φαίνεται ευχάριστο ή λυτρωτικό, όμως για τον ήρωά μας κάθε άλλο παρά λυτρωτικό δεν ήταν. Κάθε φορά που οι δυό τους έρχονται αντιμέτωποι ο κυρ-Αντώνης έπρεπε να υποχωρήσει γρήγορα, ώστε να σταματήσει να διαπερνά τα παλιά και κουρελιασμένα ρούχα του ή να τρυπά τη σάρκα του σαν μια επίθεση από μικρές κοφτερές βελόνες. Έτσι, κάθε φορά αρκούνταν στο να ανακαλύψει μια θέση να κάτσει, σε κάποιο κλειστό μέρος, όπου το κρύο θα αργούσε να τον βρει ή προσπαθούσε να εξοικονομήσει κάποιο καινούριο ρούχο από τις βιτρίνες των κάδων της γειτονιάς του. Ωστόσο, εκείνη τη μέρα η τύχη, καθώς φαίνεται, δεν ήταν με το μέρος του, αφού οι κάδοι που του ανήκαν δεν είχαν καμιά καινούρια προσθήκη στη συλλογή τους.

«Μα καλά, τι έπαθαν οι άνθρωποι; Γιατί σταμάτησαν να πετάνε τους θησαυρούς τους;», αναρωτιόταν έντονα ο γεράκος, καθώς για πολύ καιρό οι κάδοι του ή μάλλον τα μαγαζιά του παρέμεναν άδεια. «Μήπως καλύτερα να επισκεφτώ τους σκουπιδοτενεκέδες του Χαμούντε; Καιρό έχω να τον δω στη γειτονιά. Λογικά δε θα το καταλάβει ούτε θα προλάβει να θυμώσει. Ναι, ναι αυτό πρέπει να κάνω. Αλλιώς δε θα τη βγάλω καθαρή μέχρι αύριο. Σίγουρα το κρύο θα δυναμώσει και αυτά τα σύννεφα θα φέρουν βροχή. Καλύτερα να βιαστώ!» και αφού τέλειωσε με τους συλλογισμούς του κίνησε με αποφασιστικότητα προς τη διπλανή γειτονιά.

Ο κυρ Αντώνης ήταν ένας μικρόσωμος γεράκος και αν τον έβλεπε κάποιος θα νόμιζε ότι ήταν αδύναμος και ανήμπορος να συνεχίσει να ζει. Αυτή την εντύπωση ίσως να την προκαλούσε η κυρτή πλάτη του που σχημάτιζε μια καμπούρα στην κορυφή και τον βοηθούσε να έρθει πιο κοντά με το έδαφος. Έτσι πίστευε ότι θα γλύτωνε από τα αδιάκριτα βλέμματα των περαστικών και θα απέφευγε τα σκληρά σχόλιά τους. Ωστόσο, δε γινόταν να περάσει απαρατήρητος, όπως ο ίδιος επιθυμούσε. Τα ασημένια του μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού ήταν ένα θέαμα που

θα σου τραβούσε γρήγορα την προσοχή, όπως και κάποιες μπαμπακένιες τούφες που ξεπρόβαλαν τον τελευταίο καιρό όλο και πιο συχνά στο κεφάλι του. Το πρόσωπό του ήταν καλυμμένο από βαθιές αυλακώσεις στο μέτωπο και στα μάτια του αποκαλύπτονταν τα πάθη και οι δυσκολίες που είχε βιώσει. Πλέον, το σπίτι του ήταν ένα μοναχικό παγκάκι στην άκρη ενός πάρκου, ενώ η μοναδική του περιουσία ήταν τα απαρχαιωμένα ρούχα του και ένα φυλαχτό που του είχε χαρίσει η γυναίκα του. Αα η γυναίκα του...! Πόσο την αγαπούσε, Πόσο του έλειπε...! Μπορεί να είχε χάσει το σπίτι του, το αμάξι του, τους φίλους του και την αξιοπρέπειά του, όμως μόνο εκείνη τον βασάνιζε. Η θύμησή της ήταν η μεγαλύτερη πίκρα που δηλητηρίαζε την καρδιά του και βούρκωνε τα μάτια του. Αα η γυναίκα του! Ήταν η μεγαλύτερη αγάπη που είχε στη ζωή του, ή μάλλον ήταν η ίδια η ζωή του και τώρα που εκείνη έφυγε την πήρε μαζί της και τον άφησε να περιπλανιέται μόνος και βασανισμένος στους κρύους δρόμους του Παρισιού! Ο κυρ Αντώνης πριν μερικά χρόνια είχε αφήσει όλη την παλιά του ζωή, για να βρει κάτι καλύτερο, διαφορετικό, ονειρεμένο!

Η γυναίκα του, η κυρία Έμιλυ, είχε ως όνειρο να ταξιδέψει στον κόσμο, να ζήσει μια ζωή με ανέσεις και προνόμια. Αυτό όμως δεν μπορούσε να συμβεί όσο παρέμεναν στην Ελλάδα. Έτσι, ενθουσιασμένη από τις ιδέες της ξεσήκωσε τον σύζυγό της να πάνε να ζήσουν στο εξωτερικό και ποια πόλη είναι πιο ονειρεμένη από το Παρίσι; Έτσι, ο κυρ-Αντώνης θαμπωμένος από την αγάπη του γι' αυτή και πρόθυμος να εκπληρώσει κάθε επιθυμία της την ακολούθησε χωρίς δισταγμό στη νέα της περιπέτεια.

Ωστόσο, τα πράγματα δεν αποδείχτηκαν τόσο ιδανικά όσο περίμεναν. Δουλειά δεν μπορούσαν να βρουν και τα λεφτά που είχαν μαζέψει άρχισαν σιγά-σιγά να λιγοστεύουν. Τον πρώτο καιρό είχαν νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα μέσα στο Παρίσι, όμως το ενοίκιο ήταν πολύ ακριβό και γρήγορα αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν και να μεταφερθούν σε ένα πολύ μικρότερο διαμέρισμα, έξω από το Παρίσι, όπου το ενοίκιο ήταν φθηνότερο. Το ζευγάρι αντιμετώπιζε καθημερινά πολλές δυσκολίες, σε σημείο που πάσχιζε να επιβιώσει. Η γυναίκα είχε πέσει σε κατάθλιψη και μόνη της διέξοδος ήταν πλέον το ποτό. Όλα της τα λεφτά τα ξόδευε εκεί και σπάνια της περίσσευαν για να μπορέσει να φάει. Ο κυρ-Αντώνης άργησε να καταλάβει την κατάσταση της γυναίκας

του, καθώς ήταν απασχολημένος με τις προσπάθειές του να βρει δουλειά. Όταν πια αντιλήφθηκε την κατάντια της ήταν αργά. Είχε ήδη αρχίσει να χάνει την επαφή της με την πραγματικότητα. Είχε χάσει τη λογική της. Είχε χάσει τη ζωή της...! Η κατάσταση της χειροτέρευε καθημερινά σε σημείο που ο κυρ-Αντώνης δεν μπορούσε να παρέμβει. Δεν ήξερε τι να κάνει. Πώς να τη σώσει. Δεν είχε λεφτά να την πάει σε ψυχολόγο και δεν είχε την ψυχική δύναμη να την επαναφέρει. Έτσι, περιορίστηκε στο να της μιλάει δίχως ανταπόκριση και να τη βλέπει με πικρία στην ψυχή του να χάνει τη δική της. Μια μέρα η γυναίκα του χάθηκε για πάντα, την επαφή μαζί της την είχε χάσει καιρό πριν, αλλά τώρα ήταν οριστικό. Το βλέμμα της ήταν κρύο και αόριστο, ενώ τη φωνή της δεν την είχε χρησιμοποιήσει για καιρό. Το πρόσωπό της είχε γεράσει, είχε χάσει τη λάμψη και τη ζωντάνια του. Για πολύ καιρό έμοιαζε με κινούμενη νεκρή. Τώρα η νεκρή είχε ακινητοποιηθεί και θα παρέμενε στην αιωνιότητα. Ο κυρ-Αντώνης είχε χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του, είχε χάσει το στήριγμά του, τον λόγο της ζωής του. Γρήγορα εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να ορθοποδήσει, να ευτυχήσει. Ποιος ήταν ο λόγος άλλωστε; Εκείνη δεν πρόλαβε ποτέ να ευτυχήσει. Γιατί το άξιζε εκείνος; Όχι, όχι δεν το άξιζε. Ο λόγος που ήταν εκεί, στο Παρίσι, στην πόλη του έρωτα, της αγάπης και του ρομαντισμού, ήταν εκείνη. Μόνο εκείνη. Αυτός ποτέ δεν ήθελε πολλά. Αρκούνταν με ό,τι είχε. Ήθελε μόνο να είναι εκείνη ευχαριστημένη. Ευτυχισμένη! Για αυτό τώρα περιφερόταν μόνος στους δρόμους και σκεφτόταν εκείνη. Προσπαθούσε να επιβιώσει, όχι να ζήσει, γιατί εκείνη δεν έζησε. Ήθελε να τη συναντήσει. Ήταν μια αδικημένη ψυχή, η οποία πλήρωνε τα λάθη άλλων. Έπρεπε να λυτρωθεί. Ναι! Έπρεπε να λυτρωθεί.

«Το κατακάθι της ζωής»

Η βροχή έλιωσε τα δικά μου «θέλω»

Τα πήρε πίσω στο πετρόχτιστο πηγάδι των απωθημένων

στο ατελείωτο σκοτάδι της αβύσσου.

όπου ό,τι μπαίνει

δεν ξαναβγαίνει – τουλάχιστον ανέγγιχτο

Για κάθε όνειρο που σκοτώνεις

ο δήμιος βάζει άλλη μια κοτρώνα

και αυτός χαίρεται

κι ο πάτος του πηγαδιού

όλο και ξεμακραίνει από τα μάτια μου

και αυτός χαίρεται...

όχι γιατί εξαιρείται από τον φόρο των θεμελίων του μέλλοντος,

αλλά γιατί η πληρωμή του είναι αδρή

γιατί το χρυσό του χρήματος

αμαύρωσε την ψυχή του!

Κοίταξε τι ωραία που πέφτουν

Κλαις μα δε φοβάσαι.

Τα δάκρυα της σιωπής έσβησαν τη φωνή σου

κι έμεινες μόνος σου

Στα καλντερίμια της βροχής τους.

Είσαι εδώ! Λένε: «σκέφτομαι άρα υπάρχω»

Πώς ξέρεις όμως αν πέρα της υπάρξεως υπάρχει ζωή;

Κι αν οι σκέψεις –σωστό βασανιστήριο-

είναι προνόμιο του «υπάρχω»

δε θα ήταν τάχα ανακούφιση να τις κοίμιζες για μια αιώνια στιγμή;

-ακόμα και αν μαζί τους

έπεφτες σε λήθαργο κι εσύ.

Κοίτα η στιγμή αυτή πόσο πολύ φαντάζει να κρατά

ενώ το άπειρο σαν τραίνο σε ξέφρενη τροχιά

χορεύει προς εσένα.

Γουρλωμένα τα μάτια.

Στόμα ανοιχτό, μα ήχος κανείς.

Η δίνη σε ζαλίζει

κι εσύ υποκύπτεις.

Παραδίνεσαι στις φρούδες υποσχέσεις της ντροπής

Μα πώς τολμάς;

Αμαχητί να προσφέρεις το σώμα σου

Μα... το ξέρω πως πονάς

πληγωμένε μου εχθρέ, αγκάλιασε εμένα, τον εαυτό σου

όσο προλαβαίνεις...

Μα να ξέρεις πως

όσο είσαι εδώ κεριά θα ανάβω στο αγγελικό σκοτάδι της ψυχής σου

Μέχρι να φύγεις θα μου δίνεις ζωή!

και μόλις πετάξεις, «έλα» θα πω στην επόμενη θλίψη.

Ένα τραγούδι

Από την αρχή

μέχρι το τέλος σου

Σιγά-σιγά σ' αγγίζω

και γρήγορα με νιώθεις.

Αναδύεσαι από τα βάθη

και βυθίζεσαι στα ρηχά

Στην παραλία γύρω από τη φωτιά

είσαι ο καλύτερος σύντροφός μου

Στις πιο άσχημες στιγμές

είσαι πάντα εκεί

Να με δροσίζεις

και να με παρηγορείς

Δε ρωτάς ποτέ το γιατί

Επειδή κατά βάθος ξέρεις κι εσύ

Σαν τραγούδι,

μπαίνεις στο ρυθμό της καρδιάς μου

Είσαι το μπαρέ της ζωής μου

γιατί χωρίς εσένα, δεν μπορώ να ανέβω Οκτάβα

Είσαι το λεγκάτο μου

Είσαι... Η πιο ωραία μπύρα...

Ένοχη σιωπή

Εσύ που σιωπάς σε καθετί που αφορά τη ζωή σου. Εσύ που δεν ξέρεις τι να πεις, τι μπορείς να κάνεις, εσύ που έχεις απελπιστεί από τη ζωή σου. Εσύ που δε δίνεις σημασία σε ό,τι γίνεται γύρω σου, που ενδιαφέρεσαι μόνο για τον εαυτό σου, που δε σε ενδιαφέρει να εκφρασθείς! Εσύ που είσαι ένας παθητικός δέκτης της κατάστασης που επικρατεί στη ζωή σου, εσύ που σιωπάς και δεν ξέρεις γιατί!

Εσύ που έχεις βρει διέξοδο μόνο στη σιωπή σου, εσύ που νομίζεις ότι είναι καλύτερα να ζεις κλεισμένος στον εαυτό σου, μακριά από τους

άλλους και από όλα. Εσύ που προτιμάς να βλέπεις τον διπλανό σου να «υποφέρει» από το να του δώσεις το χέρι σου, να τον βοηθήσεις, να τον στηρίξεις. Κάνεις διακρίσεις, διακρίσεις που δε βλάπτουν μόνο εσένα, αλλά και τους άλλους. Απομακρύνεσαι από το νόημα της ζωής, από την πραγματικότητα. Κλείνεσαι και απομονώνεσαι σε έναν κόσμο δικό σου, πλασματικό. Επικεντρώνεσαι στον εαυτό σου, στα προβλήματά σου, αδιαφορείς για τους άλλους και τα δικά τους προβλήματα που μπορεί να είναι και δικά σου.

Ένα παράδειγμα, πολύ συνηθισμένο, κυρίως στο χώρο του σχολείου, το bullying. Θυμάσαι τις προάλλες που είδες εκεί πίσω από το κυλικείο δύο παιδιά της Γ΄ να έχουν στριμώξει στον τοίχο ένα πρωτάκι, να τον βρίζουν, να τον απειλούν και εν τέλει να τον κλωτσούν κι εκείνος να μην αντιδρά, λες και του άρεσε, λες και δεν μπορούσε, είχε παραλύσει. Εκείνη τη στιγμή εσύ ήσουν αυτός που έπρεπε να αντιδράσεις κι όχι μόνο για εκείνο το παιδί, αλλά και για σένα, για να κατακρίνεις την κατάσταση αυτή, για να δώσεις ένα τέλος σε όλα αυτά. Γιατί; Θα αναρωτιέσαι γιατί έπρεπε να κάνεις όλο αυτό, γιατί θα μπορούσες να ήσουν εσύ στη θέση του παιδιού και να μην αρκούσαν μόνο οι δικές σου δυνάμεις, για να τους αντιμετωπίσεις. Αλλά τι προτίμησες εσύ; Σιώπησες, δεν ανέφερες καν το περιστατικό σε έναν καθηγητή ή έναν γονιό, αδιαφόρησες πλήρως, λες και ποτέ δεν παρατήρησες τίποτα τέτοιο, όλα ήταν ρόδινα. Όμως έκανες ένα λάθος που σε κάνει συνένοχο στην άθλια αυτή πράξη. Η σιωπή σου είναι προς απάντησή μου δε λένε; Ε, ναι, αυτό ισχύει, η σιωπή δεν προδίδει ένα άτομο χαμηλών τόνων, αλλά ένα άτομο που αδιαφορεί, και αυτή η αδιαφορία προδίδει μια ενοχή, η σιωπή σου είναι ενοχή και εσύ ένα θύμα της ένοχης σιωπής σου.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΝ

Το να ζούμε

μια απόπειρα να ξεπεράσουμε τη ζωή την ίδια.

Άνοιξε τα γεμάτα σπινθήρες μάτια του.

Φάνηκαν οι πόλεμοι,

τα καρφωμένα στ' ακόντια κεφάλια,

οι ανταλλαγές πυρών τα' απόγευμα...

Άπληστα τον πότιζαν επίθετα

με τα βρωμερά, χοντρά, λιπαρά τους δάχτυλα,

μα αυτός ήταν ό,τι είχε χαράξει πάνω του:

ΑΘΑΝΑΤΟΣ, ΑΗΤΤΗΤΟΣ, ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ, ΕΦΗΒΟΣ!

Τα φθινοπωρινά του μαλλιά

γράφαν ύμνους στον άνεμο,

που έδινε τους κυνόδοντές του στα χαλάσματά του,

πάνω στα φύλλα

που παίρναν το φθαρμένο στην εικόνα χρώμα

του ντεμοντέ, πανάγιου.

Υποκλίθηκε λαχανιασμένος μπροστά στον

θρόνο μιας αόρατης, μοχθηρής κι ανύπαρκτης

μεξ στην ύπαρξή της, μορφής. Τα σύννεφα

έψαλλαν «ΖΩΗ». «Δίδαξέ με» ψιθύρισε

κι έκλεισε τα μάτια καρφωμένος σαν μαχαίρι στο όνειρο.
Πέταξε το τσιγάρο, έβηξε, αποχαιρέτισε τον καπνό
του αποτσίγαρου που σαν μοναχός αναζητούσε φιλήσυχος
τη δική του νιρβάνα. Και τα μάτια του πήραν το χρώμα
του κρασιού. Έβγαλε το πιστόλι και πυροβόλησε τη ζωή
σιωπώντας κι έφτυσε το πτώμα που επιτέλους φαινόταν,
άχρωμο, παχύ και κρύο σαν μια απλή, ασήμαντη μάζα.
\ Καταβρόχθισε τα καλύτερά της μέρη, πετώντας τα κόκκαλα
στις ελπίδες που περίμεναν χωρίς να δείξουν το πρόσωπό τους
στα σκοτάδια των βάλτων, σερνόμενες...
Πυροβόλησε στον ουρανό
και ξύπνησε γυμνός στο κρεβάτι των στιγμών
(οι χαρακιές χάνονταν και ξεβάφονταν
σαν φιλοσοφικές αναμνήσεις
γραμμένες στον τοίχο το χάραμα:
«Γιατί φοράς κλουβί; E;»
Σαν το αίμα στα χώματά μας,
σαν το αίμα στα χέρια μας,
σαν το αίμα στην καρδιά μας,
σαν το αίμα στην ιστορία μας,
το διάχυτο στις πληγές μας.
Και πάνω στα κεφάλια και τα κρίματά μας.
Ξέχασε τον πόνο και τον νόστο
σαν το αίμα στον φρικιαστικό μας κόσμο).

Αυτοπυρπολήθηκε ασφαιρα
κι απαρνήθηκε το οξυγόνο
φονάζοντας και κλαίγοντας
δίχως να ξέρει τι κάνει.

Ψευτοπνίγηκε στα ναυάγια
της τελευταίας φράσης ενός ποιήματος,
προσπαθώντας να πεθάνει.

Μα ξέχασε...

Και συνέχισε να θυμάται να ξεχνάει
κάθε του πράξη.

«Το να ζούμε,
μια απόπειρα να ξεχνάμε πως υπήρξαμε
και να θυμόμαστε πως θα υπάρχουμε!
Θα και Θα και Θα.

Να θυμούμαστε το Θα!»

Έγραφε.

«Ω, υπάρχει χρόνος ακόμα για τα πάντα!»
γιόρταζε
και ... ξεψύχησε πριν τελειώσει η φράση
χωρίς να αφήσει κάτι, ανάθεμα,
ώστε ο κόσμος να ξεχάσει!

Χωρίς να καταλάβει
αν ξεπέρασε τη ζωή
σκοτώνοντάς τη,
ξεχνώντας τη
ή απλά πεθαίνοντας.
Γλυκιά ειρωνεία...

Το να ζούμε
μια απόπειρα να κατανοήσουμε, αποτυχημένη!
Η εφηβεία η καλύτερη ευκαιρία
ν' αποτύχεις, να πετύχεις,
ποιος νοιάζεται;

Ένοχη σιωπή

Αποσιωπούν οι κάμερες,

αποσιωπείς εσύ.

Σκοτώνεις εσύ,

σκοτώνω εγώ.

Πονάω εγώ,

πονάει αυτός.

Πεθαίνει αυτός,

γελάνε αυτοί!

Γιατί; Ένα μεγάλο «γιατί» κρύβεται πίσω από την ξεκούρδιστη σωφροσύνη του λαού.

«Φταίει»

-Ποιος;

-Αυτός

Εγώ;

Ποτέ!

Ο κύριος Τέλειος δεν έχει ψεγάδια.

Η μόνη του σχέση μ' αυτά είναι ο εντοπισμός τους σε μένα.

Είμαι, είσαι, είναι, ΕΙΜΑΣΤΕ

-Ποιος ανήκει πού;

-Εσύ είσαι εμείς.

Εγώ είμαι εσύ.

Εμείς φταίμε.

Όνειρα

Βγες από τα όνειρά σου

Πώς;

Λύγισε τη λεπίδα που σχίζει τον λαιμό σου.

Εγώ;

Αγκάλιασε το φονιά σου.

Γιατί;

Ένα πεταράκι είναι χαμένο στο σμήνος των αετών

Ον πεπερασμένο στην απεραντοσύνη.

Κανείς δεν μπορεί να πει το γιατί

Αυτοί οι δαίμονες σε ακολουθούσαν –ακόμα το κάνουν

Κι αν φοβάσαι να κλάψεις, απλά μη

Κι αν τρέμεις το φως, φύσα το σκοτάδι

Ζήσε πριν σταματήσεις να υπάρχουν

Γιατί το δρεπάνι σέρνεται πίσω από τον χρόνο

Θερίζει πρώτα τους εναπομείναντες στο χθες.

Μα ... γνωρίζω πως

ο έβενος παραμένει απροσπέλαστο σκοτάδι

όσες αχτίδες φωτός κι αν το στολίσουν.

Όσο το θες, μπορείς.

Όσο δένεσαι μόνος σου πισθάγκωνα με το σαράκι

μέσα σου, πεθαίνεις.

Και το πιο λυπητερό: δίχως να το καταλαβαίνεις

επειδή είναι επιθυμία σου.

Αγκάλιασε το φονιά σου – αγάπησε εσένα.

Ο κόσμος σου... ο γεμάτος ελπίδα!!!

Εσύ που βλέπεις μόνο όσα θέλεις να δεις! Εσύ που νομίζεις ότι υπάρχεις μόνο εσύ! Εσύ που ξέρεις τον κόσμο σου, χωρίς να τον ξέρεις! Εσύ που δεν ξέρεις εμένα, που δεν ξέρεις αυτόν, αλλά μόνο εσένα! Αγνοείς κάθετι που ξεφεύγει από το εγώ σου! Αγνοείς και ξεχνάς τον κόσμο γύρω σου! Νομίζεις ότι υπάρχεις! Όμως, η άγνοια σε οδηγεί στην ανυπαρξία!

Κοίτα γύρω σου. Ρίξε μια έστω μικρή ματιά στον κόσμο σου, στους φίλους σου, στους δικούς σου ανθρώπους. Κάπου κάποιον θα δεις, διαφορετικό από εσένα. Διαφορετικό για σένα. Ίδιο με σένα, άνθρωπο σαν εσένα. Η εικόνα αυτή σε σοκάρει, σε πληγώνει! Κι όμως συνεχίζεις, συνεχίζεις να αγνοείς αυτές τις καταφάσεις! Φοβάσαι ότι θα απογοητευτείς και θα χάσεις τον κόσμο σου, το μοναδικό, τον δικό σου, τον πλασμένο μόνο για σένα.

Έκανες όμως την αρχή! Προσπάθησες να δεις αυτά που αγνοείς! Κατάλαβες ότι δεν είσαι μόνος και μοναδικός, αλλά μέλος μιας κοινωνίας με πολλές ιδιαιτερότητες! Αν προσπαθήσεις κι άλλο, κάτι το πολύ δύσκολο για σένα και για μένα, θα συνειδητοποιήσεις ότι η διαφορετικότητα δε σε τρομάζει, δε σε φοβίζει, αλλά σε γεμίζει αισιοδοξία, σε εμπνέει, σου δίνει ώθηση να συνεχίσεις στη ζωή. Τα προβλήματά σου τα θεωρείς μέγιστα, σοβαρότερα από όλα τα άλλα. Δεν είναι όμως έτσι! Το βλέπεις μόνος σου! Υπάρχουν άνθρωποι γύρω σου που έχουν πραγματικά προβλήματα, προβλήματα υγείας που τους δυσκολεύουν και κάνουν τη ζωή τους περίπλοκη και δύσκολη. Παρόλα αυτά, δεν ξεχνούν ότι έχουν δυνατότητες! Δυνατότητες που αλλάζουν τη ζωή τους και τον κόσμο γύρω τους. Παραδείγματα πολλά! Πάρα πολλά! Και σημαντικά για την ανθρωπότητα! Αλλά και παραδείγματα απλά, καθημερινά! Παραδείγματα δύναμης, ελπίδας και αισιοδοξίας για σενα!

Δες τον συνάνθρωπό σου, που παλεύει για να ζήσει καθηλωμένος σε μια αναπηρική καρέκλα, που δεν το βάζει κάτω, δεν απογοητεύεται, ζει μαζί σου και ζει για να ζει! Ζει για να παλέψει τη ζωή που τον εμποδίζει και τον δυσκολεύει! Ζει για τον ίδιο και όχι για τους άλλους! Έτσι κι εσύ! Πρέπει να ζεις κόντρα στις δυσκολίες σου!

Παράδειγμα, αν είσαι δύσπιστος, ο Χόπκινς! Ένας άνθρωπος διαφορετικός! Όχι λόγω της αρρώστιας του, αλλά λόγω του μυαλού του, των πραγματικών ικανοτήτων του! Κατάφερε να αλλάξει την κοσμοθεωρία της φυσικής αλλά και τη δική σου! Είδες έναν άνθρωπο, «θύμα της ζωής» να παλεύει, να ζει και να προοδεύει!

Γιατί λοιπόν να νομίζεις ότι είσαι μόνος εσύ και τα προβλήματά σου! Γιατί να τα παρατάς και να γίνεσαι παθητικός δέκτης των «δυσκολιών» της ζωής! Ελπίδα υπάρχει, υπήρχε και θα υπάρχει για πάντα! Γιατί ο άνθρωπος ζει και δημιουργεί από τη φύση του, δε διστάζει, δεν απογοητεύεται, δε χάνει την αισιοδοξία του!

Κι αν εσύ έχεις χάσει αυτή την ελπίδα, κι αν είσαι απαισιόδοξος για τη ζωή σου, δες τον κόσμο γύρω σου και θα καταλάβεις.

Όνειρα σπόροι

Στα πανέμορφα της χέρια, όμοια με ξωτικού, κράταγε τρεις σπόρους. Της στοίχισαν μια περιουσία αλλά ήξερε ότι άξιζαν. Τι κι αν τα έκλεψε τα χρήματα από τον πρίγκιπα; Αυτός πού τα βρήκε; Δικά της λεφτά ήταν.

Και κουνώντας αποφασιστικά το κεφάλι της συνέχισε τον ειρμό της «Ναι, δικά μου είναι. Επιτέλους θα δει όνειρα. 50 βασανισμένα χρόνια σε αυτή την παλιοχώρα ποτέ της δεν είδε όνειρο. Αλήθεια πώς να είναι; Δε βαριέσαι, όλη τη ζωή μπροστά μου την έχω. Θα πάρω και για μένα κάποτε». Με αυτές τις σκέψεις η Λίσα έφτασε στο σπίτι. Πρώτη φορά θα χόρταιναν όλοι από φαγητό.

Μια οικογένεια χωρίς τον πατέρα ήταν δύσκολο να επιβιώσει. Όχι δεν πέθανε. Απλά δεν ήταν ποτέ πραγματικά παρών. Η Λίσα, η μοναχοκόρη της Έσθελ, δεν ήταν καρπός κάποιου έρωτα. Ήταν καρπός του βιασμού της μητέρας της από έναν μισθοφόρο. Ε, μετά τη μάχη ήθελε κι αυτός να ξεδώσει. Έτσι βρέθηκε μόνη της με ένα παιδί. Το μεγάλωσε κάπως. Τώρα η Λίσα είχε πέντε στόματα να θρέψει χωρίς το δικό της. Εκείνη δεν έτρωγε. Πέντε στόματα. Τα εγκαταλελειμμένα ορφανά που μάζεψε από τους δρόμους και τη μητέρα της.

Στα πενήντα της η Έσθελ ήταν σαν ένα κάποτε περήφανο καράβι τσακισμένο. Τα κάποτε καλλίγραμμα πόδια της τώρα ήταν σαν καλαμάκια. Το πλούσιο, στητό στήθος της πεσμένο, γεμάτο ραγάδες. Τα φωτεινά της σμαραγδένια μάτια ήταν πλέον δύο θαμπές ακίνητες τρύπες. Ας μη μιλήσουμε για τα μαλλιά της που ενώ κάποτε για αυτάμίλαγε όλο το Γκαλ-Θούρος τώρα ήταν λίγα, αραιά και λιγδιασμένα. Όλα εξαιτίας του μισθοφόρου που λέγαμε.

Η Λίσα έλαμπε. Θα χόρταιναν όλοι και η ετοιμοθάνατη μητέρα της θα έφευγε έχοντας όνειρα. Δεν έλαμπε όμως από χαρά. Ήταν η αισιοδοξία της που τη χαροποιούσε. Ίσως αυτά τα όνειρα να ήταν τίποτα θαυματουργά γιατροσόφια. Αφού έκρυψε τους σπόρους στη μερίδα της μητέρας της, έκατσε κι αυτή στο τραπέζι. Ποιο τραπέζι δηλαδή, απλά ο Άλντο, ένα από τα ορφανά, κόλλησε τρια κλεμμένα ξύλα για να μην τρώνε κάτω.

Η επόμενη μέρα βρήκε τη Λίσα διαλυμένη. Το ίδιο και τα ορφανά. Η «μητέρα» τους είχε πεθάνει στον ύπνο της. Τουλάχιστον, δεν υπέφερε. Και ποιος ξέρει, ίσως σε αυτό της το όνειρο, στον ατέλειωτο πλέον ύπνο της, δε θα υπέφερε πάλι βλέποντας καρέ-καρέ τον βιασμό της, όπως το προηγούμενο βράδυ, ή ξαναζώντας τη ζωή της σαν πόρνη που ο Λουκ-Πάσος την εκμεταλλευόταν σαν εμπόρευμα. Ίσως τα όνειρα σε σπόρους να διαρκούσαν πλέον για πάντα. Ίσως οι ιερείς του δόγματος του θεού Μπλέιζεν να είχαν δίκιο και τώρα να εκδικείται τον βιαστή της σε μια άλλη διάσταση. Ίσως πάλι το πνεύμα της να μην μπορούσε να ησυχάσει, γιατί το σώμα της δεν ήταν σε τάφο. Όμως, μπορεί και αυτοί οι σπόροι να ήταν απλά μια απάτη, ένα ψέμα, χωρίς καμιά ιδιότητα. Ή να ήταν παπαρουνόσκονη για παραισθήσεις.

Όπως και να είχε, άλλη μια νύχτα χωρίς όνειρα έπεσε για τους περισσότερους ανθρώπους, καθώς τα ξωτικά είχαν καταραστεί όλη τους τη φυλή για την απληστία που τους διέκρινε. Έτσι και η Λίσα και τα ορφανά. Ούτε εκείνο το βράδυ είδαν όνειρα.

Αστείο πραγματικά ήταν το γεγονός ότι οι άπληστοι βασιλιάδες μπορούσαν να δουν όνειρα, ενώ ο φτωχός πλην τίμιος λαός όχι. Τα ξωτικά είχαν αποτύχει και πάλι. Όπως πάντοτε οι θεοί απογοητεύονταν από την εκλεκτή τους φυλή. Μια φυλή που σιχαινόταν τους άλλους, που σαν πρωτογέννητη, δυνατότερη και ομορφότερη είχε εξουσία σε όλους τους άλλους.

Ωστόσο, οι μόνοι άνθρωποι που μπορούσαν να κάνουν τους υπόλοιπους να προοδεύσουν, οι μάγοι, διώκονταν, λιθοβολούνταν, πέθαιναν σαν τα σκυλιά, χωρίς αξιοπρέπεια, χωρίς αιτία ή αφορμή, μόνο και μόνο γιατί τους δωρήθηκε κάτι παραπάνω, κάτι ακατανόητο. Ακατανόητα πλάσματα οι άνθρωποι, άλογα τολμώ να πω. Τα φωτεινά μας άστρα τα καίνε, ενώ τις μαύρες τρύπες τους τις δοξάζουν. Γιατί άραγε;

Εγώ πάντως δεν είμαι εδώ, για να κάνω ερωτήσεις. Εγώ απλά γράφω τα γεγονότα όπως τα ζω μέσα από τους άλλους. Γιατί είμαι το παν και το τίποτα. Όλοι και κανένας. Σαν θεός έχω τη δύναμη, αν θέλω, να δω στο μέλλον, όμως το παρελθόν είναι απλά η αντανάκλασή του, ο καλύτερος και καθαρότερος καθρέφτης του. Έτσι ουσιαστικά γράφοντας το παρελθόν και το παρόν ξέρω το μέλλον, ωστόσο κάποια πρόσωπα

αδυνατώ να καταλάβω τι θα κάνουν. Αυτά τα μυστικά μόνο η μοίρα τα ξέρει.

Όνειρα σπόροι

Είμαστε όλοι μαριονέτες

στο ίδιο καλοστημένο σκηνικό,

στο ίδιο παιχνίδι.

Κανείς δε γνωρίζει τι γίνεται στα παρασκήνια

παρά μονάχα αυτοί.

Αυτοί που κινούν τα νήματα.

Αυτοί που νομίζουν ότι μπορούν να μας ελέγξουν.

Όχι, η καρδιά μας και η σκέψη μας

είναι και θα είναι ελεύθερες,

όσα εμπόδια και αν στήσουν εμπρός μας.

Γιατί μια μέρα θα ζωντανέψουμε

Και τα σκοινιά θα κοπούν

αρχίζοντας έτσι τη δική μας ιστορία.

Και όταν πια η παράσταση τελειώσει,

τα χειροκροτήματα θα είναι μόνο για εμάς...

Όνειρα Σπόροι

Ανθρωπάκο,
πρέπει να επιθυμείς,
σαν πλούσιος μεγαλοεπιχειρηματίας,
να αναρριχηθείς ως την κορυφή,
πατώντας σε άπειρα πτώματα,
για σένα αμελητέα.

Για τα λεφτάκια σου,
για τις γκομενίτσες σου,
για να νιώθεις σημαντικός.

Γυναϊκούλα,
πρέπει να επιθυμείς,
σαν κενή πόρνη,
να καλοπαντρευτείς από νωρίς,
θυσιάζοντας στον βωμό του πλαστικού
τη μηδαμινή προσωπικότητα.

Για τα λεφτάκια σου,
για την απόκατάστασή σου,
για να τον ικανοποιείς.

Η μεγαλύτερη επιθυμία σου,
φυτεμένη από εκείνη,
που όλους τους κυριεύει,
που για όλους αποφασίζει,

που όλοι την ακολουθούν.
Η μεγαλύτερή σου επιθυμία,
απειροελάχιστη.
Κι όμως αρκεί
για την εξάλειψή μου.
Γιατί τη νιώθω
σαν κοφτερή λεπίδα
που αστράφτει χαιρέκακα,
μετέωρη πάνω από το σβέρκο μου,
έτοιμη να πέσει βαριά,
χωρίζοντας σώμα και πνεύμα.
Κι εκείνη ο δήμιος
Που, μετά την κοινωνική συγκέντρωση,
θα μου πάρει το κεφάλι
και θα το καρφώσει σε παλούκι,
στο κέντρο της πλατείας,
σαν παράδειγμα προς αποφυγήν,
για σένα ανθρωπάκο,
για σένα γυναικούλα,
που στρέφεις το βλέμμα σου αλλού,
αηδιασμένος από τη νεκρή τρελή,
που, μέσα στο παραλήρημά της,
ανέφερε συχνά τη λέξη «όνειρο».

Όνειρα σπόροι

Δεν έχω πια όνειρα. Μου τα πήρε όλα η κοινωνία που ζω. Όνειρα που ανθίζουν ή όνειρα σε μορφή σπόρων, έτοιμα να αναπτυχθούν. Με εξόρισαν για το τι πιστεύω, αλλά αυτό είναι το κερασάκι στην τούρτα. Είδα τη γυναίκα μου να σκοτώνεται βάνουσα από τα ανθρωπόμορφα αυτά κτήνη. Χωρίς αιτία. Η κορούλα μου πάλι, που ούτε τα κουνούπια δεν πείραζε, η γλυκιά μου δεκάχρονη κόρη θα έχει μάλλον χειρότερη μοίρα. Δε θέλω καν να σκέφτομαι τι θα της κάνουν στα υπόγεια βασανιστήριά τους.

Δεν έχω πια όνειρα; Λάθος, έχω όνειρα που περιμένουν να ανθίσουν, όνειρα εκδίκησης. Ω, και να έρθει η ώρα που το ζεστό αίμα των καθαυμάτων αυτών θα πασαλείψει τα χέρια μου μέχρι τον αγκώνα. Που θα ακούσω τις θλιβερές τους υπάρξεις να παρακαλούν για έλεος, να κλαίνε σαν την κορούλα μου, αλλά δε θα υπάρξει έλεος. Ζω με μόνο έναν στόχο. Συγγνώμη τρεις. Τον αρχιβασανιστή Ρακίβ, τον «αρχηγό Νικήτα» και τον άνθρωπο που κρύβεται πίσω από τα πάντα, τον Τζον.

Και η μέρα που ονειρευόμουν έφτασε. Το AK47 στο χέρι μου σπέρνει τον θάνατο στην είσοδο του φρουρίου τους. Θα νιώσουν τι θα πει φόβος, πόνος, θάνατος. Ω, θα τα νιώσουν στο πετσί τους. Στο γραφείο του Νικήτα βρίσκεται και ο Ρακίβ. Αφού τους έδεσα, τους χτυπάω μέχρι να τους βγουν τα δόντια, μέχρι να μελανιάσουν, να ματώσουν. Δε νιώθω τίποτα, μόνο οργή, μόνο απέραντο θυμό. Ουρλιάζοντας τους γρονθοκοπώ μέχρι να ικετέψουν. Τώρα έφτασα στο καλό. Τους λέω πως θα τους δώσω έλεος αν ομολογήσουν. «Τις σκοτώσατε», ουρλιάζω και θέλω να ακουστώ ως την κόλαση και ως τον παράδεισο. Έτσι, θα ξέρουν οι γυναίκες της ζωής μου ότι τα κατάφερα, τις εκδικήθηκα, αλλά και ότι ο διάλογος θα ετοιμαστεί για αυτές τις δύο άθλιες υπάρξεις. Δύο πυροβολισμοί αντηχούν. Και τώρα τρέχω για τη ζωή μου. Τρέχω για να δω τον σπόρο της εκδίκησης να ανθίζει. Τρέχω για να τις κάνω περήφανες.

Μετά από λίγες μέρες ψάχνω απεγνωσμένα τον Τζον. Θα τον βρω όμως. Πού θα πάει; Θα σηκώσω κάθε πέτρα μέχρι να τον βρω.

Και τελικά τον βρήκα. Και τον έχω δεμένο στο γραφείο του. Αν οι άλλοι δύο ήταν θλιβεροί, αυτός δεν ξέρω τι ήταν. Όλο του το σώμα σε προϋδέαζε για το διεστραμμένο και άρρωστο μυαλό του. Ένα πλάσμα ασθενικό, σκυφτό και άσχημο έδωσε τις διαταγές της απαγωγής και της δολοφονίας. Το μόνο που ένιωσα, όταν η σφαίρα ενός φρουρού που μπήκε μέσα στο γραφείο με διαπέρασε στα πλευρά, ήταν οργή. Το ίδιο και στην επόμενη. Και στις υπόλοιπες δέκα. Δεν πόναγα και όρμησα στο θήραμά μου σαν ένα ζώο στην τροφή του. Το αίμα του πεταγόταν πάνω μου λυτρωτικό, εξαγνιστικό. Επιτέλους, τέλειωσα το έργο μου. Άκουσα το μαχαίρι μου να πέφτει κάτω. Επιτέλους ένιωσα τον πόνο από τα τραύματα. Δεν είχε πια σημασία. Ήμουν νεκρός. Το ίδιο όμως και η τριάδα τους. Αστείο ήταν αληθινά το πώς τελείωσε. Δεν ένιωσα ότι περίμενα. Δεν ένιωσα απόλαυση όταν τους σκότωνα. Μόνο ότι το χρέος μου ολοκληρώθηκε. Μόνο ότι ο σπόρος άνθισε.

ΟΝΕΙΡΑ ΣΠΟΡΟΙ

«Φεύγεις;»

«Ναι», είπε αυτός...

Τα πάντα ήταν σκονισμένα και βρώμικα,

ποντίκια μεγάλα σαν όνειρα

είχαν τρυπώσει στην κούτα με τα βιβλία

κι έτρωγαν λίγο απ' τον Μπουκόφσκι.

Πριν φάνε τ' οτιδήποτε,

ήταν σίγουρα μικρά σαν μια ιδέα.

Η σκόνη προσπαθούσε να τους καταβροχθίσει,

αυτοί κρέμονταν λαχανιασμένοι πάνω απ' τη στιγμή.

Το τηλέφωνο χτύπησε, δεν τ' άκουσε κανείς.
Στην κουζίνα είχε μήνες μόνο ένα κομμάτι ζύμης,
Ένα μουχλιασμένο κομμάτι ψωμί,
ένα πράσινο μουχλιασμένο κομμάτι ψωμί, και τίποτ' άλλο!
Του θύμιζε τα μάτια της.
Το τηλέφωνο σταμάτησε να χτυπά.
Η σιγή, χλωμή, πάγωνε τη στιγμή
και τη γέμιζε αγκάθια και παγίδες.
Η σιωπή ήταν το μόνο που άκουσαν...
«Θες να ρθεις;», τη ρώτησε.
Τα ποντίκια φοβήθηκαν την απόφαση
και έτρεξαν και πήδηξαν από το παράθυρο.
Στην ατμόσφαιρα συστηνόταν η πανούκλα,
μάλλον γιατί είχαν δοκιμάσει και κάτι από χάμω.
Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε...
Αυτός το άκουσε.
«Ναι!», φώναξε αυτή
σαν να απαντούσε στο τηλέφωνο
περιφρονώντας το τελείως,
σαν να απαντούσε σ' αυτόν
θεωρώντας τον ευτελή,
μάλλον για να τον εμποδίσει να το σηκώσει
σαν να ήξερε,
λες και ήθελε να τον σώσει, από πάντα.

Την κοίταξε ξαφνιασμένος,
τα μάτια της ήταν μπλε...
Το μπλε θύμιζε τον ουρανό,
ο ουρανός είχε το χρώμα των ματιών της.
Τα μάτια της έσφιγγαν κάτι από όνειρο.
Αν την είχε δει έτσι πιο πριν,
θα μπορούσε να είχε ήδη φύγει,
μα να 'ταν ακόμα εκεί απλά κοιτάζοντας.
«Δε θα 'ρθω όμως...»
είπε στροβιλίζοντας το καλειδοσκόπιο των αντιφάσεων
κι έφυγε βήχοντας,
την είχε νικήσει η πανούκλα,
είχε παραδοθεί με το πρώτο ανώμαλο καρδιοχτύπι.
Θα έπρεπε να καιγόταν από τον πυρετό τότε.
Στο διάολο!
Έγινε κι αυτός ποντίκι,
έμεινε να ροκανίζει ονειροπόλος τις τελευταίες της λέξεις.
Δεν έφυγε τελικά,
έμεινε και χάθηκε στις γεμάτες κούτες ζούγκλα του.
Έγινε κι αυτός ποντίκι,
έμεινε να ροκανίζει τις κουράδες του στους αιώνες.
ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ ΠΟΥ ΦΥΤΕΥΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ!
Το τηλέφωνο δε ξαναχτύπησε ,
αυτή γυρίζοντας σπίτι, παντρεύτηκε,

έτσι άρρωστη, έναν ξένο.

«Είσαι πόρνη Ειρήνη!»

δε θυμόταν που το είχε φάει αυτό.

Οι μασημένες λέξεις του προκαλούσαν

καούρες και έκαιγαν τα εσωτερικά του όργανα.

Δεμένος με τα έντερά του στο ταβάνι,

δήλωνε την κυριαρχία του.

Πνιγμένος από τα έντερά του στο ταβάνι,

δήλωνε πως όλα του ανήκουν.

Τα μάτια της ήταν καφέ, σωστά;

Καφέ σαν τα σκατά!

Στο

διάλο!

Όνειρα σπόροι

Τα όνειρα βγαίνουν από τις ψυχές,

φωλιάζουν μέσα μας όπως οι νυχτερίδες,

δίνουν νόημα στη ζωή ή την καταστρέφουν,

είμαστε όμως εμείς που τα κάνουμε μεγάλα ή μικρά.

Εγώ δε θέλω όνειρα μικρά, ξανά περπατημένα,

θέλω όνειρα να κάνω τις νύχτες για νέες καταστάσεις,

σαν τον Μαρίνο να γυρίζω τα χωράφια
και να ξεσηκώνω τον κολίγο να πάρει τη
δικέλλα και να διεκδικήσει το δίκιο του για
ένα χωράφι που ο ίδιος θα σπέρνει και ο ίδιος
θα θερίζει, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να
δίνει τα μισά του τσιφλικά, χωρίς να
ατιμάζεται μπροστά στα φοβισμένα μάτια
των παιδιών του, μάτια που αντανακλούν το
δικό του φόβο.

Θέλω να κάνω όνειρα που ανυψώνουν σαν
τον αετό που περήφανος κοιτά από ψηλά
τις ρούγες. Όνειρα για ένα νέο φεγγάρι,
όνειρα για έναν νέο ήλιο,
όνειρα για έναν νέο ήλιο,
όνειρα για ένα πιο καθαρό νερό,
για μια πιο φωτεινή μέρα,
για έναν πιο ξάστερο ουρανό.

Αχ! Ο ουρανός κάτω από τον οποίο
ζούμε είναι σήμερα γκριζός!

Και δεν είναι μόνο το νέφος που
τον κάνει έτσι,
δεν είναι η συννεφιά του χειμώνα,
είναι και η συννεφιά που έχει μαραγκιάσει τις ψυχές μας,
είναι η αγανάκτηση που ηχεί στις φωνές μας,

είναι το κρίμα που νιώθουμε για τα παιδιά μας,
είναι το αβέβαιο αύριο για τα γηρατειά μας,
είναι ο φόβος που αιωρείται στο μυαλό μας,
είναι η οργή που πλανά την καρδιά μας,
είναι η λύπη για το πισωγύρισμά μας,
είναι η βεβαιότητα πως έρχονται άλλες εποχές,
χωρίς συναίσθημα, τυποποιημένες μόνο κινήσεις,
ενέργειες, μεγάλα λόγια και μεγάλη εκμετάλλευση,
μικρή καρδιά και μικρή αντίσταση,
εντυπωσιακά σίριαλ και εξίσου πιο εντυπωσιακή ανία,
αδράνεια, αδράνεια, αδράνεια, αναλγησία!
Όλα αυτά γκριζάρουν το βλέμμα του ουρανού,
κι όμως πρέπει να γίνει πιο χαρούμενο,
πρέπει να καθαρίσει, να δούμε και πάλι
το φως του ήλιου, να βγούμε από το σπήλαιο
που είμαστε δεσμώτες,
δεσμώτες μιας εικονικής πραγματικότητας,
μιας διαδικτυακής επικοινωνίας,
μιας ευδαιμονιστικής αδράνειας,
μιας δήθεν ευημερίας!
Η αληθινή ευημερία δε βρίσκεται εδώ,
βρίσκεται στον άνθρωπο,
στον άνθρωπο που κάνει όνειρα
και σε αυτόν που δέχεται τα όνειρα,

εμπνέεται από αυτά για έναν καλύτερο κόσμο,
για έναν κόσμο χωρίς στεγανά,
χωρίς βία και αυταρχισμό,
έναν κόσμο που ξέρει να αγαπά,
να σέβεται και να εκτιμά την προσπάθεια του άλλου,
χωρίς προκατάληψη, χωρίς κόμπλεξ,
χωρίς διάθεση εκμετάλλευσης,
χωρίς συμφέροντα...

Μα ένας τέτοιος κόσμος,
θα μου πεις,
είναι αγγελικά πλασμένος,
μοιάζει με τον παράδεισο,
η Κόλαση πού πήγε;

Την ξεχάσαμε;

Ναι, είναι ο Παράδεισος, η Κόλαση δε χρειάζεται!

Άλλωστε, η Κόλαση και ο Παράδεισος στο μυαλό μας είναι:

Η αιώνια πάλη του Καλού με το Κακό!

Εμείς δημιουργούμε το Κακό,

δικό μας γέννημα είναι,

για να κρύψουμε την καλή μας φύση.

Όχι, δεν πιστεύω στη βίαιη φύση του ανθρώπου,

πιστεύω στην καλή του πλευρά,

θέλω τη ζωή να τη βλέπω αισιόδοξα,

δε θέλω να μεμψιμοιρώ και να παρασύρομαι

από κακές σκέψεις, θέλω να ζήσω το όνειρο,
το όνειρο που σπέρνει το Καλό και ξορκίζει το Κακό,
το όνειρο που δυναμώνει τη σκέψη
και αποδυναμώνει την κακοήθεια,
την αμάθεια, τη χρησιμοθηρία, τη βλακεία!
Άλλωστε, η ζωή δε διαρκεί αιώνια,
νιώθω ωστόσο την ανάγκη να την κάνω
να διαρκέσει παραπάνω,
πιο πάνω από τα βιολογικά της όρια,
να υπερβώ τη φύση.
Πώς;
Μα φυσικά κάνοντας όνειρα!

«Όνειρα Σπόροι»

Κάθε άνθρωπος έχει τα δικά του όνειρα. Άλλοι θέλουν να έχουν χρήματα, δόξα, πλούτο. Άλλοι θέλουν να περιτριγυρίζονται από αγάπη και να είναι ευτυχισμένοι. Το δικό της όμως όνειρο ήταν διαφορετικό. Επιθυμούσε να δημιουργήσει έναν κόσμο διαφορετικό. Με ισότητα και χωρίς να υπάρχει αντιπαλότητα μεταξύ των ανθρώπων. Πάντα ήθελε να μπορούν να έχουν όλοι δικαιώματα! Πολλοί χαρακτήριζαν τα όνειρά της ως ουτοπικά, αλλά εκείνη συνέχιζε να τα υποστηρίζει. Από μικρή ξεχώριζε για τις ιδέες της και για τα πιστεύω της. Πάντα βοηθούσε όλο τον κόσμο που τη χρειαζόταν. Ό,τι και αν τη χρειαζόνταν, έτρεχαν σε αυτήν, μιας και ήταν πρόθυμη να βοηθήσει τους πάντες, χωρίς να δυσανασχετεί. Αντίθετα, το έκανε με την καρδιά της. Αγαπούσε να βοηθάει! Της έδινε ευχαρίστηση. Μεγαλωμένη στη Γερμανία ένιωθε πώς είναι ο ρατσισμός και η απομόνωση. Ίσως αυτά τα δύο τη βοήθησαν να

εξελιχθεί ανάλογα. Τα χρόνια πέρασαν. Έγινε πια φοιτήτρια της Φιλοσοφικής Σχολής. Ακόμη κι εκεί ξεχώριζε. Όχι ως «η καλύτερη φοιτήτρια», αλλά ως ένα πολύ καλό παιδί. Τότε, σαν επαναστάτρια, έτρεχε σε όλες τις πορείες. Διαφωνούσε με όλα τα λεγόμενα συστήματα, μιας και δεν έφερναν δικαιοσύνη, αλλά αδικία και ανισότητα. Τα χρόνια πέρασαν και παντρεύτηκε, έκανε παιδιά. Εξακολουθούσε όμως να πιστεύει και να επιθυμεί να αλλάξει τον κόσμο. Η οικονομική κρίση έφτασε. Άργησε όμως να χτυπήσει τη δική της πόρτα, μιας και τα ιδιαίτερα μαθήματα της προσέφεραν αρκετά χρήματα. Παρόλο όμως που διέθετε χρήματα, πάντα πήγαινε στις πορείες και στις διαδηλώσεις, για να διεκδικήσει τα δικαιώματα των άλλων. Ακόμη και όταν καιγόταν η Αθήνα, εκείνο το βράδυ εκείνη ήταν εκεί. Χωρίς προσωπικό όφελος. Αλλά για να βοηθήσει τους άλλους. Είχε καταφέρει σε μικρό χρονικό διάστημα να ξεσηκώσει σχεδόν όλους τους γνωστούς της. Το όνειρό της μεταφερόταν σαν σπόρος που τον οδηγεί ο άνεμος, από άνθρωπο σε άνθρωπο! Μετά από λίγους μήνες δημιούργησε μια οργάνωση, μέσα στην οποία όλοι θα μπορούσαν να καθοδηγηθούν, ώστε να οδηγηθούν στα επιθυμητά αποτελέσματα. Η οργάνωση αυτή δεν είχε κομματική ταυτότητα, αφού η ίδια πίστευε πως μόνο με συλλογική προσπάθεια θα άλλαζε η κατάσταση. Μπόρεσε και κατάφερε πολλά πράγματα μέσα από αυτή την οργάνωση. Και αυτό όμως χωρίς προσωπικό συμφέρον. Όταν πια η κρίση την συνάντησε, ως δια μαγείας και χωρίς λόγο, σταμάτησε τα πάντα. Ίσως περίμενε να παλέψει κάποιος άλλος γι' αυτήν. Όμως, αυτό δεν έγινε ποτέ. Κανένας δεν προσπάθησε να διεκδικήσει τα δικά της δικαιώματα, όπως εκείνη είχε κάνει με των άλλων. Έτσι, τα παράτησε όλα, χωρίς να περιμένει και να ελπίζει σε μια «επανάσταση», όπως την ονομάζει, για να βγει πάλι στους δρόμους. Το όνειρό της άλλαξε τώρα μεριά. Κατευθύνθηκε προς την Αφρική. Στα παιδάκια που δεν έχουν τροφή, νερό και όλα αυτά που εμείς θεωρούμε δεδομένα. Τώρα πια επιθυμεί να δώσει αγάπη και φροντίδα και να βοηθήσει τους ανθρώπους εκεί. Θέλει να επισκεφτεί αυτές τις χώρες μαζί με κάποια εθελοντική οργάνωση και να δώσει όλα αυτά που επιθυμεί. Και θα το κάνει! Είμαι σίγουρη ότι θα το κάνει, αφού πάντα ακολουθεί τα όνειρά της, όσο και αν την απογοητεύουν. Αυτή, λοιπόν, είναι η μητέρα μου που δεν παύει να ελπίζει σε ένα καλύτερο αύριο ούτε μια στιγμή.

Διήγημα (χωρίς τίτλο)

Γύρισε διστακτικά το κλειδί. Μια, δύο, τρεις φορές. Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα. Στη θέα του φωτεινού διαμερίσματος πάγωσε. Όλα στη θέση τους, όλα όπως τα θυμόταν. Τοίχοι, πολυθρόνες, τραπέζια, το πιάνο στη θέση του, λουσμένο από το φως του μεσημεριού που έμπαινε άφθονο από τις τραβηγμένες κουρτίνες κι έδινε εκείνη την παράξενη αίσθηση που πάντα τον τρώμαζε. Όπως όλα, το δωμάτιο ήταν πορτοκαλί, ακόμα και το ξύλο του πατώματος. Αισθανόταν το κορμί του ασήκωτο. Ήταν βέβαιος πως στην παραμικρή του κίνηση θα έπεφτε και δε θα ξανασηκωνόταν ποτέ. Δεν ήξερε τι άλλο να κάνει. Είχε φτάσει και τώρα δεν τολμούσε να φανταστεί πώς θα ήταν να γυρίσει πίσω. Προχώρησε με αργά, σταθερά βήματα. Εξέτασε βιαστικά τον χώρο: Δε διέκρινε σημάδια ανθρώπινης παρουσίας και δη της συγκεκριμένης. Καθετί που αντίκριζε το βλέμμα του τον προσκαλούσε σε έναν καταιγισμό αναμνήσεων και σημαντικών στιγμών. Δεν είχε συναισθήματα, οι στιγμές δεν ήταν ωραίες ή άσχημες, ήταν σημαντικές.

Ακούμπησε το τριαντάφυλλο στο πιάνο και κάθισε. Ανατρίχιασε. Το παγωμένο κλαβιέ ανοιγόταν προκλητικά γυμνό κάτω από τα δάχτυλά του, καθαρό, κρυστάλλινο, όπως πάντα. Την είχε συχνά αυτή την αίσθηση με τα πιάνο. Κάθε φορά που έπαιζε σε οποιοδήποτε πιάνο, ανέπτυσσε μια σχέση ιδιαίτερη με τα πλήκτρα του, οι άκρες των δαχτύλων του συγκρατούσαν κάθε μικρή λεπτομέρεια της υφής τους, κάθε μικρό μυστικό της μουσικής τους, κάθε ανάσα τους. Κι αυτό το πιάνο είχε να το αγγίξει καιρό. Άρχισε να παίζει το νυχτερινό σε ύφεση ελάσσονα του Σοπέν. Οι σκέψεις χάθηκαν. Η μουσική απλώθηκε και μαζί με αυτήν η ψυχή, η δική του ψυχή, τα συναισθήματα που τόσο καιρό κρατούσε, όλα αυτά που δεν έδειξε ποτέ, όλα αυτά για τα οποία οι άλλοι απορούσαν πώς είναι δυνατό να μην υπάρχουν, όλα αυτά. Όλα αυτά βρήκαν τη μορφή τους σε λυπητερές συγχορδίες, σε απότομα κρεσέντο, σε ρομαντικούς αρπισμούς, σε αυτά που μόνο αγαπούσε και σε αυτά που άφηνε να τον αγαπήσουν. Ποτέ δεν έκανε κατάθεση ψυχής. Ποτέ κανείς δεν ήξερε τι σκεφτόταν, τι ένιωθε, αν αγαπούσε, αν μισούσε, αν πονούσε. Κανείς δε γνώριζε τι κρυβόταν πίσω από τη μουσική του, πίσω από την άρτια δεξιοτεχνία, πίσω από το παγωμένο βλέμμα. Κάποιος ανεκπλήρωτος έρωτας, κάποιο τραγικό μυστικό, μια παιδική ψυχή;

Μυστήριο για όλους. Γι' αυτόν δεν ήταν τίποτα. Δε μιλούσε. Δεν είχε τίποτα να πει. Δεν είχε κανέναν για να μοιραστεί. Δεν ήθελε κανέναν να εμπιστευτεί. Ήταν η μουσική του. Τυχαίο άραγε που ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια ανατριχίλα με άνθρωπο; Εκείνη τον έκανε να νιώθει αλλιώς. Αισθανόταν πως μαζί της έπρεπε κάτι να πει, δεν μπορούσε να μένει σιωπηλός. Και τότε ένιωθε πως είχε συναισθήματα, πως είχε ψυχή. Ψέματα. Αυταπάτες.

Δε χρειαζόταν πράγματα ψεύτικα. Γι' αυτό έφυγε. Αφού όμως τον έδιωξε. Κι εκείνος δεν έδειξε κακία. Σταμάτησε να παίζει για λίγο καιρό και αυτό ήταν όλο, μετά από λίγο ο άνθρωπος – γυαλί, με τη γυάλινη ψυχή και τα γυάλινα μάτια. Τα γυάλινα μάτια θαμπώνουν και η μικρή σταγόνα που προσγειώνεται στο χέρι του τον ταράζει. Αφήνει τον Σοπέν μετέωρο. Κοιτάζει έξω. Το φως τον καλεί. Πρέπει να φύγει. Μα δε γίνεται, στο τελευταίο μέτρο βουίζει το κεφάλι του, πρέπει να τελειώσει. Μα τελευταία στιγμή τα δάχτυλά του λένε άλλα. Παίζει την επαναστατική. Και κλαίει, το πιάνο τρίζει, κλαίει, το κεφάλι του πονά, κλαίει, τα μάτια του τσούζουν, κλαίει, το τριαντάφυλλο πέφτει, κλαίει.

Απρόσμενα ήρεμος σηκώνεται και κάνει να κλείσει το πιάνο, μα τα δάχτυλα αντιστέκονται ξανά. Το δωμάτιο γεμίζει με τη φθινοπωρινή μελαγχολία του Σατί. Ταραγμένος από την ένταση μιας τέτοιας νεκρής στιγμής παίζει την τελευταία συγχορδία χωρίς μυαλό, χωρίς καρδιά. Σηκώνεται χαμογελώντας και πλησιάζει το παράθυρο. Η πόλη του δεν ξέρει. Η πόλη του δεν ξέρει τι συμβαίνει μέσα του. Ή μάλλον τι δε συμβαίνει. Η Μονμάρτη ξυπνά, η ζωή τον καλεί. Σηκώνει το τριαντάφυλλο και το αφήνει προσεκτικά μαζί με μια παρτιτούρα της παθητικής. Η αιωνιότητα πήρε μορφή μέσα του. Ήταν εκείνη η ώρα, εκείνη η στιγμή. Έφυγε κενός, αφήνοντας πίσω του τον ίδιο του τον εαυτό να τον κοιτά με ευχαρίστηση.

Ποίημα (χωρίς τίτλο)

Ναι, ήρθε η ώρα! Το ξέρω!

Ήρθε η ώρα να πάω παρακάτω

Ή μήπως να μείνω εδώ;

Στα ίδια; Στα σίγουρα; Στα παλιά;

Δεν είμαι εγώ! Έπαψα, άλλαξα!

Σ' αγαπώ, μα δεν μπορώ.

Θέλω να ζω, μα επιζώ!

Η φυγή δεν είναι λύση, το ξέρω.

Όμως θέλω να φύγω μακριά, πολύ μακριά.

Να σκεφτώ ... να αισθανθώ.

Ξέρεις κάποτε αγάπη μου όλα αλλάζουν.

Ένας άλλος σου δίνει αυτά που έδινες εσύ!

Και ξέρεις πρέπει να έρθει!

Επιβάλλεται να έρθει.

Και για μένα αλλά και για σένα!

Τι άνθρωποι θα ήμασταν χωρίς να ακούμε την καρδιά;

Τίποτα ξέρεις δεν αλλάζει αν δεν το επιτρέψουμε.

Όλα γίνονται με την άδειά μας ... με την συγκατάθεσή μας.

Όμως έρχεται η στιγμή να ρισκάρεις!
Η στιγμή να διαλέξεις! Ανάμεσα στα πρέπει και τα θέλω.
Γιατί να διαλέξω το πρέπει αφού θέλω το θέλω.
Ξέρεις αγάπη μου θα το ρισκάρω! Γιατί το θέλω.
Αντίο, Σ' αγαπώ!

ΧΑΟΣ

«Μ' αγαπάς;»
είπε και η φωνή του έπεφτε και χανόταν
σαν τη σταγόνα στη μελαγχολία
του παραθύρου.
Αυτή εμπιστευόταν αυτή τη φωνή,
αγκομαχούσε πάντα να κρατηθεί σ' αυτή.
Έπεσε και χάθηκε!
Και μετά τίποτα!
Έμενε η απορία των άστρων,
ο κεραυνός της ερώτησής του
που κάτι έψαχνε με πάθος
στα βάθη του πυρήνα της τρομακτικής
εσωτερικής του διαύγειας.
Μα πού στο διάολο το 'χε αφήσει;

ΧΑΟΣ!

Έμενε μόνο η βλακεία του,
η πείνα και η λαιμαργία του
να καταβροχθίσει,
θεωρώντας το αιώνιο και καθάριο,
ό,τι τον βόλευε να' ναι η αγάπη
ή μάλλον ο έρωτας, ή μάλλον ο ενθουσιασμός
ή μάλλον ένας Θεός ξέρει τι.

ΜΗΝ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ!

Έμεναν μονάχα οι σπινθηροβόλες
αμαρτίες στο κεφάλι του
και οι φαντασιώσεις
για μια ποιητική ζωή, ανήθικη. ΧΑΟΣ!

Την κοίταζε
ενστερνιζόμενος τα αλλοπαρμένα, αντιδρώντα
μεταξύ τους μόρια.

Της χαμογέλασε,
τι όμορφη που ήταν έτσι σιωπηλή,
τι σιωπηλή που ήταν έτσι όμορφη!
Φορούσε τη γεμάτη έρεβος ομίχλη
που έπεφτε στα πόδια της
κι εμπνευσμένη απ' τη μυρωδιά της θάλασσας
συγύριζε τα πεταμένα, μαραμένα γράμματα,
τις πεταμένες στα πόδια της υποσχέσεις.

Η ομίχλη μαύρη.
Τα μαλλιά της κατάμαυρα
ανέπνεαν στο κενό σαν αστρικό σμήνος
που ταξίδευε στα νότια
για τον χειμώνα.
Τα μάτια της στο σκοτάδι
φυλάκιζαν και αποκεφάλιζαν
κάθε συναίσθημα που επαναστατούσε.
Τα χείλη της,
το αίμα της ζωής
στους καπνούς που λησμονούσαν
τους καμένους, ρημαγμένους τάφους
τα χείλη της έντονα
να δίνουν μια δόση αλήθειας
στις νοσταλγικές της σαχλαμάρες.
Το πρόσωπό της, όμως, έχασε κάθε χρώμα
ακόμα και το πολύχρωμό της μαύρο.
Τα χείλη της χάσαν κάθε λέξη
και κοίταγε ντροπιασμένη κάτω.
Άφησε ένα δάκρυ
επιτρέποντας στα μάτια της
να το δοξάσουν, να το στεφανώσουν
και να τ' ονομάσουν ελευθερία.
Η ομίχλη φοβήθηκε,

γέλασε κι άλλαξε μια κάβα χρώματα.
Το δάκρυ έφτασε στο χόμα
και λένε τίποτα δεν έχει ξαναφυτρώσει από τότε.
Τα γράμματα διαλύθηκαν:
«Φως μου,
με φοβίζεις, αλλά υπάρχω μόνο για σένα.
Δε θυμάμαι τι με έκανε να σ' αγαπήσω,
ξεχνώ επίτηδες τι με κάνει να συνεχίζω...»
Δεν μίλησε,
του επιτέθηκε
δίχως πνοή, φόβο, σκέψεις
και προσπάθησε να μπει μέσα του
σαν μια έμμονη ιδέα.
Τα χείλη της απομακρύνθηκαν
ενθουμούμενα κάθε περηφάνια,
όταν το χιόνι στις αμυγδαλιές
ανθοφορούσε
κι ανέπνευσε βγάζοντας
την τραγική της μάσκα, ξεδιάντροπα.
Είδε βαθιά μες στα γκριζοπράσινα μάτια του
που της συστήγονταν
λες κι ο κόσμος μόλις δημιουργήθηκε.
Περίμενε να πει κάτι,
να μιλήσει,

να φωνάξει,

να υπάρξει.

Μα σιωπούσε, την ρώτησε αν τον αγαπούσε

χωρίς να πει πως την αγαπούσε

και έκανε δουλειά του

σαν να ήταν μια πόρνη.

Έκανε κρύο.

Η αναπνοή βγήκε από το σώμα της

και φαινόταν να χάνεται

σαν μια έμμονη ιδέα.

Με τα μάτια κλειστά

και δίχως πρόσωπο,

έφυγε όπως ήρθε

με το εφηβικό συναίσθημα του μυστηρίου.

Ήταν ευτυχισμένη,

τον αγαπούσε...

Την περίμενε στον βωμό των άστρων

για να τη γεμίσει χρυσόσκονη,

για να εξορίσει την ομίχλη,

τις ενοχές,

τους ήχους...

πετυχαίνοντας μια ήσυχη αθωότητα.

Ήταν δυστυχισμένη,

τον είχε δηλητηριάσει, την είχε δηλητηριάσει, δεν ήξερε γαμώτο.

Τον άφησε να περιμένει,
τα αστέρια τον βαρέθηκαν.
Μπορεί και να τον αγαπούσε,
κάτι ένιωθε στο στομάχι της,
μα μπορεί να ήταν και οι παρορμήσεις
του βλάκα που φίλησε.

Μπορεί...

Δεν μίλησε,
μάλλον επειδή τον αγαπούσε.

Ξαναδάκρυσε.

Η ομίχλη προσευχήθηκε
και η συνείδησή της αυτοκτόνησε.

Μα δεν μίλησε.

Μπορεί και να μην την αγαπούσε...

Η Γη ερευνούσε για άλλη μια φορά
τον Ήλιο.

Νύχτωνε

και οι δύο μόνοι...

Κανείς δεν ήξερε να ακούει!

ΧΑΟΣ!

Ψευδαισθήσεις

Χάραμα στη Λεωφόρο Αμαλίας. Η πρώτη ηλιαχτίδα της ημέρας διαπερνά τη σχισμή μιας παράγκας κάτω από το πεζοδρόμιο. Στροβιλίζει με το φως της μια φορά την μικρή κάμαρα και τελειώνει το ταξίδι της στο πρόσωπο ενός κουρασμένου άντρα, που βρίσκεται ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι στο βάθος. Ο ιδρώτας λούζει το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του. Το κορμί του παλεύει κάτω από τα σκεπάσματα με κάτι αόρατο, δυνατό. Κάτι συλλογιέται ο νους του. Οι σκέψεις του χάνονται βαθιά κάπου σε έναν άλλο κόσμο, ξεκούραστο, ευχάριστο, ειρηνικό, τον κόσμο των ονείρων.

Κάπου από μακριά ακούγεται ο ξαφνικός κρότος μιας χειροβομβίδας κι έπειτα νεκρική σιγή. Το εξαντλημένο σώμα βρίσκεται ακόμα εκεί, στην ήσυχη γωνία, να κείτεται μες στον ιδρο του. Τα γέλια κάποιων παιδιών στον δρόμο το βγάζουν από το εσωτερικό του πολέμου. Τα βλέφαρά του ανοίγουν αργά. Κάτι φαίνεται, κάτι ευελπιστεί να βγει έξω, μια σπίθα, ένα βλέμμα που σπιθιρίζει. Τα μάτια του είναι καστανά, παγωμένα, αλλά αν κοιτάξεις πιο βαθιά διακρίνεις την στοργή, την παιδική ευτυχία και αφέλεια, τα νιάτα μιας περασμένης εποχής.

Αμέσως ενθουσιασμός τον γεμίζει. Το ψόφιο σώμα ξαφνικά γεμίζει με ενέργεια, που τον πετάει έξω από τα σκεπάσματα και τον προσγειώνει στην πραγματικότητα. Ντύνεται γρήγορα, ξεπλένει το πρόσωπό του από τη βρώμα της προηγούμενης νύχτας, ρίχνει επάνω του το μπαλωμένο παλτό του και το χιλιοφορεμένο του καπέλο και χύνεται με αποφασιστικότητα και ενθουσιασμό στον δρόμο. Σήμερα θα κάνει κάτι διαφορετικό, σήμερα θα αλλάξει τη ζωή του.

Τα αμέτρητα αμάξια, τα μύρια φώτα, τα γέλια, οι ομιλίες, η ζωή σπάει τη μονοτονία της νύχτας. Μια ολομόναχη μορφή κατηφορίζει βιαστικά τη λεωφόρο. Πλησιάζει στη μοναχική του μικρή κάμαρα. Κάτω από τη λάμπα διαγράφονται τα χαρακτηριστικά του. Στα ίδια μελαγχολικά μάτια πάλι κάτι γυαλίζει, μια ανεξήγητη ανυπομονησία, ένας αυθόρμητος ενθουσιασμός.

Με την ίδια βιασύνη και άγχος ανοίγει την πόρτα, κατεβαίνει σερνόμενος σχεδόν τα λίγα σκαλιά που τον χωρίζουν από τη σωτηρία

του. Σκοντάφτει πάνω σε κάτι βαρύ, μες στο σκοτάδι ούτε που κατάλαβε τι ήταν. Πόνεσε, αλλά ούτε που τον ένοιαξε. Ο πόνος αυτός της προσμονής για κάτι ήταν οργιαστικά γλυκός. Ξαπλώνει την κουρασμένη σάρκα του. Μια ευχάριστη μελωδία ακούγεται και φεύγει, δύο γυναίκες συζητούν, τα παιδιά γελούν και παίζουν. Τα βλέφαρά του δεν αντέχουν άλλο, γίνονται βαριά και κλείνουν. Οι ήχοι σταματούν απότομα... Και βυθίζεται πάλι στην ίδια ψευδαίσθηση, στο ίδιο γλυκό ψέμα, ότι κάποια μέρα θα ξυπνήσει και θα αλλάξει κάτι τη ζωή του, τον κόσμο όλο...

Διήγημα (χωρίς τίτλο)

Ήταν νύχτα της 23^{ης} Μαρτίου, εμφύλιος είχε ήδη ξεσπάσει και σε ένα σχολείο της οδού Κάνιγκος διάφοροι νέοι ήταν μαζεμένοι, για να σχεδιάσουν ενέργειες. Η Μαρία κατέφθασε εκεί μαζί με τον Νίκο, τον παιδικό της φίλο και τωρινό της έρωτα. Γεννημένοι και οι δύο την ίδια χρονιά και μεγαλωμένοι σε διπλανά σπίτια ήταν πλέον αχώριστοι. Ανήκαν και οι δύο στην κομμουνιστική παράταξη, όπως και όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί. Την ευκαιρία αυτή της μάζωξης άδραξαν οι αντίπαλοι και βομβάρδισαν την περιοχή.

Πολλοί νέοι σκοτώθηκαν. Ήταν μια αιματηρή βραδιά. Αμέσως εμφανίστηκαν εκεί δεκάδες ασθενοφόρα, άλλα μετέφεραν στοιβαγμένους τους νεκρούς και άλλα πληγωμένα παιδιά. Όλα κατέφθασαν στην Αγία Όλγα, στη Νέα Ιωνία. Ήταν από τα καλύτερα νοσοκομεία της Αθήνας και εξάλλου είχε και γιατρούς. Στον κήπο υπήρχε μια μεγάλη λακκούβα, στην οποία ρίχτηκαν και θάφτηκαν οι νεκροί. Όσο για τους πληγωμένους, τους ανέλαβε ο γιατρός Ξενάκης, ο οποίος γρήγορα κατέφυγε σε ακρωτηριασμούς χεριών και ποδιών. Όσοι από αυτούς σώθηκαν τοποθετήθηκαν σε θαλάμους με συνολικό αριθμό 25-30 ατόμων.

Η Μαρία, αφού δεν είχε χτυπήσει ιδιαίτερα, παρά μόνο είχε σπάσει το χέρι της, έψαχνε σε όλο το νοσοκομείο, για να συναντήσει τον Νίκο, ο οποίος από την ώρα της έκρηξης ήταν άφαντος. Ρωτούσε όλο τον κόσμο, πληγωμένους, γιατρούς, νοσοκόμες, αν τον είχαν συναντήσει. Όμως,

κανένας δεν μπορούσε να της απαντήσει. Φόβος άρχισε να κυριεύει την καρδιά μην τυχόν είχε πάθει κάτι ή είχε πεθάνει.

Μεσημέρι πλέον της επόμενης μέρας και ο Νίκος ακόμη δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Η Μαρία κουρασμένη και φανερά ανήσυχη κάθισε στο παγκάκι, κοντά στην είσοδο του νοσοκομείου. Τότε θυμήθηκε πως, όταν είχε φτάσει εκεί, είχε δει σωρούς νεκρών σωμάτων να ρίχνονται στον κήπο. Μην έχοντας άλλη ελπίδα αποφάσισε, μόλις βραδιάσει, να ψάξει στον κήπο. Έτσι και έκανε. Τα μάτια της γεμάτα δάκρυα και η καρδιά της γεμάτη πόνο ψαχούλευαν μέσα στα πτώματα, μήπως συναντήσει τον Νίκο. Είχε ήδη δει δύο παλιούς συμμαθητές της. Τη Ζωή και τον Γιώργο! Έκανε πολύ παρέα με τα παιδιά αυτά. Τότε σάστισε. Κρατούσε στα χέρια της τον νεκρό της φίλο! Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Αμέσως ένα ουρλιαχτό ξεχύθηκε από μέσα της, σταμάτησε όμως στο λαιμό, καθώς δεν μπορούσε να βγει.

Με δάκρυα στα μάτια, με μουτζουρωμένα τα χέρια της από αίμα και χώμα, βγήκε από το νοσοκομείο! Ένιωθε χαμένη και μόνη! Δεν ήξερε πού να πάει! Δεν ήθελε τη ζωή της χωρίς τον Νίκο. Οι σκέψεις την είχαν κατακλύσει. Εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να διακρίνει τα φώτα ενός στρατιωτικού αμαξιού που ερχόταν κατά πάνω της. Και τότε ακούστηκαν τα μοιραία φρένα του αυτοκινήτου! Η Μαρία βρισκόταν στην άσφαλτο νεκρή! Ένιωθε όμως ευτυχία και γαλήνη! Ο θάνατός της ίσως ήταν για καλό, γιατί θα ζούσε μια ζωή με τον Νίκο! Θα ήταν αχώριστοι. Ούτε ο θάνατος δεν μπόρεσε να τους χωρίσει, αφού βρίσκονταν ήδη εκεί.

Εκτός λογικής...

... Το κουδούνι χτυπάει, η αγωνία κορυφώνεται! Ο φόβος με κυριεύει. Θα μπορέσω να αποδείξω έμπρακτα τη γνώση. Μαθηματικοί συλλογισμοί τριβελίζουν το μυαλό μου. Η ζούγκλα των Μαθηματικών προβάλλει μπροστά μου με άγρια τέρατα – ασκήσεις έτοιμα να με κατασπαράξουν. Τα νούμερα εναλλάσσονται σαν κινηματογραφικές σκηνές μέσα στο νου μου. Δεν υπάρχει συνοχή, καμιά συνέχεια. Οι κρίκοι της αλυσίδας έχουν σπάσει. Οι αριθμοί διασκορπισμένοι τρέχουν να βρουν σειρά μέσα στην αταξία του σύμπαντος. Μάταια, κανείς δε συνδυάζεται με άλλον. Σαν να έχει επέλθει οριστική ρήξη μεταξύ τους. Σαν να έχουν γκρεμίσει οι κολόνες του οικοδομήματος της σκέψης μου. Νιώθω κενό. Έλλειμμα στην απεραντοσύνη του νου. Το άπειρο φαίνεται πεπερασμένο και το πεπερασμένο χωρίς όρια. Καμιά λύση στον ορίζοντα. Η μαθηματική σκέψη μπερδεμένη αναζητά κατεύθυνση. Τείχος ορθώνεται στον νου, υπάρχει άραγε φως; Υπάρχει διέξοδος; Ξάφνου μέσα σε έναν «Δούρειο Ίππο» κρυμμένες οι απαντήσεις. Αναζητώ αυτές που ταιριάζουν.

Σα να υπάρχει κάποια λύση. Μήπως αυτό ήταν πλεκτάνη του μυαλού, μήπως ατόπημα ψυχής; Η λογική πρέπει να πρυτανεύσει. Αυτή μονάχα βάζει τη σειρά. Αυτή θα φέρει ψυχραιμία. Δεν συνταράζει το μυαλό, αλλά το ηρεμεί. Η λογική φωνάζει δυνατά. Το συναίσθημα το παρακάμπτει. Δεν έχει αυτό ζωή στα Μαθηματικά...

Ειδυλλιακή αυτοκτονία

Ζητώντας κάποιον να του πει «προχώρα!», έκανε το λάθος να εμπιστευτεί τον εαυτό του. Η σιωπή κάλυπτε τον χρόνο σαν σκόνη, ήταν απελπισμένος. Ο κάθε ήχος, όσο δυνατός κι αν ήταν, θα έπεφτε σαν πούπουλο και θα ξεχνιόταν σαν ψευδαίσθηση. Ο καθρέφτης έστεκε άρχοντας, περιμένοντας.

Χαμογέλασε, έκπληκτος που θυμόταν πώς να το κάνει, στον εαυτό του και περίμενε. Μα το είδωλο δε γέλασε, δεν του άρεσε καθόλου το αστείο. Έμεινε σιωπηλό και ανέπαφο, σαν τη ζωή, σαν το όνειρο, του γύρισε την πλάτη και έσωσε μια δωδεκάδα χάπια καταπίνοντάς τα, αποφασισμένο να περιμένει όσο χρειαζόταν για να πεθάνει. Άλλωστε, παραμένοντας ζωντανό αυτοκτονούσε ήδη αργά και επώδυνα.

Ξημέρωνε, αυτός δεν προχώρησε. Ιριδισμοί κομματιών καθρέφτη χόρευαν με τις ακτίνες του ήλιου, αθώοι κι ανήξεροι. Περίμενε κι αυτός ακίνητος, σχεδόν χαρούμενος, να πεθάνουν, ψιθυρίζοντας, ενώ φοβόταν να αναπνεύσει. Σχεδόν χαρούμενος, σχεδόν αθάνατος.

Ξημέρωνε, τα κομμάτια του καθρέφτη βρίσκονταν στα χέρια του. Κόκκινα ρυάκια πάθους για μια ζωή που προχώρησε μόνη της αφήνοντάς τον πίσω, έτρεχαν σαν σε έκσταση, παριστάνοντάς τα ανίκανα να γλυτώσουν.

Και έξω η μέρα απλώνεται... Η νύχτα κρατώντας ένα μέρος της ψυχής μας για αργότερα έφευγε με αξιοπρέπεια. Σπίτια, άνθρωποι, ελπίδες εμφανίζονται και κατακτούν τον κόσμο. Έξω η μέρα ανοίγει! Η ζωή έγινε γυναίκα και έστειλε τη ξεδιάντροπη ανάμνηση να το διαλαλήσει σε κάθε πόρτα και έτσι όπως τρέχει φορώντας τον γαλαξία ολόκληρο, είναι ερωτεύσιμη. Η μέρα μυρίζει ελπίδα και θυμίζει κάτι από όνειρο, οι ιριδισμοί γίνονται σπίθες. Και έξω η μέρα απλώνεται, ακαταμάχητη, μα σιωπηλή και ανέπαφη.

Διήγημα (χωρίς τίτλο)

Χαράζει σιγά-σιγά. Η ανεπαίσθητα και ενοχλητικά επαναλαμβανόμενη ψιλή βροχή γίνεται ένα με τον χτύπο της καρδιάς μου και κάνει τον γυμνό πόνο να με παρακαλάει να την κάνω να σταματήσει. Η πρώτη πάχνη πέφτει στα γύρω δέντρα και δημιουργεί ένα χρώμα δυστυχίας, τη συνήθη μελαγχολία των τελευταίων ημερών του καλοκαιριού. Το καλοκαίρι έφυγε και μαζί του πήρε όλες μου τις ελπίδες, όλα μου τα όνειρα, ξέχασα το όνομά μου. Πεντακόσια μίλια μακριά από μένα. Πόσες νύχτες ονειρεύομαι τη σφυρίχτρα του τρένου, του τρένου που θα με γυρίσει πίσω σε εμένα, έρχονταν όλοι, λέει, να αποχαιρετίσουν όχι εμένα, αλλά τη σκιά μου, μια αόρατη νεφέλη που κανείς δεν μπορεί να δει, όμως ξέρω πως γυρίζω σπίτι. Και κλαίω, κλαίω, κλαίω, ώσπου ο ήλιος βγαίνει και η νύχτα χάνεται μαζί με τις απάτες της. Ρώτησα πολλούς και μου είπαν πως ο άνεμος σε αυτά τα μέρη ψιθυρίζει συχνά στα αυτιά των ανθρώπων τις λύσεις στα προβλήματά τους, το αν ποτέ θα δουν τις μεγαλύτερες ευχές τους να πραγματοποιούνται. Κάθομαι, λοιπόν, κάθομαι και περιμένω, μα ο άνεμος ούτε θα φυσήξει και για μένα. Οι αισθήσεις μου είναι σε διέγερση. Νιώθω καθετί γύρω μου περισσότερο από ποτέ. Το τίναγμα μιας σαύρας, το θρόισμα ενός φύλλου μπορεί να με ταραξεί. Παγιδευμένος σε αυτή την ερημιά που ο ίδιος διάλεξα για φυλακή μου.

Θυμάμαι ακόμα τη μέρα που έφτασα, που ο δρόμος με τις στροφές με οδήγησε στα σκαλιά αυτού του σπιτιού! Νόμιζα ότι ήταν η ολοκλήρωση, τόσα έλειπαν από τη μάταιη ζωή μου. Μπορεί να ήταν έτσι, αλλά τώρα; Φοβάμαι να παραδεχτώ το μεγάλο μου λάθος. Έτσι δε γίνεται πάντα; Κάθε φορά που ζητώ από τον εαυτό μου ευθύνες, η πιο μικρή αφορμή μου τραβά την προσοχή, ενώ βυθίζομαι στον ασημαντότερο ίσως συνειρμό του κόσμου. Κάθε φορά που κλείνω τα μάτια μου, νιώθω ότι είμαι ευτυχισμένος κοιτώντας πίσω μου, ότι διαγράφω λάθη, ότι εκείνη με κρατά στην αγκαλιά της όπως τότε μικρός που μου χάιδευε τα μαλλιά με χέρι που ποτέ μου δεν ξανάνιωσα. Τη θυμάμαι αμυδρά, σαν φιγούρα, σαν φωνή, σα ζεστασιά. Όλοι έλεγαν πως ήταν ψυχρή, τόσο ψυχρή ίσως που ο πάγος της έκανε τους ανθρώπους δυστυχισμένους γύρω της. Εγώ όμως θυμάμαι ένα φως, μια ζεστασιά, μια λάμψη γύρω της βγαλμένη από όνειρο.

Όνειρο. Όπως εκείνη η μέρα. Κι ας ήμουν μικρός. Το ήξερα, το ένιωθα. Φορούσε εκείνο το λευκό φουστάνι που δεν ήξερε κανείς αν της πήγαινε ή όχι, ποτέ άλλοτε όμως δεν ήταν τόσο όμορφη, σε όλους άρεσε να τη χαζεύουν. Εκείνη τη μέρα δεν καταλάβαινα αν γελούσε ή έκλαιγε. Το βλέμμα της είχε εκείνη την περίεργη ηρεμία του ουρανού πριν από τη θύελλα. Θα κατέβαινε για βαρκάδα στο ποτάμι. Φίλησε αμίλητα τον πατέρα της και μετά με πήρε στην αγκαλιά της. Την έσφιξα τόσο δυνατά που νόμισα πως θα σπάσει. Απελευθερώθηκε και γέλασε δυνατά με ένα γέλιο για μια στιγμή που ποτέ δε θα ξεχάσω. Δεν την ξαναείδα από τότε. Και μετά η λέξη που είπαν όλοι «απόπειρα», «απόπειρα», «απόπειρα». Είναι η λέξη που φοβάμαι περισσότερο στη ζωή μου. Η λέξη που με στοιχειώνει παραπάνω και από τον θάνατο. Γιατί, γιατί εκείνη, με το περίεργο γέλιο και το λευκό φουστάνι, φλερτάρει με τη ζωή και το θάνατο; «Απόπειρα». Δοκιμάζεις, μπορεί όμως τελικά να μην πετύχεις. Ίσως γι' αυτό τη φοβάμαι τόσο τελικά. Έχει το φόβο μιας αποτυχίας, ενός λάθους, μια γεύση από εμένα.